

12 1925.72 1698

~~10 2975.71~~

BOSTON PUBLIC LIBRARY

REQUEST FORM

- MATERIALS ARE FOR USE IN THE LIBRARY ONLY.
- KEEP THIS FORM WITH THE MATERIAL.
- RETURN BOTH TO DESK
- USE A SEPARATE REQUEST FORM FOR EACH TITLE

OP 335

TITLE

DATE OF MAGAZINE, NEWSPAPER, ETC

VOLUME	MONTH	DAY	YEAR

YOUR METRO—BOSTON LIBRARY NETWORK CARD NUMBER

2																			
---	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--

YOUR NAME

CITY OR TOWN
AND ZIP CODE

REPLY (FOR STAFF USE)

NOT ON SHELF

NUMBER OF ITEMS _____

57 for

ITEM LOCATED IN _____

STAFF MEMBER'S INITIALS

DATE

Form no 1483rev89

BOSTON PUBLIC LIBRARY

3 9999 05190 817 4

RARE BKS

PA3851

.A2

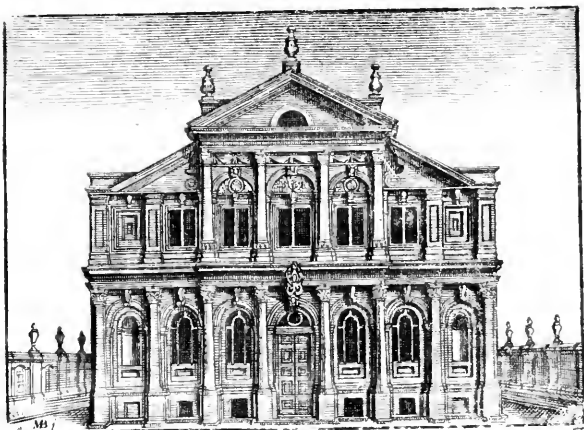
1698

BPLIRB
39999051908174
Aesop's fables.
Fabularum Aesopicarum
delectus.

FABULARUM
Æsopicarum
DELECTUS.

O X O N I Æ,
E THEATRO SHELDONIANO,
An. Dom. MDCXCVIII.
Excudebat JOHAN. CROKE.

65
1402

C

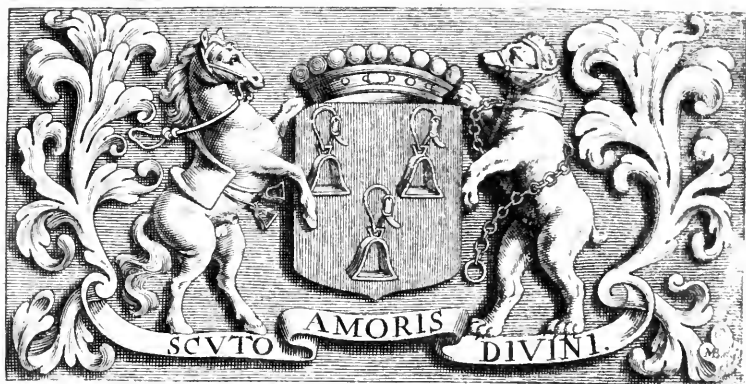
RE PAGE 5.1.1 - 1698

B. 40

July 13, 193

B.

HONORATISSIMO JUVENI
DOMINO

JACOBO SCUDAMORE

VICCOMITI

SCUDAMORE

De SLEGO.

AUGUSTA pubes ! ô perantiquæ Domûs
Spes fumma ! furgens SCUDAMOREORUM decus !

Accipe benignus, accipe Æsopi fides,

Quos Croesus olim, quos amabant Cæsares :

Quos dum Tibi audax defero ; liceat mihi,

Æsopi ad instar, hanc referre Fabulam.

ALAUDA dum per arva, per fegetes volat,
Diuque secum animo volutat anxia,
Cui molle carmen, cui daret liquidum melos ;
Ad vada Caystri properat, & amcenâ parat
Mulcere Olorem suavitate carminis :
At ille, cur me provocas cantu tuo,
Cui cantilena mortis est prænuncia ?
Ergo avolans Alauda per fylvas iter
Radit ; & opacâ in fronde Lusciniam videns,
Placidos canorâ voce modulatur fonos :
Sed illa nimis intenta solitis questibus,
Ploranque sublatum nece immaturâ Ityn
Singultat Eheu ! flebilique murmure
Contristat omne nemus, & æternùm dolet.
Elusa rursus Alauda, sese in æthera
Nifu frequenti tollit, & vaga nubium
Tractus pereerrat : mox Avem prænobilem
Hinc inde quæritanti, in aspectum venit
Generosus Aquilæ filius ; qui lumine
Defixus immoto igneum Solis jubar
Ardescit intuendo, & expleri nequit :

Hunc conspicatam, & sic locutam accepimus ;
En ! ille nostro dignior modulamine !
Grandia juvat moliri, in audaces juvat
Assurgere modos, ingenique viribus
Certare fummis, spiritumque effundere.
Spernant Olores, ludicrum spernat melos
Luscinia ; numeros Ille si modò respicit.
Haud Milvus, haud me eviscerabit unguibus
Vultur tremendis : me teget, me fortior
Defendet Ales ; tela qui jam sustinet
Phœbi, Tonantis mox futurus Armiger.

Dignitatis Tuæ

Cultor humillimus

A. ALSOP.

Præfatio.

SCIO extitisse nonnullos qui acerrimè contenderent, has quæ vulgò circumferuntur Æsopi Fabulas, ab Æsopo illo Fabularum Philosopho non fuisse conscriptas: quod nuperrimè fecisse audio Richardum quendam Bentleium Virum in volvendis Lexicis satis diligentem. Mibi vero non tam Autoris nomen quàm Libri materiam & utilitatem expendenti, exhibere sufficit Fabellas si non ab Æsopo, ad illius saltem mentem & normam compositas, quas proinde Æsopicas inscripsi. Earum quas nunc edo Quis fuerit Autor, inquirendum iis relinquo quibus pluris est Scriptorem scire, quàm ex Scripto proficere.

Neque vero de Fabulis dubitari mirum est cum Æsopus Autor sit in incerto. Phryx an Samius an Thrax fuerit per Scriptores Classicos ambigere licet: quid Planudes Monachus ad sui similes scripserit, non moramur. De Parentibus Ejus minus constat quam de Autore Fabularum; Hos nè Planudes quidem per otii sui diligentiam invenit. Serviisse Æsopum, credimus Herodoto, cui credidit Plinius; fuisse etiam Rhodopidis meretricis conseruum; Xantho an Iadmoni servierit an utrique, fueritne Xanthus ille Philosophus, & cujus Sectæ, disceptandum aliis relinquimus: horum enim siqua sit celebritas, non est illa virtutibus ipsorum propriis, sed servi sui famæ tribuenda. Si ut pleris-

P R Æ F A T I O.

que placet Pisistrato cœvus fuerit regnante Croeso, interesse potuit Sapientum convivio, sicut interfuisse eum narrat Plutarchus. Indignâ morte periisse plerique consentiunt; datum enim, postquam falsò esset accusatus, de rupe Phædriâ præcipitem; ejusque mortem ex Oraculi sententiâ expiatam. Posita est illi Statua à Lyfippo ex ære ducta; ita Æsopum finxit idem ille, à quo solo se fingi voluit Alexander. De Æsopi genere & vitâ præter hæc paucissima nihil fide dignum reperi: plura proculdubio & meliora collegit Illustris Ille Diophanti Editor; quem in Æsopi vitam inquirere non dedignatum accepimus: quòd si extaret Æsopus à tam eximio artifice depictus, decantata illa Lyfippi statua non desideraretur.

Restat ut in hac editione quid sit præstitum, Lectori breviter exponam. Primùm tibi, Lector, exhibeo Fabularum non congeriem sed Delectum; quarum de Autoribus sicut antè dixi, non sum sollicitus, si quæ Æsopum referunt, satis habeo. In Græcis insignem illam & pulcherrimam Roberti Stephani editionem, necnon Westmonasteriensem & Ætonensem consului; præsertim verò Neveletum tantâ fide sum secutus, ut interdum fortassè Criticis materiam præbuerim: etiam quæ minùs probavi, sine codicum autoritate mutare non volui. Eo autem usus sum Neveleto qui cum MS Codice Vossiano & duobus item MSS Bibliothecæ Bodleianæ antè esset collatus. Talem mihi ùltrò obtulit Reverendus Vir Josephus Gellius qui Ecclesiæ suæ Hungerfordensi ita invigilat, ut & bonis unâ literis inserviat & prosit plurimum. Hebraicæ ex impresso Codice Bodleiano sunt descriptæ: Qui eas transtulit, ibidem dicitur Jesopito; quòd fictumne fuerit an verum nomen nescio; scient fortè Judæi cùm illorum venerit Messias.

P R Æ F A T I O.

Messias. *In Arabicis secutus sum Erpenium; qui Locmani Fabulas edidit Oriente toto celeberrimas. Qui cum Arabibus sentit, Locmanum sine Sapiientis cognomine nunquam nominabit; credet etiam fuisse Davidi Hebræorum Regi coætaneum. Quin & Locmanum narrant Arabes non eodem tantum fuisse ingenio, sed & eadem conditione, eodem quoque corporis habitu, quo Græci nugatores Æsopum.*

Versionem metricam quod attinet: quasunque Fabulas transtulissent Horatius, Phædrus, aut Faernus, prætermittere nefas duxi. Ignoscet mihi Lector si in Avieni & Tanaquilli Fabri versionibus, quæ interdum curta essent supplere, quæque caudam traherent, amputare, minimè dubitaverim. In transferendis Fabulis quas hi Autores præterierant, partem aliquam juventutis meæ collocasse, cum senex Socrates idem fecerit, laudi duco. Quis cuiusque versionis Autor fuerit, nisi quod valdè metuo ex stylo satis innotescat, ex Indice cognosci potest:

Denique vulgata illa Fabulæ quæ hisce Fabulis ineptissimè subjici solent; datâ operâ rejeci. Neque enim inter libros convenit, quod sit cuique tribuendum: nihilque magis à Fabulæ Genio alienum est, quàm præcepta uni & soli inservire. Plura igitur Documenta ex unâ eademque Fabulâ sæpè colligit Phædrus: atque illa vel nolenti inserere opus videbatur; neque enim dubitare licuit utrùm ista essent Phædri, cum certissimè constaret cætera non fuisse Æsopi.

T E S T I.

TESTIMONIA
De VITA & FABULIS
ÆSOP I.

Plato Alcib. 1.

ΑΛΔ' ἀτεχνῶς κτ' ἢ Αἰσωπε μῦθον, ἐν ἡ ἀλώπηξ ὡρῆς τον
λέοντι εἶπε, καὶ τοῦ εἰς Λακεδαιμόνα νομίσμασθ, ἐσόντα μὲν
τὰ ἴχνη τὰ ἐκείσε τετραμυθία δῖλα, ἐξίνοντο ὃ ἕδαμῆ ἂν πεῖ ἴδοι.

Aristot. Meteor. lib. 2. cap. 3.

Αἰσωποσ ἐμυθολόγησεν, ὡς δὲ μὲν ἡ χάριδισ ἀναξερφόσασα, τοῦ
μὲν ὡρῆτον τὰ ὄρη ἐποίησε φανερά, τὸ δὲ δῶτερον τὰσ νήσασ, τὸ ὃ τε-
λωδωῶν ἐφῆσασα, ζυρά ποιήσε πάντα.

Idem. Rhet. lib. 2. cap. 21.

Αἰσωποσ δὲ ἐν Σάμω πωηγοῶν δημαγωγῶ κεινομῆφ πεί θασάσε,
ἔρη, Αλώπεκα ἀφλάινεσθ ποτιμον, &c. Vide Fab. 122.

Euripid. Alcest.

Μάτιω ἀρ' οἱ γέροντες εὐχοντα θανεῖν,
Γέρας φέγοντες καὶ μακρὴν χεῖνον βίω.
Ἦν δ' ἐγγὺς ἔλδη θάνατοσ, ἡδεῖσ βέλεται
Θνήσκειν· τὸ γῆρας δ' ἐκ ἔτ' ἐσ' αὐτοῖσ βαρύ. Vid. Fab. 8.

Eurip. Schol. ad Medeam.

Λέων γὰρ ἴδὼν λέοντα ὑπὸ ἀνδρὸσ ἀγγέλουον ἐν γαστῆ, εἶπεν, καὶ ἡμεῖσ
εἰ ἡδεμεν γαστῆρον ἢ πλάσσειν· ἐμπαιλι ἂν οἱ ἀνδρωποσ ἀγγέλουενοι ὑπὸ
λέοντων. Vide Fab. 140.

Ali-

TESTIMONIA.

Aristoph. in Vespis.

Αἴσωπον ὑπὸ δείπνου βαδίζονθ' ἑσπέρας,
 Θρασεῖα καὶ μεθύσει πρὸς ὑλακίῃ κύνων.
 Κάπειτ' ἐκείνου εἶπεν, ὦ κύων, κύων.
 Εἰ νῦν δὲ ἀπὸ τῆς κελύκος γλώττης ποδὲν
 Πυροῦς περὶ αἶμα, σωφρονεῖν ἂν μοι δοκοῖς.
 Æsopus à cenâ redibat vesperi;
 Huic adlatrabat improba & petulans canis;
 Ad quam ille versus; ô canis, factum benè;
 Tu si inalignis victitas conviciis.

Idem. Ibid.

Αἴσωπον οἱ Δέλφου φιάλλῳ ἐπαρηκῶντο κλέψαι τὸ Θεοῦ.

Herodot. Lib. 2. 134.

Ροδῶπις γριμὸν μὲν ὑπὸ Θρηίκης· δέλη δὲ ἦν Ἰάδμωνος ἢ Ἡρασο-
 πόλιος, ἀνδρὸς Σαμίε, σὺνδελθὸς ἢ Αἰσώπε ἢ λογοποιῦ· καὶ γὰρ ἔτος
 Ἰάδμωνος ἐγένετο· ὡς δὲ δέξεται τῆδε ἐκ ἡμῶν. ἐπεὶ τε γὰρ πολλάκις κη-
 ρυσάντων Δελφῶν ἐν Θεοσφεσίπῃ, ὃς βέλοιοτο πεινρὸν τὸ Αἰσώπε ψυχῆς
 ἀνελεῖσθαι, ἀλλοῦ μὲν ἔδειξεν ἐράνην, Ἰάδμωνος ἢ πατρὸς παῖς ἀλλοῦ Ἰάδ-
 μων ἀνείλετο, ἔτω καὶ Αἴσωπος Ἰάδμωνος ἐγένετο.

Dionys. Halicarn. Antiq. Lib. 6. de Menenio Agrippa.

Τελυδῶν δὲ τῆς Δημηγορίας, λέγεται μῦθον πνῆ εἰπεῖν εἰς τὸν Αἰσώ-
 πον τρέπον συμπλάτας, πολλὰ ὁμοίωσι παρὰ τὰ ἀπειρήματα ἔχοντα,
 καὶ τῷ μάλιστα αὐτοὺς ἐλεῖν.

Quintilian. I. 15.

Igitur Æsopi fabellas, quæ fabulis nutricularum proximè suc-
 cedunt, narrare sermone puro, & nihil se supra modum extol-
 lente, deinde eandem gracilitatem stylo exigere condiscant.

Idem. V. 11.

Illæ quoque fabulæ quæ etiam si originem ab Æsopo non ac-
 ceperint (nam videtur earum primus autor Hesiodus) nomine ta-
 men Æsopi maximè celebrantur, ducere animos solent, præcipuè
 rusticorum & imperitorum; qui & simplicius quæ ficta sunt au-
 diunt, & capti voluptate, facillè iis quibus delectantur, consen-
 tiunt. Siquidem & Menenius Agrippa plebem cum patribus in
 gratiam traditur reduxisse, notâ illâ de membris humanis adver-
 sus ventrem discordantibus fabulâ. Et Horatius nè in Poëmâ
 quidem humilem generis hujus usum putavit in illis versibus;
Olim quod vulpes ægroto cantâ leoni, &c. Vide Fab. 1.

Plu-

TESTIMONIA.

Plutarchus in convivio septem sapientum.

Anacharsis ad Aesopum. Σὺ δὲ ἕσικας ἐδὲ τ' ἑαυτοῦ μνημονεύειν ἀλώπεισθ'. ἐκέλευν μὲ γὰρ εἰς ἀγῶνα ποιικιλίας καταστῆσαι πρὸς τ' ἀρραλιν, ἢ ζῆν τὰ ἐντὸς αὐτῆ καταμαθεῖν τ' διηγεσθῆναι. ποιικιλώτερα γὰρ ἐκείθεν φανεῖσθαι. Vide Fab. 137.

Idem. Ibid.

Ὁ Αἰσωπὸς λόγον εἶπε τοῖσιν. Λύκῳ ἰδὼν ποιμένας ἐδόντας ἐν σκωπῇ πρῶτατον· ἐγγὺς πρῶτατον, ἡλίος δὲ ἐν ὑμῖν δόρυξῳ εἰ ἐγὼ πρῶτο ἐποίησα; Vide Fab. 99.

Idem. Ibid.

--- Ὡσπερ ὁ Αἰσωπὸς κῶλον ὄν ἐτασί φασιν ἐν τῷ χειμῶνι συσφιρόμενον καὶ συσπυρόμενον ἀπὸ τὸ ξηροῦ, οἰκίαν ποιεῖν ἀφανοῖσθαι. θέραι δ' αὖ πάλιν ἐκλεταμιμένον κερθίζοντα, φαίνεται μίαν ἑαυτῷ, καὶ μῆτε ἀναγκῶν ἠρείσθαι μῆτε μικρὸν ἔργον οἰκίαν ἀεὶ ἀλλάσθαι τοσαύτῳ.

Idem in vita Solonis.

Ὁ δὲ λογοποιὸς Αἰσωπὸς ἐτύγχανε εἰς Σάρδεϊς γεγονῶς μετὰ πεινήσθαι ὑπὸ Κροίσου, καὶ πινόμεσθαι.

Idem ibid.

Aesopus ad Solonem. Χρὴ τῶν βασιλευσῶν ἐπιλεῖν, ἢ ὡς ἦκουσα, ἢ ὡς ἦδισα.

A. Gellius, Lib. 2. Noct. Att. cap. 29.

Aesopus ille è Phrygiâ fabulator, haud immeritò sapiens existimatus est; cum quæ utilia monitu suaſuque erant, non severe, non imperiosè præcepit & censuit, ut philosophis mos est, sed festivos delectabileſque apologos commentus, res salubriter ac prospicienter animadverſas, in mentes animosque hominum cum audiendi quâdam illecebrâ induit: velut hæc ejus fabula de aviculæ nido lepidè atque jucundè præmonet, spem fiduciamq; rerum, quas efficere quis possit, haud unquam in alio sed in semetipſo habendam. *Avicula, inquit, est parva, nomen est Cassita, habitat nidulaturque in segetibus, &c.* Vide Fab. 236.

Lucian. Icaromenip.

Ὁ λογοποιὸς Αἰσωπὸς ἀετῶν καὶ κερθίζου ἐπίστε καὶ χαμῖλοις βᾶσιμον Σπορῶνων τ' ἐφανόν.

Idem

TESTIMONIA.

Idem. Hermotim.

Τὸ γὰρ τῶ μῦθῳ ἐκείνῳ πᾶν σωστόν οἶμαι ὃν Αἰσωπῶ διηγεῖτο, ἔρη γὰρ ἀνθρωπίνῃ πᾶσι ὅτι τῇ γένεσι κατεξέχοντον, ὅτι τῇ κυματώδη ἀειθμῇ τὰ κύματα. σφαλέντα δὲ καὶ ἀρβιότα καὶ ἀνιάδης· ἄχει δὲ τῷ καρδῶ πῶς αἰετῆ εἶπεν αὐτῷ, τί ὃ γλυκῆ ἀνιῶ τῇ παρελθόντων ἕνεκα; δέον τα ἐντεῦθεν ἀρξάμενον ἀειθμῇ ἀμελήσαντα ἐκείνων.

Idem in vera Hist. Lib. 2.

Παρῶ δὲ καὶ Αἰσωπῶ ὁ Φρύξ. τότῳ ὃ ὅσα καὶ γλωττοποιῶ χεῶνται.

Diog. Laert. Chilone.

Φασὶ δ' αὐτὸν καὶ Αἰσωπῶ πυνθέδω ὁ Ζεὺς τί εἴη ποιῶν; τῇ ὃ φάσαι, τὰ μὲν ὑψηλὰ ταπεινοῦ, τὰ ὃ ταπεινὰ ὑψηλῶ.

Clemens Alex. Στρωμ. VII.

Ὅθεν καὶ ὁ Αἰσωπῶ εἰ κακῶς ἔρη τοὺς ὅς κεκηρῆναι μέγιστον, σωσιδέου γὰρ αὐταῖς εἰς ἕθεν ἄλλο χρησίμοις ὃ ἐκκω, ἢ πλὴν εἰς τῇ θυσιαν.

Philostratus in Imag.

Φιτωσὴν οἱ μῦθοι πῶς τῇ Αἰσωπῶ ἀραπῶντες αὐτὸν, ὅπ αὐτῷ ὅπ μελέεται. ἐμέλησε μὲν γὰρ καὶ Ομήρῳ μῦθοι, καὶ Ἡσίοδῳ, ἐπὶ ὃ καὶ Ἀρχλόχῳ πρὸς Λυγράμβλιν· ἀλλ' Αἰσωπῶ πάντα τὰ τῇ ἀνθρώπων ἐκμεμῶσται, καὶ λόγον πῶς θηείοις μεταδέδωκε λόγῳ ἕνεκα. πλεονεξίαν τὲ γὰρ ἐπικόπει, καὶ ὑβρίαν ἐλαύνει καὶ ἀπάτην. καὶ ταῦτα, λέων πῶς αὐτῷ ὑποκρίνεται, καὶ ἀλώπηξ, καὶ ἰσωπῶ πῶς Δία· καὶ ἕδὲ ἢ χελώνη ἀρωπῶ. ὅπ ὦν τὰ παιδία μαθητὰ γίνοισαι τῷ τῇ βίῳ πρῶτων. εὐδοκίμῶντες ἔν οἱ μῦθοι ἀπὸ τῇ Αἰσωπῶ, φιτωσὴν ὅπ τὰς θυσιαν τῇ σφῶ, ταῖταις αὐτὸν ἀναδύσαντες, καὶ σεφανῶντες αὐτὸν θαλλῶ σεράνω. ὁ δὲ, οἶμαι πᾶσι ὑφαίνῃ μῦθον. τὸ γὰρ μεδίμα τῇ πρῶσῳ, καὶ οἱ ὀρθαλοῖ, καὶ τῇ γῆς ἐσῶτες, τῶτο διλήσαν. οἶδεν ὁ ζωγράφῳ ὅπ αἱ τῷ μῦθων φρονήδες, ἀναμύθῳ τῇ ψυχῆς δέον. φιλοσοφῆ δὲ ἢ γρηῃ καὶ τὰ τῇ μῦθων σώματι. θηείοι γὰρ συμβάλλουσι ἀνθρώποις, πρῶσῳι χρεῶν τὸ Αἰσωπῶ, ἀπὸ τῆς ἐκείνου σκωπῆς συμπάστασι. Κορυφαία ὃ τῇ χρεῶ ἢ ἀλώπηξ γέγραπται χρεῖται γὰρ αὐτῷ ὁ Αἰσωπῶ ἀγκῶ τῷ πλείων ὑποδέσεων, ὡσπερ ἢ κωμῶδία τῷ Δάφ.

Idem in vitâ Apollonii Lib. V. cap. 5.

Καὶ μὲν ἐμοὶ ὅπτηδῆσται πρὸς σφῶν οἱ τῇ Αἰσωπῶ μῦθοι γαίνονται. — Ὅ γὰρ ἀπὸ σμικρῶν πρῶτων διδάσκει μεγάλα, καὶ πρῶσῳ μῦθῳ τῇ λόγον, ἐπῶσῳ αὐτὸ τὸ πρῶσῳ, ἢ μὴ πρῶσῳ. εἶτα τῇ φιλαλήθῳ μαλλῶν,

TESTIMONIA.

μᾶλλον, ἢ οἱ ποιητῶν, ἦφατο. οἱ μὲν γὰρ βιάζονται πιδανὸς φαίνεσθαι τὸς ἐαυτοῦ λόγους· ὁ δὲ ἀπαγγέλλον λόγον, ὃν ὡς ἔστι ψεύδης, πᾶς οἶδεν, αὐτὸ τὸ μὴ περὶ ἀληθειῶν ἐρεῖν, ἀληθεύει. Vide plura apud ipsum Authorem.

Stobæus. Serm. 47.

Φρύγιος ἔστι λόγος. ἔστι γὰρ Αἰσώπειος ἢ Φρυγός. ὁ δὲ λόγος ἐπὶ τῶν ἔργων, ἐὰν αὐτῆς τις ἀψιτωται, βοᾶν, &c. Vide Fab. 92.

Arithonii Progymnasmatata.

Ὁ μῦθος ποιητῶν μὲν ἀεθλοῦν, γυμνασίου δὲ καὶ ἐπιτόρων κοινὸς ἐκ παλαιότητος. ἔστι ὁ μῦθος, λόγος ψεύδης, εἰκονίζων ἀλήθειαν. καλεῖται δὲ Συναειπικός, καὶ Κίλιξ, καὶ Κύπεριος, ἀεθλοῦ τοὺς εὐεργάτας μεταδίδει τὰ ὀνόμασι. νικᾷ ὁ μᾶλλον Αἰσώπειος λέγουσιν, τῶν ἢ Αἰσώπων ἀεισα πάντων συγγραφεῶν τοὺς μύθους. ἢ δὲ μῦθος τὸ μὲν ὅτι λογικόν, τὸ δὲ ἠθικόν, τὸ ὅτι μικρὸν. καὶ λογικὸν μὲν, ἐν ᾧ πῶς ἀνθρώπου πέπλασμα. ἠθικὸν δὲ, τὸ ἢ ἀλλόγων ἢ τοῦ ἀπομιμνήσκον. μικρὸν δὲ, τὸ ἐξ ἀμφοτέρων, ἀλόγος καὶ λογικῶν. ἢ δὲ παλαιότητα, διὸ μὲν ὁ μῦθος τέτακται, ἀεθλοῦ μὲν ὀνομασίαι ἀεθλοῦ, ἐπιμύθιον καὶ τελευτῶν ἐπενέγκων.

Idem ferè habet Priscianus in Præexercitantentis.

Fabula (inquit) est oratio ficta verisimili dispositione imaginem exhibens veritatis, &c.

Tatianus in Oratione adv. Græcos.

Aristodemi plastice non minorem Æsopo fabulatore famam attulit, quàm fabulæ ab eo compositiæ.

Anthologia. Eius eikóna Αἰσώπει.

Ἔργε ποιῶν, Αἰσώπει, γέρον Σικυώνι πλαστῶν,
 Δείκελον Αἰσώπει σήσαιο ἢ Σαμίω,
 Ἐπὶ τὰ σαφῶν ἔμπαροδεν. ἐπεὶ κείνοι μὲν ἀνάγκη
 Ἐμπαλον ἢ παιδῶν φθέρμασι τοῖς σφετέροις.
 Ὅς δὲ σαφῶν μύθοις καὶ πλάσμασι κείνη κέξας,
 Παίζων, ἐν σαφῶν πεῖθει ἐχρηστέειν.
 Φυλῶν δὲ ἢ τεχνεῖα παλαιότητα. ἢ Σαμίω δὲ
 Τὸ γλυκὺ ἢ μῦθος καλὸν ἔχει δέλεαρ.

Suidas in voce Αἰσώπει.

Αἰσώπειος Σάμιος ἢ Σαρδιατός· ἐν γείτων δὲ Μεσσηνιακῶν εἶπεν· ἄλλοι Κοπίαι, Φρύγια. ἐγένετο ὁ λογοποιός, ὁ ὅστις, εὐρετής λόγων καὶ ἀποκειμάτων.

TESTIMONIA.

κειμάτων. Διέτειψε δὲ ὧσα Κερίσφ φιλέμηνος τοῖς χρόνοις παρὰ Πυθαγόρου· ὅς μεσοῦν ἐπὶ τῆς μ' Ολυμπιάδος. ἔγραψε τὰ ἐν Δελφοῖς αὐτῶν συμβάντα ἐν βιβλίοις β'. μᾶλλον δὲ πινεσ φασί, ἢ Αἰσωπον ἀποκείμετα γεγραμέναι μόνον. ἐν γὰρ Δελφοῖς ἀπολέσθαι ὑπὸ αὐτῶν κατακρημνισθέντα ἀπὸ τῶν Φαιδριάδων χαλαρῶν πετρῶν, καὶ νδ' Ολυμπιάδα. οἰκέτιον δὲ γημέδαι Ξάνθου τῷ Λυδῷ· ἄλλοι ἀνδρὶς πινῶ Σαμίς Γάδμου· οὔπνος καὶ ἡ Ροδῶπις δέλη Λυῦ· ἦν ἐτέραν γενομένην Θραῶσαν τὸ γένος, Χάραξον ὁ ἀδελφὸς Σαπφῶς ἔλαβε γυναικα, καὶ ἐξ αὐτῆς γυνᾶ.

Idem ibid.

Αἰσωπον ὁ σῆς μύθων ποιητὴς ἐστὶ τὸ τέχνη μᾶλλον, ἢ τὸ περὶ αἴρεσιν. ἐκ ἀφρων μόνον οὐδὲ κατ' αὐτὸ πέτο ἀνήρ. ὧ γὰρ ὁ νόμος ἐ μετεδίδε παρρησίας, τότε προσήκον Λυῦ, σιμιαγραφομένης ταῖς συμβελάς, καὶ πεποικιλμένας ἡδονῇ καὶ χάριτι ὡρατιστέφειν. ὡσαυτὲ καὶ τῶν ἰατρῶν οἱ μὲν ἐλεύθεροι τὸ δέον ὀπιτάπησι· ἐὼν δὲ πιν οἰκέτης γένεται καὶ τὸ τέχνη ἰατρῶν, περὶματα ἔχει κολακάζειν αἶμα καὶ θεραπεύειν τὸν δεσπότην ἀναγκασθῆναι. Aristoph. in Vespsis.

Αἰσωπον ἀπὸ δειπνῆς &c. ut sup.

ἢ Αἰσωπον φασί πινεσ ὡς τοσῶτον ἄρα θεωρητῆ γημέδαι, ὡς καὶ ἀναβιῶναι αὐτῶν, καὶ δαῖμα ἐν τῷ Τιωδάρων καὶ τὸν Ἡρακλέα καὶ τῷ Γλαῦκον· καὶ Πλάτων φασί ὁ Κωμικός, καὶ νῦν ὁμῶς μοι μὴ τεθνήσκειν τὸ σῶμα· ἐγὼ ψυχῇ ἀπὸ νίκης, ὡσαυτὲ Αἰσώπου ποστέ.

F A B U L A R U M
 Æ S O P I C A R U M
 D E L E C T U S .

α'. Λέων ἢ Αλώπηξ.

ΛΕΩΝ γηράσας, ἢ μὴ ἀναλωθέντων, ἀλώπηξ τὸ τέχνα-
 δυνάμηνος διαρκέσαι αὐ- σμα τῶτο γνῆσαι, παρεβήμετο παρὲς
 τῷ εἰς τερφῶν, ἔγνω αὐτὸν, ἢ σῶσαι ἐξώθεν ἢ ἀσπλάγ-
 δι' ὀπνοίας τὴ παρῆσαι. ἐπιωθάνετο πῶς ἐχθ. τῷ ἢ εἰπόν-
 ἢ δὴ παρῆσαι ἐν ἀσπλάγ- τῷ, κακῶς, ἢ πῶ αὐτῶν πα-
 τνί, ἢ κατακλειθεῖς, παρῆσαι ἔπι- θανομένη δι' ἡμῶ ἐκ εἰσέρχεται,
 νοσεῖν. παρῆσαι οὐκ τὰ ζῶα ἢ ἀλώπηξ ἔφη, ὅτι ἄρῳ ἴχθυι πολ-
 ὀπσκέψως χάειν, συλλαμβάνων λῶν εἰσόντων, ὀλίγων δὲ ἐξίον-
 κατῆδεν αὐτά. πολλῶν οὐκ ζῶων των.

I. *Leo & Vulpes.*

Confectus senio Leo, cum jam quærere victum
 Venatu, ut quondam juvenis, non posset, id astu
 Decrevit facere, atque artes tentare dolosas.
 Morbum ergo simulans, in opaci faucibus antri
 Procubuit, gemitusque dedit, cumque undique ad ægrum
 Quadrupedes visendum irent; ut protinus illi
 Quæque propinquarat, rictu hanc inhiantem vorabat.
 Hac demum multis animantibus arte peremptis,
 Visendi causâ & Vulpes accessit ad antrum:
 Atque à vestibulo ægrotum clamore salutans,
 Quomodo haberet, eum cautè officiosa rogavit.
 Respondente illo, se vero pessime, eamque
 Percunctante, aulæ cur non penetrare subiret;
 Suscepit Vulpes, quia me vestigia terrent
 Omnia te adversum spectantia, nulla retrorsum!

A

β'. Λύκος

β. Λύκος καὶ Γραῦς.

Λύκος λιμώπων ἀειλή ζητῶν ἐσπίρα κατέλαβεν, ἀκίβει πάλιν τῆς
 πρῶτῳ. γηόμενος δ' ἔκατά γράος κολαυδύσσης τὸ παιδίον, καὶ
 πνα τόπον, ἤκασε παιδίε κλαίουτος, λεγύσσης αὐτῷ, ἐὰν ἔλθῃ ὁ λύκος
 καὶ γράος λεγύσσης αὐτῷ, πῦσται ἢ δέυρι, φονδύσσην, ὃ τέκνον, αὐ-
 κλαίειν· εἰ δὲ μή, τῇ ὄρα τῷτῃ τόν. τῷτῃ ἀκίβει ὁ λύκος, ἐπο-
 ὅπιδώσω σε τῷ λύκῳ. οἰόμενος δὲ ρέετο, λέγων, ἐν τῷτῃ τῇ ἐπαύ-
 ὁ λύκος ὅτι ἀληθὲς ἢ γράος, ἴσατο λαι, ἀλλὰ μὴ λέγῃσιν, ἀλλὰ δὲ
 πολλῶν ἐκδεγόμενος ὄραν. ὡς δ' πρεσβύσσην.

2. *Lupus* ☉ *Mulier*.

ARVA cum jejunos olim pervagaretur Lupus,
 Ad tugurium venit, unde vagientem puerculum,
 Huicque matrem comminantem sane acerbe exaudiit,
 Flere ni desineret, illum tradituram se Lupo.
 Serio istac elocutam Mulierem ratus Lupus,
 Jam sibi expectabat objici contumacem puerculum.
 Multam in horam sic moratus, rursus audit Mulierem
 Voce blanda, & ad soporem provocandum tinnula
 Dicere infanti: Bono animo es nate mi dulcissime:
 Nam Lupum, si raptor ille huc venerit, inactabimus.
 Hic Lupus tum denique omni destitutus spe sua,
 Tristis in sylvas recedens, Pro supreme Jupiter,
 Alia dicunt, alia faciunt hiece mortales, ait.

γ. Αλώπηξ καὶ Βότρυς.

Βότρυς πεπείρης ἀλώπηξ κρε- σου, καὶ μὴ δυναθεῖσα φῶσται, τῷ
 μαρτύρις ἰδέουσα, τέρας ἐπει- λύπῳ ὄρασμαυδύσσην ἐλεγε, ἡ-
 εἶτο κατὰρθεῖν· πολλὰ δὲ χαμῶ- σακες ἐπ' εἶσαν.

3. *Vulpes* ☉ *Uva*.

FAme coacta Vulpes, altâ in vineâ
 Uvam adpetebat suminis saliens viribus:
 Quam tangere ut non potuit, discedens ait:
 Nondum matura est, nolo acerbam fumere.
 Quæ facere quæ non possunt, verbis elevant,
 Adscribere hoc debebunt exemplum sibi.

δ'. "Ελαφός.

Ελαφός διψήσας ἐπὶ πηγῇ ἤλ- ἐρύσεν. ἐπὶ πολλῷ ὃ τόπον δραμῶν
θεν· ἰδὼν δὲ τὸ ἑαυτοῦ σκιάν κὶ εἰς ὕλην ἐμβὰς, τοῖς κέρασιν ἐμ-
ποῦς μὲν πόδας ἐμέμψετο, ὡς λεπτοῖς πλακεῖς ἐδηρώθη, ἔφη δὲ, ὦ μά-
κὶ ἀδενεῖς ὄντας· τὰ δὲ κέρατα ταιός ἐγὼ ὅς ἐκ μὲν τῶν ποδῶν ἐσώ-
οὔτῃ ἐπήγει, ὡς μέγιστα κὶ εὐμύκη- θλω οἷς ἐμεμψόμεν, ἐκ ὃ ἴσθ' κε-
μυδέπω πῶν κωμῆς ἔχραταλόοντος ράτων παρῆσθῶν οἷς ἐκμυχόμεν.

4. *Cervus cornibus impeditus.*

Laudatis utiliora quæ contempseris
Sepe inveniri, hæc exerit narratio.
Ad fontem Cervus quum bibisset, restitit,
Et in liquore vidit effigiem suam.
Ibi dum ramosa mirans laudat cornua,
Crurumque nimiam tenuitatem vituperat,
Venantum subito vocibus conterritus
Per campum fugere cœpit, & cursu levi
Canes elusit: silva tum excepit ferum,
In qua retentis impeditus cornibus
Lacerari cœpit moribus sævis canum.
Tunc moriens, vocem hanc edidisse dicitur:
O me infelicem, qui nunc demum intelligo
Ut illa mihi profuerint quæ despexeram,
Et quæ laudaram, quantum luctus habuerint!

ε'. Ἀρνὸς καὶ Λύκος.

Αρνὸς ἐφ' ὑψηλῆς τόπου ἰσάμενος, κἀλῆς κὶ ἀμοσβέρον. εἰ δὲ λύκος στρα-
λίκον κἀπόθεν παειόντα πλώ φεῖς, εἶπε πρὸς αὐτὸν, εἰ σὺ με λοι-
ιδὼν ἐσκώπῃς, κὶ θηλείον χακὸν ἀπε- δορεῖς, ἀλλ' ὁ πύργος ἐν ᾧ ἴσταται.

5. *Agnus & Lupus.*

Stans in supremo culmine Agnus ædium
In transeuntem probra jactabat Lupum,
Quæcumque in improbam & voracem bestiam,
Sævam atque sanguinariam dici queunt.
Olli quieta mente subridens Lupus,
Non tu mihi maledicis, inquit, ó bone,
Sed iste, quo confidis, excelsus locus.

5'. Βάτραχοι.

Βάτραχοι δύο ἐν λίμνῃ ἐνέμοι- τέρῳ φησὶ, συγκατέλωλον, ὃ οὐ-
το. ἄρες ἢ ξηρανθείσης τῆς τῶ, εἰς τὸδε τὸ φρέαρ. ὁ δὲ ὑπο-
λίμνης, ἐκείνῳ καταλιπόντες ἐπε- λαῶν εἶπεν, ἀν' ἔν κρη τὸ ἐν-
ζήτωμ ἕτεραν· καὶ δὴ βαθεῖ παρῆ- δάδε ὕδωρ ξηρανθῆ, πῶς ἀναβησὶ-
τυχον φρέαρ. ὅσῳ ἰδὼν ἕτερον θα- μεδα ;

6. *Ranae duae sitientes.*

IN ficcitate & summa aquæ penuria,
Ranae vagabantur duæ,
Sicubi profundis invenirent vallibus
Aliquid liquoris abditi.
Tandem, reperto puteo aquâ pleno, altera
Suadere descensum institit.
Prudentior sed altera & consultior,
Si nos eo demittimus,
Et ibi quoque, inquit, urda nos defecerit ;
Quonam modo inde exhibimus ?

ζ'. Λύκος ἢ Γέρας.

Λύκος λαμῶν ὄζεον ἐπεπήγῃ, ὁ δὲ ἔσα, ἢ μισθὸν ἐπεζητήσῃ. ὅς τις γε-
γεράνῳ μισθὸν παρέξειν εἶπεν, λάσας, καὶ τοὺς ὀδόντας θήζας, ἀρ-
εὶ ἢ κεφαλῶν αὐτῆς ὀπβαλῶσα, τὸ κεί σοι μισθός, ἔρη, τῶτο καὶ μόνον,
ὄσοῦν ἐκ τῆ λαμῶν αὐτῆ ἐκβάλῃ. ὅπ ἐκ λύκος σῆματος καὶ ὀδόντων ἐξή-
ῃ ἢ τῶτ' ἐκβαλῶσα, ὀλιχόδερο ρες κάραν σῶαν μισθὸν παθῶσαν.

7. *Lupus & Grus.*

Qui pretium meriti ab improbis desiderat
Bis peccat : primum quoniam indignos adjungat :
Impune abire deinde quia jam non potest.

Os devoratum fauce quum hareret Lupi,
Magno dolore victus cœpit fingulos
Inlicere pretio, ut illud extraherent malum.
Tandem persuasa est jurejurando Gruis ;
Gulæque credens colli longitudinem,
Periculofam fecit medicinam Lupo.
Pro quo quum factio flagitaret præmium :
Ingrata es, inquit, ore quæ nostro caput
Incoluine abstuleris, & mercedem postulas.

η. Γέρων καὶ Θάνατος.

Γέρον ποτὲ ξύλα τεμῶν ἐξ ὄρου, ἐπεκαλεῖτο. τὸ δὲ θανάτου εὐθὺς
καπὶ τῆς ὤμων ἀράμηνου, ὀπισθάνου, καὶ πῶ αἴψαν πω-
ἐπειδὴ πολλῶν ὁδῶν ἐπιχρισμῶς θυροῦς δι' αὐτὸν κελοῖν, ὁ γέ-
ἐβάδισεν, ἀπειρικῶς, ἀπέδετό τε ρων ἔρη, ἵνα τ' ὄφρην τῶτον ἄρας
τὰ ξύλα, καὶ τὸν θάνατον ἐλθεῖν ὀπιθῆς μοι.

8. Senex & Mors.

Lignatum egressus nemorosi ad culmina montis,
Confecto sub falce Senex sese inde ferebat :
Cumque labore via, atque injusto pondere pressus
Abjecisset onus, solis deprensus in arvis
Mortem implorabat, inortem sæpe ore ciebat.
Ecce autem huic diræ species se pallida Mortis
Obtulit, & si quid vellet, præsto esse professa est.
Ille metu sudans, atque in contraria versus
Vota, Jura me, inquit, tergo hunc imponere fascem.

θ. Ορνιθοθήρας καὶ Κορυδαλός.

Ορνιθοθήρας ὄρνισιν ἴση παρίδας τῶ ἀνδρὶς λόγοις πιδάσας, πρὸς τελα-
κορυδαλός ἢ τῶτον πέρχωνεν θῶν εἰς τ' βερέχον ἐάλω. τῶ δὲ ὄρ-
ιδῶν, ἐπιωθάνετο, τί ποτ' ἐργά- νιδοθήρα ὀπιδραμόντου, ἐκείνος εἰ-
ζοίτο. τῶ δὲ πῶλιν κίρζειν φαμῆς, πεν, ὦ ἔτου, εἰ τοιαύτῳ πῶλιν
εἴτα δὲ πέρχωντέρω ἀποχωρήσειου κίρζεις, ἔ πολλὰς εὐρήσεις ἐνοι-
καὶ κρυέντου, ὁ κορυδαλός τοῖς κοῦῦτας.

9. Auceps & Cassita.

Alitibus laqueos Auceps cum tenderet, altâ
Hunc conspicata ab arbore
Quidnam ageret, simplex animi Cassita rogavit.
Condo, inquit Auceps, oppidum.
Deinde per infidias, procul inter opaca refedit
Dumeta & umbras arborum.
Illa fide verbis habitâ, ut nova comminus urbis
Confideraret moenia
Accedens illuc, laqueis fallacibus hæsit.
Redeunte tum ad prædam Aucupe,
Heus, inquit, bone vir, si talem extruxeris urbem,
Paucos habebis incolas.

ἰ. Αἴκροϑ ἢ Αλεκτρούων.

Αἴκροϑ συλλαβῶν ἀλεκτρούνα, ὡς ἀπέβη εἰν περὶ πύλῃ φῶσιν, μι-
 μετ' εὐλόγῃ τῶτον αἰτίας μετ' ἐλεγκταῖς συμμιγνόμενῃ.
 ἠεὐλήθη κατὰ φασίν. καὶ δὴ καπι- τοῦ δὲ, καὶ τῶτο παρὲς ὠφέλειαν
 γόρῃ αὐτῆ, λέγων, ὡς ὀχλιεὶς εἰν ἵψ' δευτέρῃ παρὰ φασίν φῶσιν, τῶ-
 τοῖς ἀνθρώποις, νύκτωρ κεκραγῶς, πολλῶν αὐτοῖς ἐντεῦθεν ὧν πι-
 καὶ μὴ συλχαρῶν ὕπνῃς τυγχάνειν. κληροῦν ὁ αἴκροϑ εἰπὼν, ἀλλ'
 τῷ δ' ἀπολογισμῶ, ὅτι τῇ ἐκεί- εἰ σὺ γε πολλῶν εὐπορεῖς εὐ-
 νων ὠφέλειά τῶτο ποιεῖν, ὡς ὅτι παρὰ φασίν ἀπολογιστῶν, ἔγωγε μὲν τοι
 τὰ σωήθη ἵψ' ἔργων ἐξέρχεται ἀπὸ φασίν οὐ μὲνῶ, τῶτον κατε-
 πάλιν ὁ αἴκροϑ αἰτίαν ἐπέφερεν, σοίνισατο.

10. Felis ἢ Gallus.

Comprehensum Felis Gallum cum tradere ventri
 Jejuno vellet, jure ut fecisse videri
 Possset, & hanc noxam specie velaret honesti,
 Accusabat eum, quod pervigili atque molesto
 Turbaret nocturnam hominum clamore quietem.
 Defendente illo, sese utilitatis eorum
 Id causâ facere, ut monitū adventantis Eoi
 Ad sua quisque operum studia exercenda redirent.
 Hunc rursus is naturæ hostem, infandoque sororum
 Concubitu, & matris foedum, incestumque vocabat.
 Ille excusabat scelus utilitate, suamque
 Hinc multis dicebat heram ditariis ovīs.
 Tum Felis tandem perfrictâ fronte; sed et si
 Argumenta tuam defendunt plurima causam;
 Impastus tamen, inquit, ego hinc discedere nolo.

11. Αλώπηξ.

Αλώπηξ εἰς οἰκίαν ἐλθῶσα ἰσο- μολυκίς εὐρυῶς κατὰ φασίν
 κριτῶ, καὶ ἔφατο τῷ αὐτῷ σκευῶν ἡ καὶ ἀναλαβῶσα τῷ χερσίν, ἔφη,
 διεφθαρμένη, εὐρε καὶ κεφαλῶν μορ- ὡ οἶα κερατῶ, καὶ ἐξέφαλον ἐκ ἔχθ.
 τῶ οἶα κερατῶ, καὶ ἐξέφαλον ἐκ ἔχθ.

II. Vulpes ad Personam Tragicam.

Personam Tragicam forte Vulpes viderat:
 O quanta species, inquit, cerebrum non habet!
 Hoc illis dictum est, quibus honorem & gloriam
 Fortuna tribuit, sensum committentem abstulit.

ιβ'. Ὀντοῦ καὶ Κηπωρός.

Ὀνος ὑπερητάμενος κηπωρῶ, ἐπειδὴ ὄλιγα μὲν ἴσθι, πλείω δὲ ἐμόχθει, πύξατο τῷ Διὶ ὡσεὶ τῷ κηπωρῷ ἀπαλλαγῆς ἐτέρῳ ἀπειροπληθύνῳ δεσπότῃ. τὸ δὲ Διὸς ἐπακούσθητο, καὶ κελύσαντες αὐτὸν κεραμεῖ προσήλυται, πάλιν ἐδυτρήθη πλείον ἢ πρῶτερον, ἀχθουρῶν, καὶ τὸν τε πλὴν, καὶ τοὺς κεράμοις κομίζων. πάλιν οὖν

ἀμείψα τὸν δεσπότῃ ἰκέτῃ, καὶ βυρσοδέψῃ ἀπειροπολεῖται. εἰς χεῖρῃσι τῶν αὐτῶν πρῶτον δεσπότῃ ἐμπροσθεν, καὶ ὄρων τὰ περὶ αὐτοῦ προσήλυται, μετὰ σεναιμῶν ἔρη, οἱμοὶ τῷ ταλαιπώρῳ βέλπον ὡς μοι πρῶτον τοῖς πρῶτοις δεσπότῃσι μῦθον ἔδοξε, ὡς ὄρων, καὶ τὸ δέμα μὲν κλίβανῳ

12. *Asinus & Hortulanus.*

OLitori Asellus ferviens, quod pabuli
Quam minimum haberet, quod laboris plurimum,
Jovem est precatus ut sibi alium herum daret.
Dedit ille Figulum: cui lutum assidue ferens,
Durosque lateres, tegulasque prae graves,
Iniquiore forte multo quam prius
Agebat: ergo denuo dominum sibi
Mutare uti liceret, oravit Jovem.
Quo assentiente, venditus coriatio.
Ubi vero acerbam, luctuosam, & perditam
Miser trahebat vitam, onustus foetidis
Fratrum suorum, affiniumque pellibus.
Tum triste rudens, Ah! quam, ait, fatius fuit
Servire servitutum heris prioribus.
Hic enim, ut video, ubi me labore occiderit,
Corium quoque exercere perget mortui.

ιγ'. Χελιδῶν καὶ Κορώνη.

Xελιδῶν καὶ κορώνη περὶ χέλλης τὸ μὲν σὺν χέλλῃ τῷ ἑαρινῷ ὄραν ἐπιλονεύουσι. ὑπερυχῆσα δὲ ἀνθεῖ, τὸ δὲ ἐμὸν σῶμα καὶ χειμῶνι ἢ κορώνῃ, πρῶτον αὐτῷ εἶπεν, ἀλλὰ πρῶτον.

13. *Hirundo & Cornix.*

DE pulchritudine atque honore corporis
Hirundine & Cornice contendentibus,
Post multa utrinque dicta, ita adversarium
Cornix retudit. Quanti, ait, tandem tua est
Facienda pulchritudo, quae primā modo
Aestate floret, praemea, quae hieme quoque?

ιδ'. Ἴππῳ καὶ Ἐλαφῳ.

Ἴππῳ κατεῖχε λειμῶνα μόνῳ· ἔλαρον· ὁ δὲ ἔφησεν, ἐὰν λάβῃ χαλι-
 ἐλδόντος δὲ ἑλάφου, καὶ διαφεί-
 ρήσῃ τὸ νομῶν, βυλόμενον πμωρή-
 σαδαι τὸ ἔλαφον, ἡρώτα τὸ ἀνθρώπων,
 εἰ δυνάμει μείναι αὐτῷ κολάσαι τὸν
 ἔλαρον, καὶ αὐτὸς ἀναβῆ ἑπ' αὐτὸν, ἔχων
 ἀκόντια· συνομολογήσαντο δὲ, καὶ
 ἀναβάντο, ἀπὸ τῶν πμωρήσασθαι,
 αὐτὸς ἐδέλωσεν ἥδη τὸ ἀνθρώπων.

14. *Equus* ὁ *Cervus*.

Cervus Equum pugna melior communibus herbis
 Pellebat, donec minor in certamine longo
 Imploravit opes hominis, frænumque recepit:
 Sed postquam victor violens discessit ab hoste,
 Non equitem dorso, non frænum depulit ore.

ιε'. Τέτιξ καὶ Μύρμηκες.

Χειμῶν ὥρα ἦν ὅταν βρα-
 χύντων, οἱ μύρμηκες ἔφυ-
 χον. τέτιξ δὲ λιμῶν ἦν τῆ αὐ-
 τοῦ προφῶν. οἱ δὲ μύρμηκες εἶ-
 πον αὐτῷ, διὰ τὸ δέρεσθαι οὐ
 συνηγας τροφῶν; ὁ δὲ εἶπεν,
 οὐκ ἐχόλαζον, ἀλλ' ἦδον μουσι-
 κῶς. οἱ δὲ γαλάσαντες εἶπον, ἀλλ'
 εἰ δέρες ὡραὶς ἡύλεις, χειμῶν ὁ
 ὄρχος.

15. *Cicada* ὁ *Formicæ*.

Hiberno exponunt dum frumenta humida soli
 Formicæ, confecta fame, moribunda cicada
 Auxilium rebus supplex orabat egenis.
 Hanc Formica anus, & multo usu docta rogavit
 Quid rerum æstate egisset; cumque illa, sonoro
 Se membranarum pulsû, & crepitantibus alis
 Diceret æstivos hominum lenisse labores;
 Formica excipiens, Si tunc, inquit, cecinisti
 Imprudens animi, vacuo nunc corpore salta.

15'. Κωμόηκι.

ΔΗχθείς πρὸς ἑσπὸς κωμῶς, ἡ ἰα-
 σίμωρον ἀπειρή ζῆτις. ἐντυ-
 γῶν δὲ πρὸς σὺντῶ, κὺ γῶς ὁ ζῆτεῖ,
 ὦ ἔστῳ, εἶπεν, εἰ σὺ ζῶσαι βέλτῃ,
 λαβῶν ἄρπον, καὶ σέτῳ τὸ αἶμα
 ἡς πληγῆς ἐκμάζας, τῷ δακόντι
 κωμῷ φαγεῖν ὀπίθῳς. κακῆινῳ γελά-
 σας ἔφη, ἀλλ' εἰ τῶτο ποιήσω, δεῖ
 με ἑσπὸς πάντων ἑστῳ ἐν τῇ πάλῃ
 κωμῶν δηγῶναι.

16. *Homo & Canis.*

L Aceratus quidam morfu vehementis Canis,
 Tinctum cruore panem immisit inalefico,
 Audierat esse quod remedium vulneris.
 Tunc sic Æsopus: Noli coram pluribus
 Hoc facere canibus, ne nos vivos devorent,
 Quum scierint esse tale culpæ præmium.
Successus improborum plures alliecit.

15'. Μονίος καὶ Αλώπηξ.

Μονίος ἀγειῳ ὀπί πινῳ ἑσπὸς ἐσπὸς
 δένδρῳ, πὺς ὀδόντας ἔδη-
 γῳ. ἀλώπηκος δ' ἐρομῶς πὺς αἰ-
 πῳ, ὅπ μῆδεμῶς πρῳσκεμῶς
 ἀνάσῳ, πὺς πὺς ὀδόντας δῆγῳ, ἔφη,
 ἐκ ἀλόγῳς τῶτο ποιῶ. εἰ γάρ με
 κίνδυνῳ ἀπεισῳ, ἔκουμ με πῳ-
 καῦτα πρῳς πὺς ὀδόντας ἀκονῳ
 ἀχολῆῳς δέησῳ, ἀλλὰ μᾶλλον ἐπὺ-
 μοῖς ἔστ χῆῳτα.

17. *Aper & Vulpes.*

Dentes retusos arbore exacuens Aper
 Satagebat: atque hunc forte præteriens viâ
 Vulpes rogavit, cur sine ulla prælii
 Necessitate acuere dentes tenderet.
 Non abs re ego, inquit ille, sic facio, ὁ βονα:
 Nam cum ingruit periculum; & adversarius
 Ad sanguinis, vitæque discrimen vocat,
 Haud sane acuere tum vacat dentes mihi.
 Itaque otii & securitatis tempore
 Atina apparo, gerenda, cum usus venerit.

17. Λέων καὶ Λύκος, καὶ Ἀλώπηξ.

Λέων γράσας, ἐνός κατακεκλι-
 μένος ἐν ἄντρον. παρήσαν δὲ
 ὅπως-φύμενα τὴ βασιλέα πάλω ἀλώ-
 πεκος, τὰλλα τὴ ζώων. ὁ τόνου
 λύκος λαδέρμος ἐν γυμνάς, κλητήρ;
 ὡς πρὸ λέοντι τὴ ἀλώπεκος, ἔτε
 δὴ παρ' ἐδὲν περὶ μὲν τὴ πάντων
 αὐτῆς κραυγῶν, καὶ ἄλλ' ταῦτα
 μὲν εἰς ὅπως-φιν ἀργυμῆς. ἐν
 τούτῳ τὴ παρὶν καὶ ἡ ἀλώπηξ, καὶ
 ὅτ' τελευτῶν ἠφροάσαστο τὴ λύκος
 ἐνμάτων. ὁ μὲν ἐν λέων καὶ αὐτῆς
 ἐβρυχάτο. ἡ δὲ ἀπολογίας κλεῖν αἰ-

τήσαστο, καὶ πρὸς, ἔφη, τὴ σωλιδέν-
 των τούτων ὠφελισεν, ὅσον ἐγὼ,
 παταχῶσε ὡφελισήσαστο, καὶ θερα-
 πείαν ὡφὲρ σοὶ παρ' ἰατροῦ ζητη-
 σαστο, καὶ μαδῶσα; τὴ δὲ λέοντος
 ἐνδὸς τῶν θεραπείαν εἰπεῖν κελδ-
 σαντος, ἐκείνη φησὶν, εἰ λύκον ζών-
 τα ἐκδείρας, τῶν αὐτῶν δορῶν θερ-
 μῶν ἀμυρίστη. καὶ τοῦ λύκος κει-
 μένος, ἡ ἀλώπηξ γελῶσα εἶπεν, ὡ-
 πως οὐ γὰρ τὸν δευτέρῳ περὶ
 δυσμῶσαι κινεῖν, ἀλλὰ περὶ ἐν-
 μέσαιαν.

18. *Leo, Lupus & Vulpes.*

Æ Grum Leonem quadrupedes invifere,
 Cessante sola Vulpes, jam omnes iverant.
 Ibi regis aures credulas nactus Lupus
 Calumniari & carpere absentem instituit:
 Quid eam impedire, quid morari, quo minus
 Veniret agrum regem & ipsa visere,
 Nisi contumacem spiritum, & superbiam,
 Qua gloriam de rege contempto petat?
 Interea ad ipsa jam perorantis Lupi
 Extrema ferme verba Vulpes adfuit,
 Ita ut probe omnem vafra rem conjecerit.
 Iufrenuit irā incensus in Vulpem Leo:
 Quæ se tamen gravi ex pavore colligens,
 Defensionis impetrato tempore,
 Causam suam est exorsa in hanc sententiam:
 Generose rex, quis, inquit, est ex omnibus,
 Quicumque in huic coiēre regalem specum,
 Qui pro salute tam laborarit tua,
 Quantum ego, per omnes misera quæ terras ii,
 Omnes medentes, sana consului omnia,
 Uti remedium quærerem regi meo:
 Tandemque reperi; iussa proferre ilico,
 Ut, inquit, involvare detractâ recens
 Et adhuc calente pelle viventis Lupi.

Sanè facile medicamen est, inquit Leo:
 Lupus ecce adest: viventem eum deglubite.
 Quo factò, amaris illa cum facetiis
 Conversa feminivum ad adversarium,
 Cur nudum, ait, te in publico video, Lupe?
 An forte fieri vis palæstrita è coquo?
 Sic eat, herili quisquis olim gratiã
 Abuti ad innocentium pestem volet.

18. Κύων καὶ Αλεκτερυών.

Κύων καὶ ἀλεκτερυών ἑταιρείαν πλὴν κατελεθεῖν ἤξις, ἐπιθυμεῖν γὰρ ποιησάμενοι, ὄφθουν. ἑσπέρας ἀγαθῶν οὕτω φωνῶν ζῶον ἔχον δὲ καταλαβόντες, ὁ μὲν ἀλεκτερυών ἀσπίσταδαι. τοῦ δὲ εἰπόντος τὸν δὲ δένδρον ἐκείνου ἀναβάς· ὁ δὲ κύων πρὸς τῆ εἰζῆ τῶ δένδρου κοίλωμα ἔρχοιτο. τῶ δὲ ἀλεκτερυόντος κατὰ τὸ εἰωθὸς νύκτωρ φωνήσας, αἰλώπῃ ἀκέσασα πρὸς αὐτὸν ἔδραμε, καὶ σῆτα κέτωθεν, πρὸς ἐπιπύραξεν.

19. *Canis & Gallus.*

CANIS, atque Gallus longum iter quondam simul
 Ingressi, opaco jam appetente vespere,
 Nacti arborem, ubi quiescerent; Gallus quidem
 Fastigia alta frondæ ascendit domus;
 Canis excavatum in caudicem se condidit.
 Cum vero; ut adventante consuevit die,
 Cantum edidisset Gallus, accurrens eo
 Vulpes, eum rogabat enixissime,
 Descenderet, sive faceret copiam:
 Gestire se, animal tam canorum & nusicum
 Amplecti, & osculari, & os agnoscere:
 Tum fraude Gallus cognitâ; Cupio tibi,
 Quæcunque possum, commodare & obsequi,
 Et esse tecum: sed tu, ait, quæso hunc prius,
 Qui dormit infra, janitorem suscita,
 Fores mihi ut recludat, unde ad te exeam.
 Vocante Vulpe janitorem, prodiit
 Canis agnitamque adortus adversariam,
 Nil tale veritam, dente laniavit truci.

κ'. Αετός κ' Αλώπηξ.

Αετός κ' αλώπηξ φιλωθέντες, ἔσα, φίλων διώκειν ἔχ' οἶα τε λῦ.
 πλῆστον ἀλλήλων οἰεῖν ἐγκωφῆ,
 βιβαίωσιν φιλίας ποιήματα ἢ σιμή-
 θειαν. ὁ μὲν ἐν ἐρ' ὑψηλῆ δένδρῳ
 τῇ κελίαν ἐπίσχετο· ἢ δ' αλώπηξ ἐν
 τοῖς ἔγχεσι δάμνοις ἐτεκνοποιήσατο.
 ὅτι νομῶν ἐν ποτὲ τ' αλώπηξ
 περιελάσσης, ὁ αετός ἔρως ἀπο-
 ρῶν, καταπίας ὅτι τ' δάμνων, κ' ἢ
 τὰ τέκνα ταύτης ἀναρπάσας, ἅμα
 τοῖς αὐτῷ νεοπίοις ἐδοιήσατο. ἢ δ'
 αλώπηξ ἐπενηλδοῦσα, κ' τὸ περ-
 χθὲν μαδῶσα, ἔ ποσῆτιν ὅτι τῷ τ'
 τέκνον ἠνιάθει θανάτῳ, ὅσον ὅτι
 πῶ τ' ἀμύνει ἀπὸ τῶν χερσῶν γὰρ
 ἔσα, φίλων διώκειν ἔχ' οἶα τε λῦ.
 διὸ κ' πύξωθεν γᾶτα, τῶν ὁ καὶ
 τοῖς ἀδωμάτοις ὄξιν εὐπορον, πῶ
 ἐχθρῶν κατηράτο. ἢ πολλῶν δ' ὕπερον,
 αἰγὰ πινῶν ἐπ' ἀγροῦ θυόντων,
 καταπίας ὁ αετός, μέγ' π' ἦν
 θυμάτων σὺν ἐμπύροις ἀνθραξίν
 ἤρπασε, καὶ πῶ νεοπίαν ἤγα-
 γεν. ἀνέμῳ δὲ σφοδρῶν πνέσαν-
 τῶν πύμαυτα, καὶ φλογὸς ἀνα-
 δεδείσσης, οἱ αεπιδεῖς ἀπὸ λῶν ἐπ'
 τυχερόντες, ὀπληθέντες εἰς γῶν
 κατέπεσον. ἢ δ' αλώπηξ ὀπιδρα-
 μῶσα, ἐν ὄψει τοῦ αετοῦ πάντας
 κατέφραξεν.

20. *Aquila & Vulpes.*

Vulpes & Aquila amore junctæ inutuo,
 Ut amicitia adolefceret viciniâ,
 Habitare decrevere junctis sedibus.
 Et hæc quidem locavit alta in arbore
 Nidum, illa vero in concavo ejus caudicæ.
 Ita deinde fœtus utraque edidit suos.
 Sed enim, profectâ Vulpe quondam ad pabulum,
 Aquila fame incitata, nido devolans
 In iustra Vulpis, illius natos sibi
 Suisque dulcem rettulit pullis cibum.
 Reversa Vulpes, fœditate cognitâ
 Rei, atque rupti indignitate fœderis,
 Quantum doloris atque luctûs ceperit,
 Quamque impotenti incendio irarum asferit,
 Reputare quivis de suo sensu potest.
 Nec vero acerba tam suorum liberûm
 Dolebat illa morte, quam quòd aliti,
 Terrestris ipsa, non videbatur ferè
 Unquam nocere posse, nec par reddere:
 Quod ergo misera poterat, illud scilicet
 Faciebat, ut superbam in adversariam
 Probra atque inanes rabida jactaret minas.

Sed non diu est latata ruptrix fœderis
 Suâ insolenti injuriâ: nam rusticis
 Capellam in agro forte sacrificantibus,
 Illa advolans frustum involavit carniū,
 Cui carbo candens è foco sacro hæserat:
 Quod cum intulisset nido, is occultum aridus
 Conceptit ignem: dein coorto commodum
 Vento, excitata flamma in Aquilæ filios
 Teneros adhuc & involucre sœvit:
 Quos ustulatos decedentes arbore,
 Spectante matre, & flente natorum vicem,
 Duplici voravit lata Vulpes gaudio.

κά. λέων καὶ ὄντι καὶ ἀλώπηξι.

Λέων καὶ ὄντι καὶ ἀλώπηξι κοι- λέων θυμωθεὶς, ἢ ὄνον χυτῆραζεν.
 νωνίαν ποιησάμενοι, ἐξήλθον εἴτα τῇ ἀλώπηκι μερίζον ἐκέλευ-
 πρὸς ἄγρην. πολλὰς ἔν θήρας συλ- σεν. ἢ δὲ εἰς μίαν μερίδα πάντη
 ληφείσας, προσέταξεν ὁ λέων πρὸ σφύρασαι, ἐπιτῇ βραχὺ τι χυτῆ-
 ὄνω διελθῆν αὐτοῖς. ὃ δὲ πρὸς μερί- λιπε. καὶ ὁ λέων πρὸς αὐτῶν, τίς
 δας ποιησάμενοι ἐκ τῶν ἴσων, ἐκ- σε, ὡ βελτίστη, διαρεῖν ἕτως ἐβίδα-
 λέξαδαι τότε προσεγύρεπετο. καὶ ὁ ξεν; ἢ δὲ εἶπεν, ἢ ὄνε συμφρα-

21. *Leo, Asinus & Vulpes.*

INitâ societate Asinus, & Leo ac Vulpes,
 Venatum ière; cumque præda jam inulta
 Facta esset, atque hanc tres asellus in partes
 Dividere iussus, ex bono esset atque æquo
 Partitus, irâ Leo superbus exarfit:
 Miserumque diviforem atrociter fane
 Doli mali atque iniquitatis accusans,
 Discerptum, hianti condidit vorax alvo.
 Rictu cruento deinde versus ad Vulpem,
 Ut faceret æquas sedulo innuit partes.
 Ea ferme ab una parte cuncta secrevit
 Leoni: ab altera id sibi quod à tanta
 Pauxillulum detractiōne restabat.
 Tum gestiens Leo, Unde, ait, foror Vulpes
 Es dividendo tam erudita comunni:
 Asini calamitas, exitusque lugubris
 Me fecit, inquit illa, jureconsultam.

κβ'. Σὺς καὶ Κύνων.

Σὺς καὶ κύνων ἀλλήλοισι διελοισάμενοι, καὶ ἢ μὴ σὺς ὤμνουν κατὰ τῆς Ἀφροδίτης, ἢ μὴ τοῖς ἑδῶσιν ἀναβρῆξεν πλὴν κύνων. ἢ δὲ κύνων παρὰ ταῦτα εἰρωνικῶς εἶπε, καλῶς κατὰ τῆς Ἀφροδίτης ἡμῶν ὀμνύεις. θηλοῖς γὰρ ἕσθ' αὐτῆς ὅτι μάλιστα φιλεῖσθαι, ἢ ἢ τῆς σὸν ἀγαθῶν σαρκῶν γούρμυρον, οὐδ' ὅλως εἰς ἑσθὴν προσίεται. καὶ ἢ σὺς, ἀλλὰ τὸτο μὴ οὐ μᾶλλον δήλη ὅσθ' ἢ θεὸς σέργασά με. ἢ γὰρ κλείναντα, ἢ ἄλλως λυμμενόμενον παντάπασι ἀποσφύεται· σὺ μὴ τοι κακῶς ὄζεις, καὶ ζῶστα καὶ τεθνηκυῖα.

22. Sus & Canis.

Magnā invicem contentione exarserant
Sus & Canis, magnamque voce dissonā
Rixam ciebant, atque acerba jurgia.
Tandem superbis exacerbatus minis
Sus, per Venerem, ait, si mihi perrexeris
Molestus esse, dente te transfodero.
Tum Canis amaris salibus aspergens Suem,
Bene, inquit, atque apposite eam juras deam,
Quæ te odit adeo, ut, qui ex tuâ impurissimâ
Carne ederit, eum illa arceat templo suo.
Immo potes, Sus inquit, hinc dignoscere,
Quam diligit me diva, quæ hunc, qui læserit
Me, quique carnes dente violarit meas,
Eum ut profanum nolit ad se admittere.

κγ'. Κόραξ.

Κόραξ νοσῶν ἔφη τῇ μητρὶ, μή με, ὦ τέκνον, τῆς θεῶν ἐλείψει; περ, εὐχὰ πρὸς θεῶν, καὶ μὴ πίνῃ γὰρ κρέας ἑσθ' σὺ γὰρ οὐκ ἐπιλάπῃ; ἢ δὲ ἑσθ' ἀπολαβῶσα ἔφη, τίς ἐπιλάπῃ;

23. Corvus & Mater.

Destitutus Corvus æger mortis in periculo,
Anxius Matrem rogabat, ut salute pro sua
Vota diis concepta supplicis, & preces effunderet.
Nate mi, quid vota pro te, Mater inquit, proderunt,
Qui tibi omnes reddidisti semper infensos deos?
Nam quis, obsecro, est eorum, cujus ex altaribus
Extæ tu non involaris, sacra non turbaveris?

κδ'. Ἄνθρωπος

κδ'. Ἄνθρωπος καὶ Σάτυρος.

Ἄνθρωπος τις πρὸς σάτυρον, φι-
λίαν ποιησάμενος, συνειδίον
ῶ αὐτό. χειμῶνος δὲ καὶ ψυχῆς
γενομένης, ὁ ἄνθρωπος τὰς χεῖρας
αὐτῆ προσέφερεν τῷ σάτυρῳ ἀπέπνι.
τοῦ δὲ σατύρου ἐπερωτήσαντο, δι-
ὡ αὐτίαν τῆτο πράττει, ἔφη, τὰς
χεῖρας μου θερμαίνω ἐν τῷ κρύει.
μὴ μικρὸν δὲ ἐδέσματοσ θερμὸ

πρὸς συνειχθέντος, ὁ ἄνθρωπος πρὸς
φέρων τῷ σάτυρῳ, ἐφόσα αὐτό. πρὸς
θανομένης δὲ πάλιν δι' ὡ αὐτίαν
τῆτο πράττει, ἔφη, τὸ ἐδέσμα κρῖ-
ψύχῳ. Ἰσολαβῶν δὲ ὁ σάτυρος,
ἀλλ' ἔγωγε, ἔφη, διὰ τοῦ νῦν ἀπο-
τάσσωμαί σε τῷ φίλιῳ, ὅτι ἐν τῷ
αὐτῷ σάτυρῳ τὸ θερμὸν καὶ τὸ
ψυχρὸν ἐξάγει.

24. Homo & Satyrus.

SATYRUS atque Homo fuerunt olim amici maximi :

Quorum amorem gratiamque casus hic scidit repens.

Sæviente aliquando brumâ cum manus gelidas Homo

Crebrò ad os suum admoveret, calidum agens anhelitum,

Satyrus adspirationis causam ab illo quaesit.

Frigidas, respondit ille, sic calefacio manus.

Forste cœnante utroque, ut sæpe consuêrant, simul,

Fortè cum venisset illuc ferculum ferventius,

Atque Homo afflavisset offiæ quam sibi desumpserat,

Denuo causam rogatus hujus afflatûs sui,

Hoc modo refrigeravi, dixit, escam fervidam.

Satyrus hic irâ incitatus, Dehinc, ait, tecum mihi

Nulla consuetudo fuerit, nulla amicitîæ fides,

Qui mihi uno eodemque fundis ore calidum & frigidum.

κε'. Μύγα.

Μύγα ἐμπροσθὸν εἰς χύτραν κρέα-
τος, ἐπειδὴ ἰσοπνίγεσθαι
ἐμελλεν, ἔφη πρὸς ἑαυτῷ, ἀλλ'
ἐγὼ κὲν βέβρωκα, καὶ πέπωκα, καὶ
λέλωμαι, καὶ ἀποθανῶ ἔσθ' ἐν μέ-
λει μοι.

25. Musca.

IN carniùm ollam Musca quondam decidit :

Ubi cum cibo potuque distenta ac madens,

Paulatim in alto jure sese cerneret

Pestum ire, mortemque imminere jam sibi,

Interrito, atque composito animo oppetens,

Ego tantum, ait, bibi, & comedi, & lavi, ut hunc

Satura exitum ferre haud moleste debeam.

κς'. Ὀνῶς καὶ Ἴωπῶς.

ΟΝῶς Ἴωπον ἐμακρείσειν, ὡς τὸν Ἴωπον, πανταχόσε τῆτον ἐλαί-
 ἀφρόνας τρεφόμενον, καὶ ὄπι- νων· καὶ δὴ καὶ μέσον τῆς πολε-
 μελῶς, αὐτὸς μὴδ' ἀχρύων ἄλις μίων εἰσήλασε, καὶ ὁ Ἴωπῶς πλη-
 ἔχων, καὶ ταῦτα πλείστα ταλαιπω- ρεῖς ἔκειτο. ταῦτα ἑωρακὼς ὁ Ὀνῶς,
 ρῶν. ἐπεὶ δὲ κμερὸς ἐπέση πολέ- τὸν Ἴωπον μεταβαλλόμενος ἔτα-
 μος, καὶ ὁ στραπώτης ἐνοπλον ἀνέβη λάμιζεν.

26. *Asinus & Equus.*

A Sinus beatum existimaverat quondam
 Equum, quod affluenter hordeo pascus,
 Habitufque semper eleganter, & laute,
 Cutis nitore, obefiate membrorum,
 Curam in se herilem, gratiamque præferret:
 Cum ipse interim ne vilibus quidem posset
 Paleis famem, & jejuna viscera implere,
 Præfertim iniquâ sarcinâ fatigatus.
 Sed enim, coorto forte bellico motu,
 Cum armis opertum hero infidente vidisset
 Equum apparari ad pugnam, & acriter sæpe
 Calcaribus vexatum in hostium turmas
 Agi; unde vulneratus, & gravi casu
 Collapsus, animam vix trahebat afflictam;
 Sententiam mutavit; suam sortem
 Præ ejus miseria rursus haud malam duxit.

κζ'. Κύνες λιμώτισται.

Κύνες λιμώτισται ὡς ἐδεάσαντο τὸν τὸ ὕδωρ ἐκπίωσιν, καὶ εἶδ' ὕπως
 ἐν τινι ποταμῷ βύρσας βρεχο- ὅτι τὰς βύρσας ὠδραγένων). συνέ-
 μέδας· μὴ δυνάμεναι αὐτῆς ἐπικέ- ἐν δὲ αὐταῖς πύσους πρὶν διαρα-
 ῶσαι, συνέθεντο ἀλλήλοις ὕπως πρῶ- γνῶαι, ἢ τῶ βυρσῶν ἐπικέδαι.

27. *Canes famelici.*

Stilium consilium non modo effectu caret,
 Sed ad perniciem quoque mortales devocat.
 Corium depressum in fluvio vidērunt Canes:
 Id ut comesse extractum possent facilius,
 Aquam cœpère bibere, sed rupti prius
 Perière, quam quod petierant, contingerent.

κα'. Ἀνδῶν

κθ'. Αηδών κ' Ἰέραξ.

Αηδών ὅτι δένδρα καθεζομένη, γαστέρα πληρωμῷ δειν δὲ αὐτὴν τρο-
 χῆ τὸ εἶδος ἦδεν. Ἰέραξ δὲ φῆς πορροδέσμων, ὅτι τὰ μείζω τῶ
 διασάμω, καὶ τρωφῆς λυγρῶν, ὀρνέων τραπέεται. κ' ὁ Ἰέραξ ὑπο-
 σμείλησεν ὅτι πιάς. ἢ δ' ἀναμρέτωξ λαβῶν, εἶπεν, ἀλλ' ἐζωγῆ ἄφρων ἀν-
 μέλλουσα, ἐδοῦτο τῶ Ἰέρακω μὴ βρω- εἶλω, εἰ τ' ἐν χερσὶν ἐτοίμω Σοφῶ
 θῶαι. μηδὲ γ' ἰκανὸν εἶν Ἰέρακω ἀρεῖς, τὰ μὴ φαινόμενά πω διώκοιμι.

28. *Luscinia* & *Accipiter*.

DUm querula opacam Luscinia super arborem
 Dulci canoros voce modulatur fonos ;
 Jejunos hanc inter canendum conspicit
 Accipiter, & nil tale metuentem rapit.
 Suæ illa tremula tenuitati ut parceret
 Implorat hostem ; nempe se teneram fore, &
 Gulæ rapacis alitis longè imparem.
 Utilius esse in maximos avium greges
 Vim facere, tantisque aptiores faucibus.
 Sic illa : contrà Accipiter ; at me flectere
 Tuæ illa linguæ nec valebit suavitas.
 Me scilicet longè alitum stultissimum
 Jure poteris vocare ; si prædam meis
 Certam unguibus dimitterem, incertam sequens.

κθ'. Μιμῶ.

Δὲ τὸ θυνῶ τέκνα μιμῶ κ' τὸ μὲ κακέειπεν, κ' τῆτο καταφιλοῦσα, ὑπο-
 ἐν ἀγαπᾷ, τὸ δ' ἕτερον μι- πνίγῃ. ὁ δὲ μιστὶ καὶ διώκῃ, τῆτο
 σεί. κ' ὁ μὲ σέργῃ, ἀεὶ ἐν ταῖς κόλ- ἐν ταῖς ἐρημίαις ἀπελθὼν ζῆ καθ' ;
 ποῖς περιέρχουσα, καὶ πτεῖσα ἐνδεν αὐτό.

29. *Simia*.

Fœcunda geminos Simia infantes parit,
 Illi noverca, huic mater : hunc sinu fovet,
 Hinc inde secum portat, & crebro osculo
 Artibusque nimium amplexibus stringens necat.
 Quin pulsus alter transfigit solus dies,
 Matrisque sentit odium amore blandius.

B

λ'. Αλώ-

λ'. Αλώπεκες.

Αλώπηξ ἐν παρίσι ληρθείσα, καὶ σασα, παρήνῃ τὰς ἑρὰς ὑποκόπειν,
 ὑποκοπέτης τ' ἑρὰς Διδρα- ὡς ἐκ ἀσπερπὲς μόνον τῆτο τὸ μέ-
 σα, ἀβίωτον ὑπ' αἰγμῆς ἤγειτο τ' λθ' ὄν, ἀλλὰ καὶ ἀειτῆον βάρθ
 βίον. ἔγνω αὖ καὶ τὰς ἄλλας ἀλώ- ἀσπερπτημῶν. ὑπολαβῶσα δὲ πρ
 πεκας τῆτ' αὐτὸ νεθετῆσαι, ὡς ἀν οὐτῆρ' εἶπεν, ὦ αὐτη, ἀλλ' εἰ ἐ σοὶ
 τῶ κοινῷ πάθει τὸ ἴδιον συγχα- τῆτο ἀσπερπῆριν, ἐκ ἂν ἡμῖν οὐτὸ
 λήθειεν αἶχθ'. καὶ δὴ πάσας ἀθροί- σωεβέλλιδες.

30. *Vulpes.*

Compressa laqueo in sepe Vulpes abdito,
 Implexam in evadendo caudam perdidit.
 Id ei molestia, ac pudori tanto erat,
 Uti sibi esse vitam acerbam daceret.
 Tandem hoc remedii excogitavit, cæteris
 Ut Vulpibus suaderet, ut caudas sibi,
 Onus molestum, incommodumque abscinderent :
 Ita publico dedecore tectum iri suum.
 Ergo advocatâ concione Vulpium,
 Hortari ad id vehementer illas institit.
 Cui tum renidens una de popularibus,
 An tu, quia istud expedit, foror, tibi,
 Idcirco, ait, das cæteris hoc consilii?

λα'. Ἡμίονοι.

Ἡμίονοι ἐκ κειθῆς παχυν- μοιῶθλω. καὶ ποτε ἀνάγκης ἐπελ-
 θεῖς, ἀνεσκήρησε βοῶν καὶ δούσης τρέχειν, ἐπειδὴ τὸ δρόμου
 λέγων, πατήρ με ὄθιν ἴσπος ὁ τα- ἐπαύτατο, τοῦ πατρὸς ὄντε οὐθὺς
 χυδρόμος, κατὰ αὐτῶ ὅλθ' ἀρω- ὑπεμνήσθη.

31. *Mulus.*

Lascivientem plurimo hordeo Mulum
 Quondam hæc superba cogitatio incessit.
 Ego pulcher, inquit, ego celerrimus cursor,
 Patrem habui equum, qui aurata fræna mandebat.
 Hæc ille: sed mox, incidente currendi
 Necessitudine, impeditus atque hærens,
 Ad prima campi spatia restitit lassus ;
 Asinique patris est statim recordatus.

λβ'. Βακέλθ.

Βουκόλθ ἀγέλιω ταύρων βί-
σιων, ἀπώλεισε μόρον. ἀπειλ-
δῶν δὲ πᾶσαν ἢ ἔρημον, δέτελειεν
ἐρώλων. ὡς ἢ ἐδὲν εὐρεῖν ἠδωήθη,
πύξατο τῷ Δίῃ, ἐν ἢ λαβόντα μό-
ρον κλέπῃω ὑποδείξει, ἔειπον εἰς
θυσίαν προστάζειν. καὶ δὴ ἐρχόμεθ
εἰς πῖνα δρυμῶνα, εὐείσκι λέοντα

κατεδίοντι ἢ μόρον. ἐμφοβος αὐῶ
γυόμενθ, καὶ μέγα δειλιάσας,
ἐπάρas τὴς χεῖρας αὐτοῦ εἰς ἢ αὐ-
ρανόν, εἶπεν, ὦ Δέσποτα Ζεῦ, ἐπιψ-
χειλάμῃω σοὶ ἔειπον δῶσειν, ἐὰν ἢ
κλέπῃω εὐρω νυῦ ταῦθῶν σοὶ θυ-
σειν ὑποχρῆμα, ἐὰν τέτε τὰς χεῖ-
ρας ἐκφύω.

32. *Armentarius.*

PER confragosos forte saltus devium
Quærens juvencum errabat Armentarius,
Quem cum irrepertum, ab aliquo abactum crederet,
Hædum tibi maçtare novit, Jupiter,
Reperire furem si sibi concederes.
Ingressus inde proximam silvam, videt
Juvencum ibi ab leone lacerari suum.
Tum verò egenus consili, ac tremens metu,
Supplex supinas sustulit cælo manus:
Tibique, inquit, hædum voveram, alme Jupiter,
Si reperissem furem: opimum nunc bovem
Pollicor, ejus si manus evasero.

λγ'. Σκώληξ καὶ Αλώπηξ.

Οτῷ πηλῷ κρυπόμεθ σκώ-
ληξ, εἰς γλῶ ἐξελθῶν, ἐλε-
γε πᾶσι τοῖς ζώοις, ἰατρός εἰμι
φαρμάκων ὀπσιήμων, οἷς ἔστιν ὁ
ἰάσω; ἢ δὲ θεῶν ἰατρός Παίων. καὶ
πῶς, εἶπεν ἀλώπηξ, ἀλλοις ἰώ-
μεθ, σ' αὐτὸν χωλὸν ἔντα αὐκ

33. *Vermis et Vulpes.*

EGressus olim Vermis è luteâ domo
Sic convocatis dixerat animalibus;
En! me peritum pharmaca ægrotis dare,
Divoque Pæoni Jovis medico parem.
Adeste quotquot indigetis nostrâ ope,
Ut certa vobis adhibeam medicamina.
Cui vasta sic Vulpecula; ô bone, cæteros
Sanare si possis, quid ipse claudicas?

λδ'. Λύκος ἔχ' ἄρσ.

ΛΥκος θεατάμηνος ἄρνα διόπινα ποταμοῦ πίνοντα, τῶτον ἠδελύδην μετ' εὐλόγου αἰτίας καταδινήσασθαι; διόσφ' αἰς ἀνωτέρω, ἠπάσατο αὐτὸν ὡς δουλοῦντα τὸ ὕδωρ, καὶ πίνειν αὐτὸν μὴ ἐῶντα. τοῦ δὲ λέγοντος, ταῖς ἀμείβαις χεῖρασι πίνειν, καὶ ἄλλως ἢ δουρατὸν αὐτοῦ ἐξῶτος χέτω, ἐπάνω ταράσσειν τὸ ὕδωρ, ὃ λύκος ὑποτυχῶν ταύτης τῆς αἰτίας, ἔφη, ἀλλὰ πόρρυσι τ' πατέρα με ἐλοιδορήσας. εἰπέντος δὲ ἐκεῖνο μηδὲ ποτε γινέσθαι, ὃ λύκος ἔφη πρὸς αὐτὸν, ἐάν οὖν εὐλογίας ἀπορῆις, ἐγὼ δὲ σε ἢ κήσομαι.

34. *Lupus & Agnus.*

AD rivum eundem Lupus & Agnus venerant
Siti compulli: superior stabat Lupus,
Longeque inferior Agnus. Tunc fauce improbâ
Latro incitatus jurgii causam intulit.
Cur, inquit, turbulentam fecisti mihi
Aquam bibenti? Laniger contra timens:
Quî possum, quaeso, facere quod quereris, Lupe?
A te decurrit ad meos haustus liquor.
Repulsus ille veritatis viribus,
Ante hos sex menses, ait, maledixisti mihi.
Respondit Agnus: Equidem natus non eram.
Pater herculè tuus, inquit, maledixit mihi.
Atque ita correptum lacerat injustâ nece.
*Hæc propter illos scripta est homines fabula,
Qui fictis causis innocentes opprimunt.*

λέ'. Μύαμ.

ΕΝ πινι ταμίῳ μέλιτος ἐκχύνοντος, μύαμ προσπίπασαι κατὰ στήν. ἐμπροσθέντος ἢ τ' ποδῶν αὐτῆς, ἀναπλήσασθαι ἐκ εἴχον. ἀπεπνιγόμενα δ' ἔλεγον, ἄθλια ἡμεῖς, ὅτι ἀπὸ βραχέϊαν βρώσιν ἀποπλήμεθα.

35. *Muscæ.*

IN vasa mellis plena Muscæ convolant,
Dulcique luxuriant madentes pabulo.
Liquore sed mox implicata cereo,
Et glutinoso dum vident ligamine
Devincta crura: heu! nos misellas, inquit,
Pro dulci acerbum solvimus pretium cibo.

λε'. Αλώπιξ

λς'. Αλώπηξ και Πίθηκος.

ΕΝ συνδω ποτέ τ' αλόγων ζώων
 ὄρχησατο πίθηκος, κὶ εὐδοκί-
 μάτας, βασιλεύς ἔσ' αὐτῆς ἐχειρο-
 ποιήθη. αλώπηξ δ' αὐτῆ φρονήσατο,
 ὡς ἔν πινι παρῖδι κρέας ἐθεάσατο,
 τ' π' ἔθικον λαβῆσα, ἐντυῶσα ἤγαγιν,
 ὡς εὐρεῖ τ' αὐτῆ λέγκασιν θησιεῖν
 τῶτον, μὴ μῆτι κὶ χησάσθαι αὐτῆ.
 πῶ βασιλεῖ γ' ὅ τῶτον ὁ νόμος δίδωσι.
 κὶ παρ' αὐτῆ πέτο αὐτὸν, ἅτε δὴ βασι-
 λέα, τὸν θησιεῖν ἀνελέδωσι. ὁ δ'
 ἀπεισκέπτης προσελθὼν, κὶ συλλι-
 φθεῖς ὑπὸ τ' παρῖδος, ὡς ἔξαπατή-
 σαται, ἐμέμψεται τ' αλώπηκα. ἡ δὲ
 παρῖς αὐτὸν, ὃ πίθηκε, τοιαύτως σὺ
 μωρίαν ἔχων, τ' αλόγων βασιλεύεις :

36. Simius & Vulpes.

Quadrupedum in cœtu cum saltavisset honestè
 Simius, hunc illa regem dominumque creârunt.
 Tacta sed invidiâ & sensu livoris iniqui
 Vulpes vafra, novum instituit pervertere regem.
 Atque observatis ad opacum cassibus antrum,
 Huc illum adduxit, tanquam ostensura repertum
 Ab se thesaurum, qui lege & moribus ipsi
 Deberetur uti regi, rerumque potenti.
 Credulus ille dolis inductus, & arte pelagâ,
 Inconsultus appropere, in vincula sese
 Induit infelix, & opertis cassibus hæfit,
 Serò animadversas fraudes, & perfida Vulpis
 Consilia incusans. Cui Vulpes, ὁ bone, dixit,
 Tune isto malè sano animo, tu sensibus istis
 Quadrupedum rex esse audes, sceptrisque potiri?

λζ'. Λέων κὶ Βάτραχος.

ΛΕΩΝ ἀκόσας ποτέ βατράχου μέ-
 γα βῶντος, ἐπεσάρην παρῖς
 τ' φωνῶν, οἰμῶρος μέγα π' ἔζων ἔει.
 παρῖς μείνας ἢ μικρὸν, ὡς εἶδεν αὐ-
 τὸν παρῖδόντα τ' λίμνης, παρῖς
 τῶν αὐτὸν κατεπάτησιν.

37. Leo & Rana.

Ranam in palude Leo coaxantem audiens
 Clamore vasto attonitus, atque ingens putans
 Aesse monstrum, prælio se comparat.
 Mox exeuntem conspicans Ranam luto,
 Et vile calcans sub pedibus animalculum,
 Tune (inquit indignans) Leonem territas?

λη'. Ἐλαφῶ καὶ Ἀμπελῶ.

Ελαφῶ κυνηγὸς φάγγεσσι ἰσθ' ἢ ὄσφ' ὡς ἀλιεῖς, νομίσαντες ὅτι
 ἀμπέλῳ ἐκρύβη. παρελθόντων ζώων ἰσθ' οὐκ ἔβλεπον τί κρύβη-
 σι, βέβησαν ἀνεῖλον τὴν ἔλαφον.
 ἢ ὀλίγον ἐκείνων, ἢ ἔλαφῶ τελέως ἢ δὲ θνήσκουσα, τοιαῦτ' ἔλεγε· δὶ-
 κη λαθεῖν δόξασα, ὅτι τ' ἀμπέ-
 λω φύλλων ἐδίειν ἤρξατο. τέττον δὲ
 σσειομένων, οἱ κυνηγὸι ἀποσφάροντες, με λυμάνουσι.

38. *Cervus* ἔ *Vitis*.

VIm venatorum fugeret cūm Cervæ sequentum,
 Frondeæ ramosæ subiens umbracula Vitis
 Delituit : donec jam discedentibus illis,
 Se rata jam tutam defunctamque esse periclo,
 Ipsa suas ausa est morfu exagitare latebras,
 Et sibi prætentas avidè decerpere frondes.
 Quem motum ramorum, agitataque Vitea tectæ
 Conversi venatores cūm fortè viderent,
 Illud opinati quod erat, sub fronde latentem
 Esse feram, certis miseram fixere sagittis.
 Quæ moriens, calidoque animam cum sanguine fundens,
 Jure, ait, hoc patior : neque enim unquam lædere, quæ me
 Servârat, debebam, aut tales reddere grates.

λη'. Λύκῶ καὶ Πρόβατον.

Λύκῶ ἰσθ' κωνῶν διηχθεῖς, ἢ σὺ μοί, φησι, δώσεις ποτὸν, ἐγὼ
 κακῆς πάγων, ἐβέβητο. τρι- τρεφῶν ἑμμουτῶν εὐρήσω. τὸ δὲ
 φῖς ὃ δάσπρον, δεσπάζουσα πρέξα- ἰσποτρῶν, ἐρη, ἀλλ' ἐὰν ἐγὼ πο-
 τον, εἶδειτο ποτὸν ἐκ τ' ὠραζέρον- τὸν ὀπίσω σοι, σὺ καὶ τρεφῶ μοι
 τῶ αὐτῶ ποταμῷ κομίσαι. εἰ γὰρ χήση.

39. *Lupus* ἔ *Ovis*.

LUpus caninis vulneratus moribus
 Campo jacebat æger, & cibi indigens:
 Ovemque spectans fluminis prope marginem,
 Misere, quæso, inquit, laborantem tui:
 Tu modò liquoris guttulam mihi præbeas,
 Possum ipse forsàn comparare pabulum.
 Probè, inquit Ovis, amice, novi; si tibi
 Potum ministræm, me daturam etiam cibum.

μ'. Ὄσφ'.

μ'. ὄντο ἀγροί.

Ὄνος ἀγροί ὄνον ἰδὼν ἡμε- τὴν ὀνηλάτιω ὄπιδεν ἐπίμενον,
ρον ἐν πνι εὐηλίω τόπω, καὶ ἔροπαλοῖς αὐτὸν παύονθα, ἔφη,
προσελθὼν αὐτὸν ἐμακροῖζειν, ἐπὶ ἀλλ' ἐζῶγε οὐδέ τι σε εὐδαιμο-
τε τῆ εὐζία τοῦ πάματτο, καὶ νίξω. ἐρῶ γὰρ, ὡς οὐκ ἀνδρ κα-
τῆ τῆς τερῆς ἀπλάσει. ὕπερον κῶν μεγάλων τλι εὐδαιμονίαν
δὲ ἰδὼν αὐτὸν ἀχθροροῦντα, καὶ ἔχεις.

40. *Asinus sylvestris.*

Sylvestris Asinus conspicans domesticum
Cutis nitore, & obesitate corporis
Splendescere, & palci affluenter hordeo;
O te beatum, clamat, ô animalium
Gregi invidendum, mihiq̄ue maximè omnium!
Sed mox iniquâ prægravatum farcinâ,
Et malè dolatum fuste clunes aspero
Eundem Afellum rursus aspiciens, ait;
Ulteriùs at te vix beatum judico;
Nec tibi decorem invideo non nisi verberum
Pœnâ parandum & farcinarum pondere:
Non tanti erit nitere, non pinguescere.

μα'. Αετός.

Υπεράνωθεν πέτας αἰτός ἐκαθέ- γλυφὴ αὐτὸς πτεροῖς πρὸ τ' ὄρ-
ζετο, λαγῶν θηρεῖσαι ζήτηρ. θαλμῶν εἰσῆκί. ὁ δ' ἰδὼν, ἔφη, καὶ
τῶτον δὲ πρὸ ἔβαλε τοξόσσας. καὶ τὸ τῶτό μοι ἐτέρη λύπη, τὸ τῶν ἰδίαις
μὲ βέλτο ἐντὸς αὐτῶ εἰσηλθεν. ἡ δὲ πτεροῖς ἐναποθνήσκην.

41. *Aquila.*

Jejuna prominenti Aquila saxo insidens
Intenta prædæ, missili artus cuspidè
Trajecta supremos trahebat spiritus.
Mox in fagittâ conspicans pennam ex suis
Alis revulsam, è pectore gemitus ciens
Hæc verba fudit; ô! me in exitium meum
Spicula ministrantem; pereo enim ipsissimis
Quas protuli pennis: novo hoc mihi perculit
Furore mentem, & morte plus ipsâ dolet.

B 4

μβ'. Βάτρα.

μβ'. Βάτραχοι.

Βάτραχοι λυπόμενοι πρὸς τὸ ἔμ-
 ῆναι ἀναρχίας, πρὸς τὸ ἐπι-
 ψαυῖν πρὸς τὴν Δία, βαπλέα αὐτοῖς
 ἐξορθεῖν. ὁ δὲ σιωπῶν τὴν εὐχεται,
 ξύλον εἰς τὴν λίμνῃν κειθάνει. καὶ οἱ
 βάτραχοι, τὸ μὲν πρῶτον κλειπλά-
 γόντες τὸ φόρον, εἰς τὰ βάθη τῆς
 λίμνης ἔδυσαν. ὕστερον δὲ, ὡς ἀκί-
 νητον ἴδον τὸ ξύλον, ἀναδύμενοι εἰς
 τὸ πρῶτον κλειφρονήσιον ἦλθον, ὡς καὶ

ὀπρωαίνοντες αὐτῶν ὀπιχθεζέωμαι.
 ἀναξιοπαδοῦντες δὲ τοῦτον ἔχεν
 βασιλέα, ἦγον ἐκ δαυτέρου πρὸς τὸν
 Δία, καὶ ἔπειτα παραγάλου ἀλλά-
 ξαι αὐτοῖς τὸν ἀρχηγόν· τὸ γὰρ
 πρῶτον λίαν ἔειπεν νωχελῆ καὶ ἀδύ-
 κημον. ὁ δὲ Ζεὺς ἀγαπησίτας καὶ
 αὐτῶν, ὕδρον αὐτοῖς ἐπέμψεν,
 ὑπὸ οὗ συλλαμβανόμενοι κρητηδί-
 οντο.

42. *Rana Regem postulantes.*

Athenæ quum florent equis legibus,
 Procax libertas civitatem miscuit,
 Frenumque solvit pristinum licentia.
 Hinc conspiratis factionum partibus,
 Arcem tyrannus occupat Pisistratus.
 Quum vixistem servitutem ferent Aitici,
 Non quia crudelis ille, sed quoniam grave
 Omnino infuetis onus, & capissent queri,
 Æsopus talem tum fabellam rettulit.

Rana vagantes liberis paludibus,
 Clamore magno Regem petière à Jove,
 Qui dissolutos mores vi compesceret.
 Pater Deorum risit, atque illis dedit
 Parvum tigillum, missum quod subitò vadis
 Motu sonoque terruit pavidum genus.
 Hoc inersum limo cùm jaceret diutius,
 Fortè una tacitè profert è stagno caput,
 Et explorato Rege, cunctas evocat.
 Illæ timore posito certatim adnatant,
 Lignumque supra turba petulans infilit:
 Quod quum inquinassent omni contumeliâ,
 Alium rogantes Regem misère ad Jovem,
 Inutilis quoniam esset qui fuerat datus.
 Tum milit illis hydrum, qui dente aspero

Corripere cœpit fingulas : frustra necem
 Fugitant inertes : vocem præcludit inetus.
 Furtim igitur dant Mercurio mandata ad Jovem
 Adflctis ut succurrat. Tunc contra Deus,
 Quia noluitis vestrum ferre, inquit, bonum,
 Malum perferte. Vos quoque, ô cives, ait,
 Hoc sustinete, majus ne veniat malum.

μγ'. Δάμαλις ἢ Βῆς.

Δάμαλις ἀγόμενος βοῦν ἀεθ- γέρον βῆς ἀποζυγθεὶς εἰς νομῶν
 τεῖωντα ἐπιλάνηζε τῷ κόπῳ, ἀπελύθη ὁ δὲ μόχθῳ χοιρίῳ εἰλ-
 λέγασα, ὃ πῶσα κέμνεις ἢ τελααι- κετο ὅπῃ τὸ πῶναι. ὁ δὲ βῆς εἶ-
 πωρεῖς ὁ δὲ βῆς ἐσῆα, καὶ τῶν σπεν αὐτῶ, εἰς τῆτο μὴ κέμνων ἐπι-
 αῦλακα ἔπεμνεν. ἐπεὶ δὲ οἱ ἀγρό- ρήθης, καὶ σε τῷ ἀράχλον μάχαιρα
 τιμ πῆς Θεαῖς ἤθελον θῆειν, ὁ μὲ ἔζυγὸς τεύλει.

43. *Juvenca & Bis.*

Juvenca virides dum pererrat herbulas,
 Et ludit exultim laboris immemor ;
 Conspicit aratri onere fatiscentem Bovem,
 Et ridet indignans laborantem : en ! ait,
 Nitore quali nostra splendet cutis,
 Quàm tota pinguescam soluta vomere !
 Tibi ecce macri corporis rubiginem,
 Colloque inustas servitudinis notas !
 Taciturnus hæc Bos pertulit convitia,
 Animoque memori reposuit. Sed protinus
 Agricola Divis comparat ubi victimam,
 Demptis lupatis, in virenti pascuo
 Luxuriat alacer Bos ; & hostia ducitur
 Juvenca ad aras : ille tum suâ vice
 Ridens, ait, quàm plena, quàm nitens tibi,
 Juvenca, pellis ; Diisque quàm dignissima !
 Tu non aratri vomerisque pondere
 Oppressa sudas ; nempe non collum jugo
 Agricola, sed cultro sacerdos conteret.

μδ'. Λαγωὶ καὶ Βάτραχαι.

Οἱ λαγωὶ ποτε σιωπῶντες, μύμοι καὶ ἀποπιγνησόμενοι. ἦν δὲ ἑαυτοῖς παρὰ ἀλλήλους καθιδυμένων κύκλῳ τῆς λίμνης βατραχῶν, ὡς ἂν τοῦ δρόμου κλύπον ἠέδοντο, αὐτοὺς εἰς ταύτῃ εἰσησιπύοντων, ἢ λαγωῶν τις ἀγγχύνεσεν εἶναι δοκῶν ἑῶν ἄλλων, ἔφη, σῆτε, ἑταῖροι, μηδὲν δεῖνὸν ὑμῶν αὐτοὺς ἀφ' ἑξῆς ἴδῃ, ὡς ὀρατε, καὶ ἡμῶν ἕτερ' ἐστὶ ζῶα δευλότερα.

Οἱ λαγωὶ ποτε σιωπῶντες, ἑῶν ἑαυτοῖς παρὰ ἀλλήλους ἀπεκλαίοντο βίον, ὡς ὀπταλῆς εἶη, καὶ δειλίας πλέως· καὶ γὰρ καὶ ἑσθ' ἀνθρώπων καὶ κωῶν, καὶ ἀποπυγνῶν, καὶ ἄλλων πολλῶν ἀναλίσκοντο. βέλπον οὖν ἔτι θανατῶν ἀπαξ, ἢ ἀφ' ἑξῆς τρέμεν. ταῦτο τοίνυν κυρώσαντες, ὤρμησαν κατὰ τ' αὐτὸν εἰς τὴν λίμνην, ὡς εἰς αὐτῷ ἐμπιστέ-

44. Lepores & Rana.

Lepores in unum congregati omnes locum
Miscēt querelas; & suæ infortunia
Vitæ recensēt, scilicet timoribus
Plenissimæ, atque obnoxia periculis:
Se nempe non solis virum infidiis capi,
Sed canibus escam, sed venenoso gregi
Serpentum, & aquilis insuper prædam fore.
Unà ergo statuunt, hoc ut evitent malum,
Statim impetu facto in paludem proximam
Simul inhlire; scilicet honestius rati
Semel perire, quàm metu assiduo mori.
Limosa mox per arva turmatim ruunt;
Jamque appropinquantes paludis marginem,
Clamore subito territas Ranas vident
Sese in lutosas mittere undarum domos.
Hinc unus horum cæteris sagacior
Sistamus, ô socii, inquit, inconsultum iter,
Et destinata differamus funera;
Neque enim sumus nos omnium timidissimi.
Nostros enim haud minùs timent Ranae impetus,
Quàm nos sequentem horremus à tergo canem.

μέ. Ἐνθροπῶ και Κύων.

Ανθρωπός πς ἠτοίμαζε δεῖπνον, ἢ κέρκον, ὡς δὴ εἰς τὸ φίλον παρ-
 ἐστάσων πινὰ τὸ φίλον αὐτῆς καὶ ρουῖτῶ, ὁ μάγειρος ὡς εἶδε τῶ-
 οικείων. ὁ ὃ κύων αὐτῆ ἄλλον κύνα τον ὠδε κακέϊσε πῶ κέρκον παρσε-
 ἐχάλης, λέγων, ὦ φίλε, δεῦρο σω- φροντα, καταρῶν τὰ σέλην αὐτοῦ,
 δείπνησόν μοι. ὁ δὲ παρσελθὼν, ἔρριψε παρσαρχῆμα ἔξωθεν τὸ θυρί-
 χαίρων ἴστατο, βλέπων τὸ μέγαν δεῖ- δων. ὁ δὲ χαπῶν, ἀπὴ μὲγάλως
 πνον, βοῶν ἐν τῇ καρδίᾳ, βαβαί, κρίζων. ἦρδ πς ὃ κυμῶν τὸ χατ'
 πόση μοι χαρὰ ἀρπ ἔξαπναίως ὄδον αὐτῆ σιωαντώντων, ἐπιρῶτα,
 ἐφάνη. παρσῆσμαι τε γῶ, καὶ εἰς κό- πῶς ἐδείπνητας φίλῶ ; ὁ δὲ παρς
 ρον δεῖπνήσω, ὡς με αἰειον μηδα- αὐτὸν ἔπολαβὼν, ἔρη, ἐκ τὸ πολλῆς
 μῆ γε παρναῖσαι. ταῦτα χατ' ἐουτὸν πόσεως μεδιδεῖς ἔπαρ κάεση, ὠδὲ
 λέγοντος τὸ κυνὸς, καὶ ἀμα σείοντῶ τὸ ὄδον αὐτῶ ὠδον ἐξῆλθον, αἶδα.

45. *Homo et Canis.*

Quidam hospitem accepturus, huic convivium
 Lautum profusus apparabat ferculis.

Canis quoque ejus, cum suum æqualem Canem
 Vocasset, in culinam herilem sublequi

Se jussit: is tam splendida spectans dapes,

Papæ, quot, inquit, hęc voluptates novæ?

Quantum repentè gaudii oblatum est mihi!

Quàm multa video, quamque opima fercula!

Quorum omnium jam implebor; & pulchrè fatur

Famem universo hoc triduo non sentiam.

Hęc cum ille secum agitaret, & caudam simul

Motaret alacrem ludibundus, utpote

Favore fidens qui vocatoris sui,

Jam delicatas spe voravisset dapes;

Coquus hunc repentè pedibus arreptum, gravi

Emisit altas per fenestras impetu.

Qui afflictus, atque perditus, flens, ejulans

Cum abiret inde, huic alius occurrens Canis,

Ut opiparè cœnatus esset, quæsiit.

Sanè, inquit ille, tam madens, atque ebrius

Revertor, ac distentus, ut ne ipsam quidem,

Qua egressus inde sum, viam animadverterim.

μς'. Αλ-

μς'. Αλκυών.

Αλκυών ἄρνις ὄτι φιλέειμθ, αἰὶ κυμαλωθεῖσαι πιδύματαθ, ὑπερ-
 τῆ θαλάττῃ διατωμένη. ταύ- θύσαι τ' κελιάς, καὶ ταύτῃν ὀπι-
 τῷ λέγεται τὰς τ' ἀνθρώπων θήρας κλύσαθ, τοὺς νεοπτοὺς ἀφαιρθεῖραι.
 φυλαττομένη, ἐν σκοπέλοις ὄρεα ἢ δὲ ἐπιπνιθεῖσαι καὶ γνῶσαι τὸ παρ-
 θαλάττοις νεοπτοποιεῖσθαι. καὶ δὴ ποτε χθὲν, εἶπε, δειλάα ἐγώγε, ἵππς τ'
 πῆλιν μέλασα, ἐνεοπποιήσατο. ἐξ- γλῶ ὡς ὀπίσθλον φυλαττομένη, ὄπι-
 ελθεῖσαι δὲ ποτε αὐτῆς εἰς νομῶ, ταύτῃν κατέρυγον, ἢ μοι πολλῶ γέ-
 συνέβη τῷ θαλάσσω ὑπὸ λάβρς γογον ἀπιστέραι.

46. Alcedo.

Alcedo fugiens alitum consortia
 Privatum ad undas gaudet ævum ducere.
 Hæc aucupantum tremula (uti ferunt) dolos
 Timens, marinæ rupis in cacumine
 Nidumque pullosque posuit; atque inde exiens
 Ad comparandum parvulo victum gregi
 Iter capessit: interim imber ingruit
 Violentus; & pluvialis adventu Jovis
 Tumescit aqua; superansque scopuli verticem
 Miserè obruit tenellulas Alcedines.
 Attonita mater hoc redux spectaculo,
 O! me misellam, exclamat; ego hominum dolos
 Dum fugere volui, in gravius incidi malum.
 Nam terra, quam timui, nihil damni intulit;
 Atque unda, cui me credidî, malè perdidit.

μζ'. Κοχλίας.

Γεωργὸς πᾶς ὄππᾳ κοχλίας. ἀκέ- ὦ κελίσα ζῶα, τ' οἰκῶν ὑμῶν ἐμ-
 σας δὲ αὐτῶν τρυζόντων, ἔρη, παρθεμένων, αὐτοὶ ἄδετε.

47. Cochlea.

Impositas prunis Cochleas intentus & hærens
 Filius agricolæ circumfuso igne coquebat.
 Illæ humore graves, & succo obstante calori,
 Edebant raucum tenui stridore sonorem.
 Tum puer irrides, o stulta animantia, dixit;
 Nunc canitis, vestre cum flagrant ignibus ædes?

μν'. Λέων

μη'. Λέων καὶ ὄντιον.

Λέων καὶ ὄντιον κοινωνίαν θέμενοι
ἐξήλθον ὅτι θῆραν. γεννημένων
ἢ αὐτῶν κατὰ πωπύλαιον ἐν ᾧ αἰ-
ρες ἄγριαι, ὁ μὲν λέων παρὰ τῆς σομίας
αὐτῶν, ἐξήλθας τὰς αἴρας σιωπῶν
λαλεῖν. ὁ δὲ ὄντιον ἐνδὸν εἰσελθὼν ἐνή-
ριετο αὐτῶν, καὶ ὡργιστὸν ἐκφθεβεῖν βε-
λόμενος. ἢ ἢ λέοντος τὰς πλείους
συλλαβὴν, ἐξελθὼν ἐκείνος ἐπι-
δάμετο αὐτὸν εἰ ἡσυχίας ἠγωνί-
σαιτο, καὶ τὰς αἴρας ἐξεδίωξεν. ὁ
δὲ εἶπεν, ἀλλ' οὐκ ἴσθι ὅτι κατὰ ἄν-
σε ἐροβήσω, εἰ μὴ ἴδεις σε ὄνον
όντα.

48. *Afinus* ☉ *Leo venantes.*

Virtutis expers verbis jactans gloriam,
Ignotos fallit, notis est derisivi.
Venari Alcello comite quum vellet Leo,
Contexit illum frutice, & admonuit simul
Ut infuetâ voce terreret feras,
Fugientes ipse exciperet. Hic aurículas
Clamore subito tollit totis viribus,
Novoque turbat bestias miraculo;
Quæ dum paventes, exitus notos petunt,
Leonis afficiuntur horrendo impetu.
Qui postquam cæde fessus est, Afinum evocat,
Jubetque vocem prætere: tunc ille insolens:
Qualis videtur tibi opera hæc vocis meæ?
Insignis, inquit, sic ut nisi nossem tuum
Animum, genusque, simili fuisset in metu.

μη'. Κορυδαλός.

Κορυδαλός εἰς πάλιν ἀλὲς, θρη-
νῶν ἔλεγεν, οἶμοι πρὸς ταλαι-
πώρῃ καὶ δυσήνῃ πῆλυφ. ἢ χυρὸν
ἐνοσφισάμενον πνός, ἐκ ἀργυρον, ἐκ
ἄλλο πρὸς πμίων κόκκος δὲ σίτη
μικρὸς ἢ θάνατόν μοι περιεξένισεν.

49. *Cassita.*

Cassita laquei deprehensa nexibus,
O! me misellam, exclamat, o virum dolos
Parium merentem! nempe non ego perfidis
Rapai vel argentum vel aurum fraudibus.
Heu! unicum me perdidit granum hordei.

ν'. Αλά-

ν'. Αλώπηξ καὶ Βάτθ.

Αλώπηξ φραγμὸν ἀναβαίνουσα, καταφυγῶσάν με γάρ ὅπ' σε ὡς ἐπειδὴ ὀλιθίσασα καταπίπειν ὅπ' βοήθῳ, σὺ χεῖρον δίδουκας. ἔμελλεν, ἐπελάβετο πρὸς βοήθειαν ἀλλ' ἐσθάλως, ὧ αὐτῇ, φησὶν ἢ βάτθ. καὶ δὴ τοὺς πόδας ὅπ' τοῖς βάτθ, ἐμοὶ βεληθεῖσα ὀπλαβέ- ἐκείνης κέντρους αἰμάζασα καὶ ἀλ- δει, ἥπτε πάντων ὀπλαμβάνεσθαι γήσασα πρὸς αὐτῷ εἶπεν, οἶμοι, εἶωδα.

50. *Vulpes & Rubus.*

Excellam Vulpes sepem conscenderat horti :
Unde gradu instabili, & titubante per ardua plantâ,
Apprendit casura Rubum ; ille infestus acutis
Sentibus incautæ pupugit vestigia Vulpis.
Quæ malè multata, & plantas laniata cruentas,
Incusare Rubum, probrisque incessere cœpit ;
Quòd sibi, ad ejus opem quæ confugisset in arctis
Rebus, inhumano nocuisset barbarus ausu :
Cui Rubus ; Immò, ait, imprudens planè ipsa fuisti
Me appendendo, alios omnes qui appendere suevi.

να'. Χύτρα.

Χύτραν ὄσφρακίνην καὶ χαλιῶ πο- λύμω καὶ μὴ πλησίον. εἰάν γάρ μοι
ταμὸς κατέφραγεν. ἢ ὄσφρακίνη συμφοροφάουσις, κατακλωμαί. καὶ ν
τῇ χαλιῇ ἔληγεν μακρόθεν με κο- τε ἐγὼ μὴ θέλωσα πρὸφάουσαι.

51. *Olla due aenea & fictilis.*

DUas trahebat annis Ollas, æneam
Unam, alteram autem fictilem.
Sed ænea, proprio prægravata pondere,
Sibique porro præcavens,
Suadere cœpit anteeunti fictili,
Conjungi uti vellet sibi,
Quo rabidum aquarum sustinerent impetum
Junctis utrinque viribus.
Cui fictilis, tua mihi, ait, vicinitas
Non admodum placet, foror :
Nam sive te mihi unda, sive me tibi
Propè adnatantem illiferit,
Ut sospitem te dura præstabit cutis,
Fragilem meam sic conteret.

1β'. Δεσπότης Ἐ Κύνες.

ΑΝῆρ πρὸ χειμῶν ἔν τῷ οἱ δὲ κύνες ταῦτα ἰδόντες, δι-
 αὐτοῦ παρὰσείῳ ἀπολειφθεῖς, λέχθησαν παρὸς ἀλλήλους, φάτω-
 παρῶτα μὲν τὰ παρῶτα κρε- μῆν ἀλλ' ἡμεῖς γε ἐντεῦθεν· εἰ γὰρ
 φαχῆν, εἶτα πὰς αἰγας. Ἐ δὲ χει- Ἐ ἐργατῆρ' βοῶν ὁ δεσπότης ἡμῶν
 μῶν ὄπικρατωῦν, καὶ πὺς οὐκ ἐφείσατο, πῶς ἡμῶν φείσε-
 ἐργάτας βοῦς σφάξας, ἐδοιήσατο. ται ;

52. *Hervs* Ἐ *Canes*.

Hiberna nimbo continente tempestat
 Quendam suo deprendit in suburbano,
 Is primum Oves, tandem comedit & Capras :
 Postremò, tempestate perseverante,
 Operarios quoque institit Boves vesci.
 Quod ubi Canes vidère, territi fanè,
 Interque sese clam timore muffantes,
 Quantum potest fugiamus, inquit : nam qui
 Ne operariis pepercerit quidem Bobus,
 Nobisne eum putamus esse parsurum ?

1γ'. Ὀν Ἐ καὶ Κόραξ.

ΟΝΟΣ ἡλκαμῶν ἔν νότον, ἐν δὲν ἰσαμῆρα καὶ γελῶντῶ, λύκος
 πνι λειμῶνι ἐνέμετο. κόρα- παιῶν αὐτὸν εἶδε, καὶ ἔφη, ἀθλοῖ
 καὶ δὲ ὄπικρατῶν αὐτῶν, καὶ ἡμεῖς, οἱ καὶν μόνον ὀφθαλμῶ αὐ-
 τῶ ἐλκος ξαίγοντος, ὁ ὄν ὄγκητο τῶ δεικόμεδα, τούτῳ δὲ καὶ παρῶ-
 καὶ ἡλατο. τοῦ δὲ ὄνῆλατε πέρξω- εἰληῶσαν.

53. *Asinus*, *Corvus* Ἐ *Lupus*.

Exulceratus dorsum Asellus errabat
 Per prata : cujus ulcera advolans Corvus
 Tundente rescindebat improbus rostro.
 Rudebat ille, fœda labra distorquens :
 Crebrosque calces præ dolore jactabat.
 Morsum ulcerum repetente sæpius Corvo,
 Spectaculum sanè elegans agasoni
 Visum, ut profusos solveretur in risus,
 Quod intuens è proximâ Lupus silvâ,
 Me miserum, ait, quem si vel eminus tantum
 Vident, acerbè persequuntur ; huic vero
 Noxam quoque admittenti amanter arident.

νδ'. Αλεκτρούνες καὶ Πέρδιξ.

Αλεκτρούνας τις ἔχων ὅπῃ τῆς οὐ- ἀλεκτρούνων. ὡς δὲ μετὰ μικρὸν
κίας, περιόμυθον καὶ πέρδικα, κακείνας ἐόρακε μαχρουδύνας, καὶ ἀλ-
σὺν ἐκείνοις ἀφῆκε νέμεσθαι. τῷ δὲ λήλους κόπτοντας, τῆς λύτης ἀπολυ-
τυπῶντων αὐτὸν, καὶ ἀπελαυνόντων, θεῖς, εἶπεν, ἀλλ' ἔγωγε ἀπὸ τῷ νῦν
ἐκείνου ἠδύμῃ σφόδρα, νομίζων ὡς ἐλυτήσσομαι, ὄρων καὶ αὐτοὺς μαχρ-
ἀλλόφυλος ταῦτα πάχην ὑπὸ τῆς οὐδύνας ἀλλήλοισι.

54. Galli & Perdix.

Perdicem eâdem in corte cum Gallis simul
Collocat alendam agricola : quin illi hospitem
Communi inermem arcent feroces pabulo,
Et rusticam indignis avem excipiunt modis.
Ægrè illa cœpit ferre contumeliam,
Vocatque barbaros, & hospitibus feros.
At mox ruentes conspicans civilia
In bella, mutuoque casos vulnere ;
Multùm inde se solatur, & ridens, ait,
Ita in seipfos invicem cùm sæviant ;
Non miror aliis quòd favere nesciant.

νε'. Αλώπηξ καὶ Κροκόδειλος.

Αλώπηξ καὶ Κροκόδειλος ἡμ- των, ἢ αλώπηξ ἑσολαδοῦσα, ὧ
σισέηται αὐεὶ εὐχρησίας. παλ- τάν, εἶπεν, ἀλλὰ καὶ μὴ λέγῃς,
λά ὅ τῷ κροκόδειλῳ ἑσφῆρανα αὐεὶ ἀλλ' ἀπὸ τοῦ δέρματός γε φαίνη,
τῷ τῆς αεσθρόνων διεξίοντός λαμ- ὡς ἐκ παλαιῶν ἐτῶν εἰ γε γεγυ-
πεύτητος, ὡς γεγεμισσασαρχικό- μασμῆτος.

55. Vulpes & Crocodilus.

A Cerrima olim concitabant jurgia
Crocodilus & Vulpes ; uter ab origine
Descenderet præclariore ; hic intumet,
Variasque numerat familiæ antiquæ notas ;
Et longa deducit parentum stemmata,
Qualesque gesserint honores prædicat.
Jocosa quem sic excipit Vulpecula ;
Verbis quid opus est ? nempe si nil dixeris,
Haud dubia avorum insignia in tergo geris.

νς'. Κομπασίης.

ΑΝήρ πρὸς ἀποδημίῃσας, εἶτα δὲ αὐτῷ διωατὸς ἂν εἴη πηδῆσαι. *ὡρῶς*
 πάλιν *ὡρῶς* πρὸς πῶ ἑαυτοῦ γλῶ τῆτο ὃ καὶ μάρτυρας τὲς ἐκεῖ παρῶν-
 ἑπαγγελῶν, ἄλλα τε πολλὰ ἐν ἀφ- τας ἔλεγον ἔχεν. ἤρῃ δὲ παρῶντων
 φήροις ἀνδραγαδικέναι χάριαι ἐκόμ- τὲς ὑπελαβῶν, ἔφη, ὧ ἔτῳ, εἰ ἀλη-
 παζει, καὶ δὴ καὶ τῆ ῥόδῳ πεπη- ρῶς τῆτ' ἔστιν, ἔδὲν δέ σοι μῦθῶ-
 δικέναι πῆδημα, οἷς ἔδειξίς ἤρῃ ἐπ' ρων· ἰδὲ ῥόδῳ, ἰδὲ καὶ τὸ πῆδημα.

56. *Jaetator.*

Quidam à peregrinatione longinquâ
 Domum reversus, multa strenuè facta
 Ab se in peregrinatione, jaetabat.
 Inter quæ, eum saltasse se Rhodi saltum;
 Quem æquare nullus ex ea urbe quivisset :
 Hujusque testes facti habere se multos
 Sanè graves idoneosque dicebat.
 Cui tum ex corona quidam, Amice, quid testes
 Adducis, inquit, cùm probare re possis ?
 Nam si utique verum est, quod refers ; fidem nobis
 Res ipsa faciat : en Rhodus tibi, en saltus.

νζ'. Νεβρός.

Νεβρός ποτε *ὡρῶς* ἢ ἔλαρον εἶ- τούτῃς φοβῆ ; κακείνος γελῶν εἶπεν,
 πε, πάτερ, σὺ καὶ μείζων καὶ ἀληθῆ μὲ ταῦτα φῆς, τέκνον· ἐν δὲ
 ταχύτερο κινῶν πέφυκας, καὶ κέ- οἶδα, ὡς ἐπειδὴν κινῶς ὑλακίῳ ἀ-
 ρατα *ὡρῶς* τέτοις ὑφ' ἑρῶα φέρεις κέσω, σὺτίνα *ὡρῶς* φυγῶν ἐκ οἴδῃ,
 πρὸς ἀμμιαν· τί δὴ πῶς οὕτω οὕτως ἐκφέρομαι.

57. *Hinnulus.*

Cervo Hinnulus olim filius dixit patri :
 Et major es tu canibus, & velocior,
 Et ardua alacri fronte gestas cornua :
 Cur ergo, quaeso, tam times eos pater ?
 Cui cervus, Hæc quæ de me, ait, fili, refers,
 Sunt vera fateor ; multa nobis contulit
 Natura, multis provida instruxit bonis :
 Sed ego latratum canis ubi primùm audio :
 Tum, vi abdita quâdam, in pavorem, & in fugam
 Agor, inque pedibus omne præsidium est mihi.

C

γν'. Ἰωπῶ

νη'. Ἰππῶ & ὄνῳ.

Ἀνθρώπος τις εἶχεν ἵππον καὶ τὰ πάντα ὀπιθέμεντος αὐτῷ, καὶ αὐτόν. ὀφειδόντων δὲ, ἐν τῇ τῶν ὄντων ἵππῳ, ἀεὶ ἐβόα, οἴμοι τῷ παναθλίῳ, τί μοι ὀδῶν, εἶπεν ὁ ὄντος τῷ ἵππῳ, ἀεὶ ἐκ τῶν ἐμῶν βάρους, εἰ θέλεις εἰσὶν αὐτῶν. ὁ ὅτι ἐκ ἐπέειπεν. ὁ ὅτι ὄνος πρὸς αὐτῶν ἐκ τῶν κόπης ἐτελεύτησε. τῶν δὲ δευτέρου σωθήσῃ τῷ ταλαιπώρῳ; μὴ θελήσας γὰρ μικρὸν βάρους καθεῖναι, ἰδοὺ ἅπαντα βασιάζω, καὶ τὸ δέρμα.

58. *Equus & Asinus.*

Equus atque Afellus, fervientes uni hero,
Uterque propriâ onustus ibat farcinâ:
Sed Afellus aded jam gravabatur suâ,
Ut cogeretur partis alicujus sibi
Supplex levamen ab foetali exposcere:
Quo denegante, præ labore concidens
Miser supremum Afellus egit halitum.
Tum verò, ut Asini farcina, & corium insuper
Equo ad priorem farcinam sunt addita,
Miserum ille se vocabat, atque perditum:
Nam qui levare contubernalem inenim
Parte oneris, inquit, nolui, nunc omnia
Gesto, atque corium, tertix instar farcinæ.

νθ'. Κόραξ καὶ Ὄφεις.

Κόραξ τροφῆς ληστῶν, ὡς καλεῖται κόντος αὐτὸν, ἀποδιδόντων μέλιτος δὲ ἐν πνι σπηλιῶ τῶν ὄντων εἴρηκε, δειλῶντος ἐζῶγε, ὅς τοῖσιν ἰσχυροῦσιν, ἔπειτα κεντυπῆδες ἠρῶσιν ἔρμαον, ἐξ ἧς καὶ ἀπόλλυται. τὸ δὲ ὀπιθέμεντος καὶ δευτέρου.

59. *Corvus & Serpens.*

Serpentem aprico conspicatus in loco
Somno gravatum Corvus escam quaritans,
Allapsus uncis occupâat unguibus:
Cumquè ille vertens se, inque gyrum colligens
Hunc dente perculisset irritabili;
Moribundus & flens Corvus, En cujusmodi
Reperi lucrum, inquit, quo miser me perdidit?

ξ'. Κόραξ

ξ'. Κύκνῳ.

ΑΝῆς οὐπερῶν χλιῶα τε ἅμα ὁ χαμεὺς ἐκ ἀρῆκεν ἐκείπερον. ὁ δὲ
καὶ κύκνον ἔτρεφεν, οὐκ ὅτι κύκνῳ ἀντὶ τοῦ χλωδὸς ἀπαχθεὶς,
τοῖς αὐτοῖς μέρτεϊ ἢ μὲν γὰρ ὠδῆς, ἄδει τὴ μέλος, συνάττε παροίμιον.
τὸν δὲ τραπέζης ἔνικεν. ἐπεὶ δὲ καὶ τῇ μὲν ὠδῇ μιλῶει τὼ φέ-
ἔδει ἢ χλιῶα παθεῖν ἐφ' οἷς ἐτρέ-
φετο, νύξ μὲν ἴω, καὶ ἀφαινώσκην μέλι.

60. *Cygnus.*

DUas opima cors alebat alites,
Cygnum, anferemque candidum;
Ut ille dulce ferret auribus melos,
At hic obesa viscera
Gula exhiberet, ergo ut hunc hero in cibum
Parare iustus est coquus,
Loco anferis Cygnum infcius prehenderat,
Colore falsus alitum.
At ille funus, ut solent Cygni, in suum
Suave carmen ordiens,
Ita agnitus, gravique mortis impiæ
Solutus est periculo.

ξα'. Αλώπηξ καὶ Λέων.

ΑΛώπηξ μὴ πω δεασαμένη λέ-
οντα, ἐπειδὴ κατὰ πῖνα τύ-
χλω αὐτῷ συνώπησε, τὸ μὲν
πρεσῶτον ἔπως ἐροβήθη, ὡς μικροῦ
καὶ ἀποθνήσκειν ἔπειτα τὸ δεύτερον
δεασαμένη, ἐροβήθη μὲν, ἢ μὲν ὡς
τὸ πρεσῶτον ἐκ τείτε δὲ τῶτον
δεασαμένη, ἔπως αὐτῷ κατεδάξ-
ῆσεν, ὡς καὶ παροσπιδουσα, ἀφ-
λεχθῶμαι.

61. *Vulpes & Leo.*

HOrrenda primùm cùm Leonis efferi
Aspexit ora, præ metu Vulpes ferè
Animam reliquit: viso eo rursum obvio,
Timuit quidem illa, sed minùs multò tamen:
Denique datum in conspectum eum jam tertio
Contempsit aded, ut non adire fit modò,
Sed alloqui quoque ausa familiariter.

ξβ'. Ἑρμῆς καὶ Ἀγαλμασιοῖος.

Ἑρμῆς γινῶναι βυλὸν ἐν πίνι πμῆ παρ' ἀνθρώποις ὄσιν, ἤκεν εἰς ἀγαλμασιοῖου, ἐμυτὸν εἰκτάσας ἀνθρώπων καὶ θεασάμενος ἀγαλμα τοῦ Διὸς, ἠρώτα, πόσος τις αὐτὸ πείσεται δύνάτω. τῷ δὲ εἰπόντῳ, δραχμῆς, γλάσας, πότεσε τὸ τῆς Ἑρας, ἔρη. εἰπόντῳ

δὲ, πλείοντῳ, ἰδὼν καὶ τὸ ἑαυτοῦ ἀγαλμα, καὶ νομίσας ὡς ἐπειδὴ ἀγγελός ὄσι θεῶν καὶ κερδῶν, πωλῶ αὐτοῦ παρὰ τοῖς ἀνθρώποις ἔτι τ' λόγον, ἤρετο πῶς αὐτοῦ. ὁ δ' ἀγαλμασιοῖος ἔρη, ἐὰν τούτους ἀνήσῃ, καὶ τέτον πωροθήκῃ σὺ δίδωμι.

62. Mercurius ☿ Statuarius.

VIfurus olim, quanti apud homines foret Mercurius, ora versus in mortalia, Sese in tabernam contulit Statuarii. Inspectâ ubi tonantis effigie Jovis, Quanti, rogavit: utque drachma, comperit, Clâm vilitatem patris irrisit sui. Inspectâ item Junonis, aliquantò amplius Pretium ejus esse, quàm prioris, audiit. Postremò contemplatus & statuam suam, Existimansque se esse longè maximî, Quòd lucra præstet, quòd sit interpres deûm, Pretium indicari petiit & sui sibi. Statuarius tum dixit: Hæcæ si emeris, Et hanc tibi, hospes, additamentum dabo.

ξγ'. Ῥοιὰ καὶ Μηλέα.

Ῥοιὰ καὶ μηλέα πῶς κείλιος ἤελζον. πολλῶν δ' ἀμυρσιθητων μεταξὺ γενονθῶν, βάτῳ ἐκ

τῷ πλησίον ἀλέσασα φραγμαδ, παυσάμεδα, ἔπεν, ὦ φίλοι, ποτὲ μαχόμεθα.

63. Punica ☿ Malus.

LItes movebant malus olim Punica Malusque vulgaris; utra honore frondium Fructûsive copiâ alteri præcelleret: Has fortè rubus ex sepe vicinâ audiens, Cùm nobiles sumus, inquit, altæque arbores, Cur, obsecro, inter nosmet ita contendimus?

ξδ'. Νυκίσις

ξδ'. Νυκτερίς ἢ Γαλιῆ.

Νυκτερίς ὅτι νῆς περῶσα, ὑπὸ λιν περῶσα, ἢ ὑφ' ἐτέρας συλληθηῖσα γαλιῆς, μὴ βρωδιῶσαι ἐδείκτο. τῆς δὲ φαιδρίας, μὴ δικάσθαι αὐτῶν δόπλους, φύσει γὰρ πᾶσι τοῖς πῆλωσις πολεμῆν· αὐτὴ ἐλεγεῖται, οὐκ ὄρνις, ἀλλὰ μῦς εἶναι· ἢ οὕτως ἀφείδῃ. ὑστερον δὲ πάλιν περῶσα, ἢ ὑφ' ἐτέρας συλληθηῖσα γαλιῆς, μὴ βρωδιῶσαι ἐδείκτο. τῆς δὲ εἰπέσης, ἀπασιον ἐχθραίνειν μυσὶν, αὐτὴ μὴ μῦς, ἀλλὰ νυκτερίς ἐλεγεῖται· ἢ πάλιν ἀπελύδῃ. ἢ οὕτως συνέβη δις αὐτῶν ἀλλαξομυθίῳ τὸ ὄνομα, σωτηρίας τυχεῖν.

64. *Vespertilio* ἢ *Mustela*.

Lapsam ex aëre avem, cui fero ab vespere nomen,
 Cùm Mustela rapax laniare infensa pararet,
 Hæc vitæ usuram supplex, veniamque petebat.
 Olli Mustelâ se parcere posse negante,
 Quod cunctis naturâ inimica volucris esset.
 Illa implumem alvum lactantiaque ubera pandens;
 Atque ita non volucrem, sed murem se esse professâ,
 Dimissa est sospes, & aperto reddita cœlo.
 Hæc eadem in rapidos paulo pòst incidit ungues
 Audii Mustelæ: & ab hac quoque mittier orans
 Audiit æternum cum muribus esse duellum
 Mustelis, proin spem veniæ deponeret omnem.
 Illa sed ostentans tenues, pennæ alitis instar,
 Membranas tergo hærentes, sese esse volucrem,
 Non murem asseruit: dimissaque rursus in auras,
 Sic commutato bis nomine nacta salutem est.

ξε'. Γεωργὸς καὶ Ὀφίς.

Γεωργὸς χειμῶν ὄραν, ὄριν δεπτο. θερμακθεῖς δὲ ἐκείνῃ καὶ εὐρῶν ὑπὸ κρίεος πεπηγότα, ἀναλαβὼν τῶν ἰδίων φύσιν, ἐπληγε τῆτον λαβῶν, ὑπὸ κόλπῃ κατέ- ἢ εὐεργετίῳ.

65. *Homo* ἢ *Colubra*.

Qui fert malis auxilium, post tempus dolet.
 Gelu rigentem quidam Colubram sustulit,
 Sinuque fovit contra se ipse misericos.
 Namque ut refecta est necuit hominem proinus:
 Hanc alia quum rogaret causam facinoris;
 Respondit: Ne quis discat prodesse improbis.

ξς'. Ξυλόμορϑο καὶ Ἑρμῆς.

Ξυλόμορϑός τις ᾤξα πρὸ ποταμῶν τὸν οἰκεῖον ἀπέβαλε πέλεκυν. ἀμνηστῶν τοίνυν ᾤξα πρὸ ὄχθλιω χαδίσας ᾤδρευτο. Ἑρμῆς δὲ μαδῶν τ' αἰτίαν, καὶ οἰκείρας τ' ἀνδρωπον, καταβὰς εἰς τὸν ποταμὸν χρυσῶν ἀνλώσκει πέλεκυν, καὶ εἰ εἰς ἕτος ὄξην ὃν ἀπώλεσεν ἤρετο. τ' δὲ μὴ τῶτον εἶδ' φαμῆνε, αἰδὶς καταβὰς ἀργυροῦ ἀνεκόμισε. τ' ὃ μὴδὲ τῶτον εἶδ' τ' οἰκεῖον εἰπόντῳ, ἐκτεῖτε καταβὰς ἐκείνον τ' οἰκεῖον ἀνλώσκει. τ' ὃ τῶτον ἀληθῶς εἶδ' τὸν ἀπολωλῶτα φαμῆνε, Ἑρμῆς ἀποδέξάμορϑο αἰτῶν τ' δικαιοσύνη, πά-

σαι αὐτῷ ἐδαρήσατο. ὁ δὲ ᾤξα χυμένῳ πάντα τοῖς ἐτάμοις τὰ συμβάντα διξέλληκεν. ὃν εἰς τις τὰ ἴσα διαπραξάσασα ἐβαλόσατο. καὶ ᾤξα τ' ποταμὸν ἐλθῶν, καὶ πρὸ οἰκείαν ἀξίνην ἐξέπιπτες ἀρεῖς εἰς τὸ ξέσμα, κλάων ἐκάθητο. ὄπρανεις οὖν ὁ Ἑρμῆς κείκηνω, καὶ τ' αἰτίαν μαδῶν τ' ἄρηνω, καταβὰς ὁμοίως χρυσῶν ἀξίνην ἐξώμενε, καὶ ἤρετο, εἰ ταύτῳ ἀπέβαλε. τῶδε οὖν ἠδονῆ, καὶ ἀληθῶς ἠδ' ὄξῃ φήσαντῳ, μισήσας ὁ Θεὸς τ' ποταμῶν ἀγαθίαν, οὐ μόνον ἐκείνῳ κατέχευ, ἀλλ' ἐδὲ τ' οἰκείαν ἀπέδωκεν.

66. *Lignator* ὁ *Mercurius*.

PROPTER ANNEM LIGNA CÆDENS, CUM SECURIM RUSTICUS
Fortè lapsam perdidisset in profundo gurgite,
Lacrymis suum dolere cepit infortunium :
Cui benignam opem miseris obtulit Cyllenius,
Et statim urinatus, imo ab usque fundo fluminis
Auream efferens securim, num ejus esset, quæsit.
Ille enimverò negavit : proinde rursus quæreret.
Tum Deus reversus alti stagna in amnis infima,
Alteramque emerfus inde proferens argenteam,
Id quod antè sciscitatus, id quod antea, audiit :
Ferream demum securim sedulo expiscatus est.
Quam recepit ille lætus, atque gratias agens.
At Deus, viri probatâ integritate simplicis,
Auream huic, argenteamque muneri ultrò tradidit.
Quæ suis cum deinde amicis rettulisset Rusticus,
Unus ex iis cogitavit per dolum ditare se :
Atque eundemmet profectus in locum, quod fecerat
Fortuito homo ille simplex ut securim amitteret,
Id suapte sponte fecit ipse per fallaciam.
Huic item Deus quærenti de securi perditâ,

Atque

Atque flenti & ejulanti se repertorem offerens,
 Cùm securim in anme mersus extulisset auream,
 Hæcine est tua anima, dixit? tum ille totus gestiens,
 Hæc mea ipsa ait profecto est; hæc mea ipsa ipsissima;
 Hanc Deus tantam perofus hominis impudentiam,
 Tradere auream securim non recusavit modò:
 Ferream sed reddere illi propriam ejus noluit.

ξζ'. Κύων καὶ Λύκος.

Κύων πρὸ ἐπιπέλειός πινει ἐχθρῶς·
 δάσει· λύκος δ' ὀπίδραμόν-
 τος, καὶ βρώμα μέλλοντος θύσειν
 αὐτὸν, ἐδείτο μὴ νῦν αὐτὸν κατα-
 θύσει. νῦν μὲν γὰρ, φησί, λεπτός εἰ-
 μι καὶ ἰσχύος· ἐν δὲ μικρὸν ἀναμεί-
 νης, μέλλωσιν οἱ ἐμοὶ δεσπότω ποι-
 ῆσειν γάμος, καὶ γὰρ τῶνικαὶ πολ-
 λά φαγὼν, περιμέλεσθε ἔσομαι,
 καὶ σὶ ἡδύτερον βρώμα γήύσομαι.

ὁ μὲν οὖν λύκος περιδείσει ἀπὸ λ-
 δε. μετ' ἡμέρας δ' ἐπανελθὼν, εὐ-
 ρεν ἄνω ὅτι τὸ δόματός τὸν
 κύων καταθύσειν, καὶ σὺς κέτω-
 δειν πρὸς ἐστυὸν ἐχθρῶς, ὑπομιμνή-
 σκων αὐτὸν τῶν συμθηκῶν. καὶ ὁ
 κύων, ἀλλ' ὅ λύκος, εἰ τὸ ἀπὸ τῶ-
 δε πρὸ τῆς ἐπιπέλειός με ἴδεις
 καταθύσειν, μηκέτι γάμοις ἀνα-
 μύνης.

67. *Canis & Lupus.*

Canem ante stabuli dormientem januam
 Lupus irruens cùm devoraturus foret,
 Ille ejulans vocesque flebiles ciens,
 Ne se comesset, deprecabatur Lupum:
 Aut certè, ait, (nam & tenuis alioqui, ut vides,
 Macerque sum) da mihi, obsecro, brevem moram:
 Domi enim meæ cras sunt futura nuptiæ,
 Ubi, ad affluentes pinguis effectus dapæ,
 Opimior tibi esca ero, ac jucundior.
 Persuafus his, dimisit incolumem Canem
 Lupus; revertens inde post aliquot dies,
 Eum cubantem parte in excel'sâ domûs,
 Cùm infernè clamans excitavisset, datæ
 Fidei admonebat, atque pacti fœderis.
 Ibi tum ille ridens subdolè, Si me, ô Lupe,
 Unquam ante stabulum dormientem inveneris;
 Ne nuptias dehinc, inquit, expectaveris.

ξη'. Αλώπηξ καὶ Κόραξ.

Κόραξ κρέας ἀρπάξας ὅπῃ πινθη δένδρε ἐκράτισεν. ἀλώπηξ δὲ τῦτον ἰδύσα καὶ βυλκιδεῖσα περὶ γέ-
 ῶσαι τὸ κρέας, εἴσα κέκωθεν ἐπὶ
 νῆ αὐτὸν, ὡς εὐμεγεθέι καὶ κελὸν ὄρ-
 νεον λέγεται, καὶ θυρωπικὸν καὶ εὐ-
 μορρον καὶ ὅτι ἤρρωξέ σοι βασιλέα
 ἔθ' ὄρνέων, εἰ καὶ φωνητικὸς ὑπὴρ-
 χεῖ· ἀλλ' ὃ ποῖον ὄρνεον, καὶ ἀλα-
 λον ὑπάρχει. ὁ δὲ κόραξ ἀκύσας
 ταῦτα καὶ χωνωθεὶς τοῖς ἐπαύνοις,
 εἰψας τὸ κρέας, μεγάλως ἐκεκρά-
 γη, ἢ ὃ ἀλώπηξ δραμῶσα καὶ λα-
 βούσα τὸ κρέας, ἔφη πρὸς αὐτὸν,
 ἔχεις κόραξ ἅπαντα· νοῦς δὲ γε
 λείπῃ.

68. *Vulpes* ἔθ' *Corvus*.

Qui se laudari gaudet verbis subdolis
 Ferè dat panas turpi ramientia.

Quum de fenestrâ Corvus raptum caseum
 Comesse vellet celsâ residens arbore,
 Hunc vidit Vulpes, dehinc sic occæpit loqui :
 O qui tuarum, Corve, pennarum est nitor !
 Quantum decoris corpore & vultu geris ?
 Si vocem haberes, nulla prior ales foret.
 At ille stultus, dum vult vocem ostendere,
 Emisit ore caseum, quem celeriter
 Dolosa Vulpes avidis rapuit dentibus.
 Tum demum ingemuit Corvi deceptus stupor.

*Hâc re probatur quantum ingenium valet ;
 Viriute semper prævalet sapientia.*

ξθ'. Αἴλαρ καὶ ὄρνεις.

Αἴλαρ ἀκύσας ἐν πνὶ αὐλαία, παρηγόρευτο. καὶ αἰς πρὸ τῆ ἐπαύ-
 ῶς ἐπωλαίε ὄρνεις νοσῶσι, ἡμι-
 ματιθεῖς ἑαυτὸν εἰς ἰατρὸν, καὶ τὰ δὲ ὑποτυχῶσαι, κελῶς, ἔρηξ, ἐάν
 τῆς ἐπίσημης προσφέρων ἐργαλεῖα σὺ ἐντεῦθεν ἀπαλλαγῆς.

69. *Felis* ἔθ' *Gallinæ*.

Morbo impeditæ olim laborabant gravi
 Gallinæ, & ægræ continebant se domi :
 Hoc audiebat Felis, & medici induens
 Vestes & ora, accessit illas visere :
 Stansque ante januam, rogavit comiter
 Quomodo se haberent : cognitis illæ dolis
 Bene, inquiunt, nobiscum erit, modo tu abeas.

ο'. Νυκτεῖς

ο'. Νυκτερίς καὶ Βάτω & Αἶψα.

Νυκτερίς καὶ βάτω καὶ αἶψα
ἐταυρεῖαν ποιησαμέναι, ἐμπο-
ρικὸν διέγνωσθ' βίον ζῶσι. ἢ μὲ οὐκ
νυκτερίς ἀργύριον διατρεφάμενη, κατῆ-
κεν εἰς τὸ μέσον· ἢ ὅ βατὼ ἐδῆ-
τα μὲ ἐαυτῆς ἔλαβεν, ἢ δὲ αἶψα
τείτη χαλκῶν, καὶ ἀπέπλοσαν. χει-
μῶν δὲ σφοδρῶ γενομένη, καὶ τῆς
νεῶς περὶ βατείσης, πάντα ἀπολέσαν-

τες, αὐτοὶ ὅτι τ' γλῶ διασώθη. ἐξ
ἐκείνου τοίνυν ἢ μὲ αἶψα τοῖς αἰ-
γιαλοῖς ἀεὶ παρεδρῶει, μὴ πε τὸν
χαλκὸν ἐκβάλλη ἢ θάλασσα. ἢ δὲ
νυκτερίς τὰς διατρεφὰς φοβεμένη, τ' μὲ
ἡμέρας ἔ φαίνετ', νύκτωρ δ' ὅτι νο-
μῶ ἐξείσιν. ἢ ὅ βατὼ τῆς τῆς
παιδόντων ἐδῆτ' ὅπλα μβάνεται,
εἰ πε τῶ οἰκείαν ὅτη μοῖν ζήτῳτα.

70. *Vespertilio, Rubus & Mergus.*

Mercaturæ olim focii, vasa ænea Mergus,
Vestimenta rubus, argentum fœnore sumptum
Bestia, quæ mures inter volucresque locatur,
Contulerant; atque his oneratâ mercibus alno,
Vela dabant lati, minuente pericula lucro:
Cum subitò miseris immanis adorta procella
Vorticibus rapidis navim cum mercibus hausit.
Ipsi udi, atque inopes, vix fluctibus evaserunt.
Ex illo Mergus spumosa ad litora servat,
Si quâ unda allidens, sua reddat ab æquore vasa.
Obvia vestimenta rubus per rura vagantium,
Si sua fortè recognoscat, scabro ungue retentat.
At Vespertilio, longo quæ tempore debet
Argenti summam, spatii fœnebris auctam,
Luce appellari metuens, clam nocte vagatur.

οα'. Κύων κρέας φέρων.

Κύων κρέας φέρων ποταμὸν διέ-
βαινε· διασάμειτο ὅ ὅ ἐαυτῶ
σκιάν ὅτι τ' ὕδατος, ἔπελαβεν ἔτε-
ρον κύνα ἐπὶ κρέας κατέχοντα καὶ

ἀρεῖς τὸ ἴδιον, ὥρμισε τὸ ἐκείνου λα-
βεῖν· ἀπόλεσε ὅ ἀμφοτέρω. τὸ μὲν
οὐκ ἐκ λῶ· ὃ δὲ κατέχεν ὑπὸ τῶ
ἐδῆματ' κατεσύρετο.

71. *Canis natans.*

Amittit meriò proprium qui alienum appetit.
Canis per flumen carnem dum ferret natans,
Lympharum in speculo vidit simulacrum suum,
Aliamque prædam ab alio perferri putans,
Eripere voluit: verum decepta aviditas,
Et quem tenebat ore dimisit cibum;
Nec quem petebat, adèò potuit attingere.

εβ'. Κορώνη ἔ Κίων.

Κορώνη Ἀθλωῶ, θύσα, κίονα ἐπὶ καὶ τῆς σιωπέρων σοι οἰωνῶν πλὴ
 ἔστασιν ἐγάλας, ὃ τ' παρὸς οὐτίω πίσιν ἀπειλεῖν. καὶ ἡ κορώνη παρὸς
 ἔρη, τί μάπτω τὰς θυσίας ἐναλί- αὐτὴν, ἀλλ' ἔδοτο μάλλον οὐτῆ θύω,
 σκίς; ἢ γὰρ Θεὸς ἔτω σε μπεῖ, ὡς ἵνα ἀφ' ἄλλοι μοι.

72. *Cornix* ἔ *Canis*.

Cornix Minervæ sacrificans, epulis Canem
 Convivam adhibuit: ille amicè eam monens,
 O bona, quid opus est tam tibi iratæ Deæ
 Te sacra facere? perdis, inquit, victimas:
 Abjecit illa te, & peculiaribus
 Omnem fidem abrogavit auguriis tuis.
 Tu cætera ex hoc conjice, & dijudica.
 Tum magnum ab alto corde agens suspirium
 Cornix, Scio, inquit, quæ refers de odio Deæ:
 Ego tamen neutiquam animum despondeo:
 Quin potius id ago, ut sacrificando & munera
 Crebro offerendo, mitigem iratam Deam,
 Offensionemque obsequelâ leniam.

ογ'. Ταῶς καὶ Κολίος.

Τὼν ὀρνίθων βασιλευσίων ποιῆσαι ὑπολαβὼν ἔρη, ἀλλ' εἰ σοὺ βασι-
 βασιλέα, τὰς ἐαυτὸν ἡξίω λθόντων ἀπὸς ἡμῶς καταδιώ-
 ἀλλ' τὸ κέλλο χειροκίνητον. αἰρου- κὴν ἐπιχειρήσῃ, πῶς ἡμῖν ἐπαρμέ-
 μῶν δὲ τούτων πάντων, κολίος σεῖς;

73. *Pavo* ἔ *Monedula*.

Regi creando cùm comitia avium forent,
 Blando petebat Pavo prensans ambitu,
 Suas opes, suamque pulchritudinem
 Jactans, & admirandum honorem corporis:
 Et jam propè unâ mente centuriæ alitum
 In gratiam Pavonis inclinaverant:
 Suffragia inhibens cùm Monedula, Heus tu, ait,
 Formosè, si, te rege, nos aquila impetat,
 Quo pacto opem ferre, aut tueri nos putes?

οδ'. Βάτραχοι.

Δ Το βάτραχοι ἀλλήλοις ἐχεινίωον. πὸν μεταβιῶαι, ὡς ἀν ἀσφαλεστέρας
 ἐνέμοντο ἧ, ὃ μὲ εἰς ἐν βαθεῖα, διαίτης μελαλόβη, ἐκένθη ἐκ ἐπέ-
 κη πύξω τ' ὄδοδ, λίμνη· ὃ ἦ ἐν ὄδῳ, θετο, λέγων, δυσσποσσίως ἔχην τ'
 μικρὸν ὕδωρ ἔχων. κη δὴ τοῦ ἐν τῇ τ' τόπη σσηθείας, ἕως εἰ συνέβη ἀμα-
 λίμνη πατέρω παραινῶντος πρὸς ἀ- ξαν παρελθῆσαν αὐτὸν σσηθλάτω.

74. *Rana.*

Ranae duae inter se propinquis sedibus
 Aetatem agebant, altera in via obtinens
 Parvam lacunam, devium stagnum altera.
 Sed in aestuosâ solis impotentia,
 Tum cum arva radijs, orbitae fervent rotis,
 Admonuit haec vicinam, ut illum deserens
 Periculosum planè, & infestum locum,
 Domicilium transferret in stagnum suum.
 Illa asserens, sese unica dulcedine
 Ejus teneri, ubi egerat vitam, loci,
 Migrare renuit: donec illam tranfrens
 Gravis sonante currus obrivit rotâ.

οε'. Ἀνῆρ κη ἑταιρίδες.

Α Νῆρ πη μέσω ἔχων ἦδω, δῶ ὡς γέροντα πῦτον θέλωσι· ἦ δὲ
 ἔχεν ἑταίρας, μίαν μὲ γρῶν, νέα, τὰς πωλιὰς, ἕως ἀν αὐτὸν φα-
 τῶ δὲ ἑτέραν νέαν· τέτω ἦ μὲν λακρὸν ἐποίησαν, κη ὄνειδθη ἀπάν-
 γρῶς τὰς μέλανας τείχως ἔπλεν, των.

75. *Repentè calvus.*

A Faminiis uncunque spoliari viros,
 Ament, amentur, nempe exemplis discimus.
 Aetatis mediae cuidam, mulier non rudis
 Tegebat annos, celans elegantia:
 Animosque ejusdem pulcra juvenis ceperat.
 Ambae videri dum volunt illi pares,
 Capillos homini legere coepere invicem.
 Quum se putaret pingi cura mulierum,
 Calvus repente factus est, nam funditus
 Canos puella, nigros anus eyellerat.

ος'. Αἴλαρος ὁ Μῦες.

ΕΝ οἰκίᾳ πνι πολλῶν μῶν ὄντων, αἴλαρος τῶτο γῆρας ἤκεν ἐνταῦθα, καὶ κατέχευον αὐτῆς συλλαμβάνων κατῆδιεν. οἱ δὲ καὶ ἐκείνην ἐστυοῦς ἀναλισσομένης ὄρωντες, ἔρασαν πρὸς ἀλλήλους, μικρὴν χάριτα κατέλιπον, ἵνα μὴ πανήλαστον ἴδοιεν αὐτὴν. τῷ γὰρ αἴλαρος μὴ δουραμένην ἐξικηρίσας, ἡμεῖς σωθισόμεθα. ὁ δὲ αἴλαρος μικρὴν τῶν μῶν κατέλιπον, ἔγνω δὲ ὀπιπνοίας αὐτὸς σφιζόμενος ἐκκαλέσασθαι· καὶ δὴ ἴδοιεν πατήλας τινὸς ἐστυοῦς ἀναλίσσασθαι, καὶ προσεποιεῖτο νεκρὸν εἶναι. τῷ δὲ μῶν τις παρακώφασεν, καὶ ἴδων αὐτὸν, ἔφη, ὦ ἔστω, καὶν δύλαξ γένηται, ἔρωσε δὲ σομαί σοι.

76. Felis ὁ Μῦες.

Muriam vis magna in unis ævum agebat ædibus ;
 Quæ videntes Felis astu se in dies absumier,
 Hoc suis cœpère rebus remedii, ut excellissimam
 Ædium partem tenerent hosti inaccessam suo.
 Quod salubre constitutum Muribus fervantibus,
 Hunc vicissim excogitavit callidus Feles dolum,
 Ut tigillo prominenti pariete ex domestico,
 Applicans pedes supinos, capite deorsum pendulo,
 Mortuum simularet ; hunc sic pendulum unus Murium
 Tecto ab alto conspicatus, Nec si, ait, tam mortuum
 Te viderem, ut follis ex te fieret, unquam fiderem.

ος'. Ἴωπ ὁ καὶ Ἴωποκόμος.

Κριδίῳ τῷ τοῦ Ἴωπ ὁ Ἴωποκόμος κλέπτων καὶ πωλῶν, τῷ Ἴωπον ἔπεισε καὶ ἐκένειε πάσας ἡμέρας· ἔφη δὲ ὁ Ἴωπ, εἰ θέλεις ἀληθῶς καλὸν εἶναι με, τίς κριδίῳ τῷ τρέφωσιν μὴ πώλη.

77. Equus ὁ Equiso.

Subductum Equo hordeum dum Equiso vendidit,
 Comebat assidue & fricabat bestiam,
 Et cuncta dedit abundè præter pabulum :
 Cui tandem Equus ; si vis mea nitescat cutis,
 Minus habeam strigilis, ait, plus hordei.

ση'. Μῦες ἔξ Γαλαΐ.

ΜΥΤΟΙ ΚΑΙ ΓΑΛΑΪΣ ΠΟΛΕΜΟΥ ΛΩ. κατασκοπέουσις ἑαυτοῖς συνησαν.
 ἀεὶ δὲ οἱ μῦες ἠπλώμενοι, ἐν σώσει ἢ τ' μάχης συνέβη πάν-
 ἔπειδὴ συνηθον εἰς ταυτὸν, ὑπέ- τας τοὺς μῦας ἠπλωθῆναι· οἱ μὲν
 λαβον ὅτι δι' ἀναρχίας τῆτο πά- ἄλλοι πάντες ξαδίως εἰσέδον. οἱ
 ρασιν. ὅθεν ὀπιλεξάμενοι στρατηγὸς δὲ στρατηγοὶ μὴ δουάμενοι εἰσελ-
 ἐχειροτόνησ'. οἱ δὲ βυλόμενοι ὀπι- θεῖν ἀφ' τὰ κέρατα, ἀναλαμβανθ-
 σιμότεροι τοῖς ἄλλοις εἶ), κέρατα μνοι κρηθόντο.

78. *Pugna Murium & Mustelarum.*

QUUM vidit Muris Mustelarum exercitu
 Fugerent, & arctos circum trepidarent cavos,
 Ægrè recepti, tamen evasêrunt necem.
 Duces eorum, ut qui capitibus cornua
 Suis ligârant, ut conspicuum in prælio
 Haberent signum quod sequerentur milites,
 Hæsere in portis, suntque capti ab hostibus,
 Quos immolatos victor avidis dentibus
 Capacis alvi merfit tartareo specu.

*Quemcumque populum tristis eventus premit,
 Periclitatur magnitudo principum :
 Minuta plebes facili presidio laet.*

εθ'. Ὀρνις καὶ Χελιδών.

ΟΡΝΙΣ ἔφρων ἀὰ εὐρύσσα, ἔπι πύ, ἔρη, ὦ ματαία, τί ταῦτα
 μελῶς ἐκθερμάνασα ἐξέκό- πρέφεις, ἄσφρ σὺνξηθέντα ἀπὸ σπῆ
 λαψε. χελιδών δὲ διασαυρήναι ἀ- ποροφῆς τ' ἀδικεῖν ἄρξεται ;

79. *Gallina & Hirundo.*

GALLINA cùm serpentis ova nacta esset,
 Ea diligenter fovit, atque ab iis foetus
 Exclufit, id prætervolans eâ fortè
 Hirundo conspîcata, Cur, ait, demens
 Hos alere tendis, qui ubi adoleverint, abs te,
 Tuoque capiti injuriam auspicabuntur ?

π'. Κώνωψ κὺ Λέων.

Κώνωψ πρὸς λέοντα ἐλθὼν εἶ-
πεν, οὐδὲ φοβῆμαί σε, οὐδὲ
δυνατώτερός μου εἶ. εἰ δὲ μὴ, τί
σὸ ὄστιν ἢ δύναμις; ὅτι ξύεις τοῖς
ἄνουξιν, κὺ δάλλεις τοῖς ὀδοῦσι; τῆτο
κὺ γυνὴ τῷ ἀνδρὶ μαχρὸν ποιεῖ.
ἐγὼ δὲ λίαν ὑπάρχω σου ἰχυρότε-
ρος. εἰ ὃ θέλεις, ἐλθωμὴ καὶ εἰς
πέλεμον. κὺ σαλπύσας ὁ κώνωψ, ἐνε-

πήγειο δάλλων τὰ πρὸ τὰς εἰνας αὐ-
τῷ ἀπειχεῖ πρὸσωπα. ὁ ὃ λέων τοῖς
ἰδοῖσι ἄνουξιν κατέλυεν ἑαυτὸν, ἕως ἔ
ἠγανάκησεν. ὁ κώνωψ δὲ νικήσας
τὸν λέοντα, κὺ σαλπύσας, κὺ ὀπνίχιον
ἄσας, ἐπίπτο. ἀράχνης ὃ δεσμιῶ
ἐμπλακίεις, ἐδοτόμωσ ἀπωδύρετο,
ὅτι μεγίστοις πολεμῶσ, ὑπὸ εὐτελεῶς
ζῶε τὴν ἀράχνης ἀπώλετο.

80. *Culex* ♂ *Leo*.

A Prica campi spatia perfultans Leo
Torvè intuetur, territofque abigit greges:
Hunc intumentem parvus accedens Culex
Tunc, inquit, ille es rex ferarum? tu gravis
Terror nemoris? ast ego neque tibi viribus
Animisve cedam; nempe virtutis nihil
Aut roboris habes, præter unguis asperos,
Dentesque acutos, arma non nisi foeminis
Jactanda. Sed ego fortitudine nobili
Armisque polleo; en! paratum jam vides
Ad bella: si mecum ausus es contendere,
Accede; sentiesque quantum viribus
Te superem. Eâ petulantis animalis Leo
Voce excitatus, concutit frendens jubam,
Dudum reportans de Culice victoriam.
Fatale sed mox dederat ubi signum tuba
Bellantibus; in arenam uterque protinus
Descendit; & gravi Leo ruit impetu
Violentus: interea Culex in lavibus
Mordens inharet naribus, & aculeo
Miserè Leonem pungit: ille pulverem
Hinc inde spargit, calcibusque verberat
Auras, hianisque immane rugit; atque unguibus
Suum ipse lacerans corpus incassum furit.
Leone mox vel omnium sententiis
Victo, triumphum cecinit insultans Culex,
Et victor avolavit: at latè suam

Hinc inde jactat dum superbus gloriam,
Structis aranex implicatur cassibus.
Moriturus heu ! me, inquit, miserum & inglorium :
Quem non Leo domuit, pereinit aranea.

πα'. Αλώπηξ ἐ Δρυοτόμῳ.

Αλώπηξ κυνηγὸς φάλαγγα, καὶ ἐν
ἐρημίᾳ πολὺν δρῦμον ἀνύσσει,
ἄνδρα δρυοτόμον εὐείκει ἐν ταύτῃ,
ὃν χαδικέτωι τῷ κρύψαι αὐτῷ. τῷ
δὲ ὑποδείξαντο αὐτῇ τῷ ἑαυτοῦ
καλύβει, εἰσελθούσα ἐκρύπτετο εἰς
ταῖς ῥωτίαις. τῷ ὅτι κυνηγῶν ἐλθόν-
των καὶ ἐρωτῶντων τὸ ἄνδρα, ἔστο
τῇ μὲν φωνῇ ἠρνεῖτο μηδὲν εἰδέναι,
τῇ ὅτι χρεὶ αὐτῷ τὸ τόπον ὑποδείκνυ.

οἱ ὅτι μὴ περὶ ἄνθρωπος, ἀπῆλθον ὄψα-
ρημα. ὡς οὖν εἶδεν αὐτοὺς ἢ ἀλώ-
πηξ παρελθόντας, ἐξῆλθεν ἐ περὶ
φωτῶτα. μεμροῦντα ὅτι αὐτῷ ἐπέειπε,
ὡς σποδείσαν μὲν δὲ αὐτοῦ, χρείταις
δὲ αὐτῷ ἐχ ἑμολογῶσαν ἢ ἀλώπηξ
ὀπιστραφεῖσα ἔφη, ὡ ἔστο, ἀλλ' ἐγω-
γε ἤδεν ἂν σοι χρείταις, εἰ τοῖς λό-
γοις ὅμοια καὶ τὰ ἔργα τῷ χρεῶς,
καὶ τοὺς τρόπους εἶχε.

81. *Vulpes* & *Lignator*.

CAnes virosque persequentes dum fugit
Vulpecula, in sylva laborantem videt
Lignarium; oratque tibi aliquod ostenderet
Latibulum, quo paululum reponere
Lassata membra posset: hic blandè suum
Monstrans tugurium, illic jubet divertere.
Ingressa Vulpes delitescit in angulo,
Secum revolvens quas viro perfolveret
Servata grates: interim venantium
Clamora turba sequitur, atque hominem rogat
Conspexeritne transeuntem istà viâ
Vulpeculam? ille voce simulatâ negat
Vidisse, sed manu suam ostentat casam.
Hi indicia digitû negligentibus magno iter
Clamore prosequuntur; & Vulpecula
Quæ perfidi probè noverat dolum viri
Nihil allocuta egreditur: atque huic rusticus
Sic insalutatam relinquit hospitem?
Has reddis, inquit, gratias? cui callida
Respondet illa; fateor equidem, vir bone,
Debere me tibi gratias quamplurimas:
Tuum os, fatendum est, callidè mendax fuit;
O si tacuerit garrula nimium manus!

πβ'. Χήρα ἔ Πρόβατον.

ΕΝ τόπω πνί χίρα πς εἶχε κίω τὸ ἐμὸν αἷμα παροθήσει; καὶ
 παρῆατον. τῆσε δὲ τὸν πόκον εἰ μὴ κρεῶν, ὧ δέσποινα, χεῖζεις,
 θέλωσι λαβῆν, ἔκειριν ἀτεχνῶς, μάγειροῦ ἔσω, ὅς με σωτόμως
 σὺ πρὸ μαλιῶ καὶ τῆ σάρκε ψαλί- θύσει· εἰ δ' εἴς καὶ πόκος, κερδῆς
 ζουσα. τὸ δὲ παρῆατον ἀλγοῦν ἔλε- ἔσω, ὅς καὶ πάλιν κερεῖ με καὶ
 γε, τί με βλάπτεις; πόσω γὰρ ὄλ- σώσει.

82. *Vidua* ἔ *Ovis*.

IN tenui quondam Mulier paupercula agello
 Unicam alebat Ovem; cujus dum fumere vellus
 Impensè optabat, curvato forcipe dextram
 Annata, ignoto se operi accingebat; Ovemque
 Tondebat, refecans unà cum vellere carnem.
 Hæc miseris lacerata modis, rivoque cruenta
 Purpureo; quid me lædis? quid cuspide acutâ
 Pellem, inquit, terebras? tanquam deglubere velles,
 Non tondere. At me vel totam interfice, si vis,
 Vel fanam omninò serva. Quòd si tibi nostrâ
 Carne opus est, adlit coquus; at si vellere, tonfor.

πγ'. Ἦς καὶ Κύων.

ἮΣ καὶ κύων παρὲς ἀποκίως ἠείρον. ἔσοπυχῆσα, παρὸς ταῦτά φησιν, ἀλλ'
 ἔφη δ' ἡ κύων, εὐτοκος εἶδ' ὅταν τῆτο λέγῃς, ἴδι ὅτι καὶ τυφλὸς
 μάλισα πάντων τῶ πνῶν. καὶ ἡ Ἦς τοὺς σωτῆς σὺλακας τίθει.

83. *Sus* ἔ *Canis*.

Fœcunditatem prædicabant dum suam
 Sus & Canis: tunc, inquit hæc, ausa es mihi
 Conferre prolem? quin ego non te modò,
 Sed omne longè exsupero quadrupedum genus:
 Me nempe proles larga genitricem beat,
 Crebroque partu crescit illustris domus.
 Cui Sus; catellos optimè te novimus,
 Multos quotannis parere, sed cæcos paris.

πδ'. ὄνοι.

ὈΝοι ποτὲ ὅππῃ πῶ σωεχῶς λαγήσειδαι τῆς κροκοπαδείας, ὅπερ ἀχθοφορεῖν καὶ ταλαιπωρεῖν, ἐρωῦτες ποίησισι ποταμίων. καὶ κείνοι αὐτὸν ἀλιθώσκειν ἐσπλαγόντες, ἀπ' ἐκείνου καὶ μέγχε τὲ νῦν ἔνδα ἔσεν ἑτέρων ἰδωσαν ἔνων, ἐνταῦθα ἢ αὐτοὶ περὶ σάμφοι ἐρῶσιν.

84. *Afini.*

Pertaxa gens Afinina duras sarcinas,
 Legationem misit ad summum Jovem,
 Aliquando ut à tam exercitâ vitâ sibi
 Tandem quietem, & otium concederet.
 Quibus volens denunciare Jupiter,
 Fieri id nequire, tum quieturos eos
 Respondit, ubi tantum universi meierent,
 Utî perenne flumen inde existeret.
 Ex illo Afini, cum existimantes ferid
 Hæc elocutum, ubi alter alterius vident
 Urinam, ibi infuevère vulgò meiere.

πέ. Παις καὶ Σκρόπι.

ΠΑῖς παρὰ τοῦ τείχους ἀκείδαι τε ἢ καταφέρειν αὐτόν· καὶ ὅς τὸ ἐδήρσαι, πολλὰς δὲ συλλαβῶν, κέντρον ἐπέρας εἶπεν, εἶδε γὰρ τῶτε ὡς ἐδεάσατο σκρόπιον νομιστὰς ἀγρί- ποιήσεις, ἵνα καὶ ἄς συμείληται, δαπ- δα ἔξ, καϊάνας πῶ χεῖρα οἶον ἐάλης.

85. *Puer & Scorpius.*

Captabat agiles fortè locustas Puer,
 Modò hanc, modò illam saltitantem persequens.
 Quas inter atro Scorpius viro tumens
 Errabat · hunc locustam opinatus Puer,
 Dextram admovere cœpit, ille subrigens
 Caudam minacem, seque ad dictum comparans,
 Manum abstine, inquit, insciens: aliter malo
 Cogere veras quoque locustas mittere.

πς'. Ασπάλαιξ.

Ο Ασπάλαιξ πρὸν ζῶν ὄσι. φίδου κλύπον ἀκούω. ἢ τὴ μήτηρ
 φῶν οὐ ποτε τῇ μητρὶ, ἑσπασάσῃτα εἶπεν, ὦ τέκνον, ὡς
 συκαμινέαν μῆτερ ὄρω· εἶτα αὐδὶς ἤδη χετυμανθάνω, ἐ μόνον ὄψεως
 φῶσι, λιβάνα ὄσμης πεπλήρωμα· ἐσέρησαι, ἀλλὰ καὶ ἀκοῆς, καὶ ὄσφρη-
 κᾶκτείτε πάλιν, χαλκῆς, φῶσι, ψη-
 σεως.

86. Ταῖρα.

Sic Taῖρα, quā non aliud animal cæcius,
 Matrem allocuta est; video, mater, arborem
 Baccis rubentem; video pullulantia
 Hinc inde germina, & uvidas mori notas:
 Μοχ, thureum (inquit) naribus odorem imbibo,
 Qualemve spirant cinnamomi cortices:
 Dein tertiā sic insolens pergit vice,
 En! malleorum strepitus aures percutit,
 Audisne, mater? audio, hæc refert, tuam,
 O filia, stupidissimam ignorantiam:
 Te solum ocellis credidi orbam; at nec tuis
 Naribus odorem, nec sonum auribus capis.

πζ'. Ἐχίς καὶ Ῥίγη.

Ἐχίς εἰσελθὼν εἰς χαλκικῆς ἐρ- αὐτῷ π. ἢ δὲ ἑσπασάσῃτα εἶπεν·
 ρασῆειον, ἐν τῷ σιδῶν ὄρω· ἀλλ' εὐδῆς εἶ, παρ' ἐμῆ π. ἀπεί-
 ὄντων, ἐξήτης φαρέν. ἦκεν ἐν πρῶς σεαυτὸν ὀβύβου· ἢ πῶς ἐ δίδῶναι, ἀλ-
 τὸ ῥίγη· καὶ αὐτῷ παρεκάλει δῶναι καὶ λαμβάνειν ὄρω πᾶντων εἶωδα.

87. Vipera & Lima.

Mordaciorum qui improbo dente appetit,
 Hoc argumento se describi sentiat.
 In officinam fabri venit Vipera.
 Hæc quum tentaret si qua res esset cibi,
 Limam momordit; illa contra contumax,
 Quid me (inquit) stulta dente captas lædere,
 Omne adfuevi ferrum quæ corrodere?

πη'. Βάτωλις.

Βούταλις ὑπό πνος θυείδος ἐκρέ-
 μαλο νυκτεῖς ἢ φροσελθῆσα, ἡμέρας γάρ ποτε ἄδυσσα σιωπῆφι,
 ἐπωδάνετο ἢ αἰτίαν, δι' ἣν ἡμέρας ἢ ἀπ' ἐκείνου ἐσωφρονίῃ.
 μὲ ἰουχάζει, νύκτωρ δὲ ἄδει. ἢ δὲ ἢ νυκτεῖς εἶπεν, ἀλλ' ἔ νῦν σε φυ-
 μὴ μάλιστα τοῦτο ποιεῖν λεγέσις, λάτρεσαι δεῖ, ὅτε μηδὲν ὄφειλο,
 ἀλλὰ πρὶν ἢ συλληφθῆναι.

88. *Butalis.*

Obscura vespertilio per crepuscula
 Conspexit alitem in fenestrâ pendulum,
 Caveâque conclusum & canentem suaviter:
 Hunc igitur ille interrogavit alloquens,
 Cur nocte solâ dulce promebat melos,
 Totosque transibat silentio dies?
 Cui volucris, haud improvidè, hospes, hoc ago;
 Nam cantus olim me diurnus prodidit,
 Inque aucupantium garrula incidi manus.
 Hoc, inquit ille, nonne oportebat prius
 Cavisse? nempe jam metus expers potes
 Totis diebus canere, totis noctibus.

πθ'. Λύκος ὁ Ἄρνιον.

Λύκος ἄρνιον ἐδίωκε· ὁ δὲ εἰς τῆς θεῶν ἐκείνου ἔρη πρὸς αὐτὸν,
 τὸ ἱερὸν κητέονα. ποικιλικ- ἀλλ' ἀρετώτερον μοί ὅτι θεοῦ θυ-
 μῆς δὲ αὐτοῦ τῆ λύκος καὶ λέγον- σίαν εἶναι, ἢ ὑπὸ σου ἀφρα-
 τῶ ὅτι θυσιάσει αὐτὸν ὁ ἱερῶς ρῆναι.

89. *Lupus ὁ Ἄγνυς.*

Agnus voracis dum fugit fauces Lupi,
 Intra sacelli murum asylum repperit:
 Quem cum evocare voluit è templo Lupus,
 Nescis, miselle, quanta te manent, ait,
 Pericla; tibi cultrum sacerdos jam parat,
 Certamque te designat hostiam fore:
 Quin pone de me, dixit huic Agnus, metum;
 Dis nempe malle[m] victima esse, quam tibi.

4. Κακοπραγμων.

ΑΝηρ κακοπραγμων εις τον εν βελόμβος ως ει μὲ ἀπνυν εἶποι, ζῶν Δελφοῖς ἤκεν Ἀπόλλωνα, περι- ἀναδείξαι τὸ σφραδίον· εἰ δὲ ἔμπνυν, ρᾶσαι τῦτον βελόμβου. καὶ δὴ λα- εὐθὺς ἀποπνίξας, νεκρὸν ἐκεῖνο προσ- βῶν σφραδίον ἐν τῇ χειρὶ, καὶ τῦτο ἐνεγκεῖν. ὁ δὲ γε θεὸς τῷ κακότεχρον τῇ ἐδῆπ σκεπάσας, ἔση τε τοῦ τεί- οὐτῷ γνῶς ὀπίνοϊαν, εἶπεν, ὀπίτερον, ποδῶ ἔγλιςαι, καὶ ἤρετο τὸ θεόν, λέ- ὁ ἔτος, βάλῃ ποίησαι, ποίησον. Ἐρῶ σὶ κείτω γὰρ τῦτο περῶσαι, ἦτοι ζῶν πότερον ἔμπνοου ὄσιν, ἢ ἀπνοου; ὁ κατέχεις, ἢ νεκρὸν ἀποδείξαι.

90. *Malignus.*

Quidam olim, ut ipsi sibi videbatur, catus,
Absconditum passerulum manu tenens,
Ad Delphicum profectus est oraculum,
Hac sciscitatione Iufurus Deum:
O Apollo, passer, quem manu teneo meâ,
Dic sedulo, oro, vivus est, an mortuus?
Si Apollo respondisset, illum vivere,
Compressâ eum elifurus ipse erat manu,
Statinque prolaturus illi mortuum;
Sin mortuum dixisset, ipse dexterâ
Proferre laxâ vivum eum decreverat.
Sed Apollo prudens, Passer, inquit, hic tuus,
Ut tute vis, & vivus est, & mortuus.

41. ὄνθ βασιλέζων ἐδῶλον.

ΟΝθ τις ὀπίθεῖς ξόανον ἦγε· πολ- σκερῆσθ' ἡμελλε τὸ θεὸν εἶναι. ἀλλὰ λοὶ τὸ προσκύνουσι τῆσ' αὐταν- τῦτον ξύλω παῖων ὁ δεσπότης εἶ- τήντων. ὁ δὲ ὄνθ πρῶθεῖς, νομί- πειν, ὄνθ εἰ θεὸν φέρων, ἀλλ' οὐ ζων αὐτὸν προσκυμῶν τὸς ἀρξοίους, θεοῖς ὑπάρχεις ὁμότιμω.

91. *Asinus simulacrum gestans.*

Simulacrum Asellus bajulans argenteum,
Cum id transeuntes flexo adorarent genu,
Sui hoc honoris gratiâ est fieri ratus.
Jamque insolenti elatus arrogantîâ,
Nolebat Asinus esse; donec aspero
Probè dolatus fuste clunes, audiit,
O stulte, non es tu Deus, sed fers Deum.

ζβ'. Δέλφαξ κὶ Αλώπηξ.

Ὄνω τις ἐπιθεῖς αἶμα κὶ κροβατον καὶ δέλφακα, ἤλουεν εἰς ἄξυ· ἢ δὲ δέλφακα παρ' ὄλλω ἢ ὄδον κεκραγόντων, ἀλώπηξ ἀκέσατα ἐπωδάνετο ἢ αἰτάν δι' ἡν ἴσθη λαίπων μὴ ἠσυχίας φερομένων, μόνον αὐτὸς βοᾷ. Ἐστυχῶν δὲ εἰ-
 πεν, ἀλλ' ἔγωγε ἐ μάρτυρ ὀδύρομαι. οἶδα γὰρ ὅτι τοῦ μὲν κροβάτου ἔσεια τε κὶ γάλα παραχρῆμα, ὁ δεσπότης ἀπέχεται, ὁμοίως δὲ κὶ τῆς αἰγῆς, ἀλλὰ τοὺς τυροὺς κὶ τοὺς εἰφῆρας ἐμοὶ δὲ ἐκ ἔχων εἰς ἄλλο πηρήσεται, πάντως μὲ δύσει.

92. *Sus & Vulpes.*

Capram suamque onustus atque ovem simul
 Ad proximas vexerat a fellis nundinas;
 Totamque dum Sus grunniebat per viam
 Clamora; Vulpes forte transiens, ait,
 Cur indecora voce clamas stridula,
 Silentibusque inter vehendum cæteris,
 Tu sola rauco murrure æternum strepis?
 Cui Sus; at haud improvidè hæc suspiria
 Gemitusque duco: nempe ovem sua vellera
 Tutantur, hædulique defendunt capram,
 Multum quòd inde deferant hero lucrum:
 Quin ipsa penitus omni inutilis rei
 Mactanda certè ducor; ut quæ nemini
 Prodesse possim viva, profum mortua.

ζγ'. Αἰθίοψ.

Αἰθιοπά τις ἀνήσαιο, τοῖσιν αὐ- κροσῆγε τὰ ξύματα, πᾶσι δὲ λαβοῖς
 τῶν τῶν χρωμάτων ἐξ ὀκκῶν ἀμε- ἐπειράτο καθάρειν. κὶ τὸ μὲν χρω-
 μάτων ἢ ἀσθενέστερον ἐχόντος. κὶ ἄλλο- μα μεταλαβεῖν ἐκ εἴχης, νοσῆν δὲ
 λαβῶν οἴχθαι, πάντα μὲν αὐτῶν τὸ πονεῖν παρὰ πλάσσειν.

93. *Æthiops.*

Quidam (uti ferunt) vir curiosus admodum
 Æthiopem emens, fusæ nigredinem cutis
 Domini prioris negligentia imputat:
 Huic igitur omnes applicat aquas fontium,
 Novisque perfundit quotidie balneis;
 Recepta donec unda membris, non cuti
 Albedinem, sed corpori morbum intulit.

43. Ζεὺς.

Ζεὺς γὰμος τελῶν πάντα τὰ δειπνον ἔπαρηγγίλει. τὸ δὲ εἰπέ-
 ζῶα εἰσὶν. μόνος δὲ τὸ χε- σης, οἶκος φίλος, οἶκος ἀεισθ-
 λῶν ὑπεριστάτης, ἀβροτῶν πῦλ ἀγαπήσας καὶ αὐτῆς, κατεδι-
 ούτιαν τὸ ὑπεριστάτης, ἐπωδάνετο κασε τὸν οἶκον βεσάζουσαν ἀει-
 ούτις, πίνθ χάειν αὐτῇ ὅπῃ τὸ φέρειν.

94. Jupiter.

Ducens supremus conjugem Divûm pater,
 Volensque lætus agere genialem diem,
 Magno apparatu nuptiale prandium
 Influxit; ambrosiâque mensam ornans dape,
 Accivit omnes, quas creârat, bestias.
 Huc ergo festinat animalium genus,
 Huc properat omnis ordo, præter unicam
 Testudinem: quin illa mox lento gradu
 Prorepsit, atque alti ad palatium Dei
 Serò adfuit; quam sic rogavit Jupiter,
 Quæ tarditatis causa? quæ ratio moræ?
 Cur inter omnes sola tu nostrum fugis
 Convivium superba, spernîsque hospitem?
 Domi, inquit hæc, fueram; domi, gratissimæ
 Utcunque parvæ. Hoc audiens Diespiter
 Iratus, inquit, cùm palatiis domos
 Præfers lutofas, atque syderibus scrobem,
 Potière voto: namque junctum corpori
 Testaceum portabis à tergo larem, &
 Quocunque tendis, semper habitabis domi.

44. Ἄρκις καὶ Ἀλώπηξ.

Ἄρκις τίς ποτε μεγάλως ἐκω- ἀλώπηξ ἀκούουσα πῦτα ἐμειδία-
 χᾶτο, ὡς φιλόανθρωπον πάν- σε, καὶ πρὸς αὐτὸν ἀντίφη, εἶδε
 των ὅτι σὺ ζῶων. φασὶ γὰρ ἀρ- τοὺς νεκρὰς ἡδύτας καὶ μὴ τοὺς
 κλον νεκρὸν μηδὲν βιβρώσων. ἢ δὲ ζῶντας.

95. Ursus ἔσ' Vulpes.

Stam Ursus olim prædicavit gloriam,
 Seseque dixit maximè humanum fore,
 Quòd mortuorum usque abstineret carnibus.
 Jocosâ cui Vulpes, utinam, ait, mortuos
 Comesse velis, & parceres viventibus.

45. Ἐει-

45'. Ἐριφύθη καὶ Λύκος.

Ἐριφύθη ὑπερήσασα τὸ ποιάνης, σομαι. Ἐ δὲ λύκος ἀλλήντησ, καὶ ἔπειτα ὄρρουμύνης, οἱ κυνὲς ἀπέ-
 ἔπειτα λύκος κατεδιώκετο. ὅτι-
 φραρεῖσα ἢ πρὸς αὐτὸν, εἶπεν, ὦ
 λύκε, ἐπεὶ πέπεισμαι ὅτι σὺν βρω-
 μα γυήσομαι, ἵνα μὴ ἀνδρῶς ἀπο-
 δάνω, ἀλλήσον πρῶτον ὅπως ὄρρη-

96. *Hædus* & *Lupus*.

PEtulus errans Hædus à fociis procul,
 Præda insequentî protinus fuit Lupo;
 Quem fugere desperans ita aggreditur; scio
 Me jam futurum faucibus tuis, Lupe,
 Non vile prandium, neque recuso mori.
 Hoc unicum rogo, maximi instar muneris,
 In morte ut aliquod mihi detur solatii,
 Hilarisque saltem moriar: ergo fistulam
 Infla canoram musico modulamine;
 (Te nempe laudat optimum tibicinem
 Grex totus Hædorum) atque ego interim pede
 Saltabo volucti, mobilisque aliquam tibi
 Feram voluptatem. Lupus adulantibus
 Allectus hisce vocibus, capit illicò
 Orique adaptat fistulam; & tentat leves
 Hædus choreas. Proximi interea oppidi
 Canes & incolæ excitati fistulâ
 Stridente currunt, territumque abigunt Lupum:
 Conversus hic, jure, inquit, hoc mihi accidit;
 Neque enim coquus cùm sim, agere fidicinem oportuit.

46'. Ὀφίς.

Ὀφίς ὑπὸ πολλῶν ἀνθρώπων εἶπεν, ἀλλ' εἴ τ' ἐξέτερον πατή-
 πατομήμωσ, τῷ Διὶ ἐνε-
 πύχανεν. ὁ δὲ Ζεὺς πρὸς αὐτὸν ἐπεχείρησε τὸτο ποιήσω.

97. *Serpens*.

Serpens ab humano genere pessundatus,
 Jovî querelas deferens opem petit.
 Cui Jupiter; culpâ tuâ hoc tibi accidit;
 Nisi etenim inultus te laceffisset prior,
 Haud ausus esset te secundus aggredi.

ζη'. Γεωργός ἢ Πελαργός.

ΑΡρή παρίδας γεωργός ἔσησε τον ζῶον, ὅς πμῶ τὸν πατέρα·
 θηρδύσας ὃ γεράνους πὲς τ' ἀπό- καὶ δουλεύω. ἴδε καὶ πλὴν χροιάν,
 ρον φθείρησας, σὺ αὐτοῖς καὶ πε- ὡς ἔχ' ὁμοία. ὁ δὲ ἔφη, οὐκ οἶ-
 λαργὸν εἰλήρη. ὁ δὲ χαλδῶν ἰκέ- δα τί λέγεις· ἐγὼ σὺν οἷς εἰλη-
 τῶν, λέγων ἀρεθύναι· ἔ γάρ εἰμι φά σε, μετ' αὐτῶν σε καὶ ἀπο-
 γέρων, πελαργός δέ, εὐσεβέσα- λίσω.

98. *Agricola* ☉ *Ciconia*.

DUM gruibus intentat voracibus necem
 Agricola, nexosque instruit scitus dolos,
 Hos inter albatem implicat Ciconiam.
 Hæc tremula vitam poscit; atque humili prece
 Sic Rusticum allocuta: non inter grues
 Numerabis, inquit, obsecro, Ciconiam:
 Innocua nempe ego & parentibus pia;
 Non ungue segetem rapio, frugifve auream
 Absumo messeni. Quin venosum genus
 Serpentum ab agris pello, vobisque utilem
 Impendo vitam. Cerne, si libet, hanc cutem;
 Et non inanes innocentia notas,
 Has cerne plumas parte ab omni candidas,
 Grumque generi discrepantes maximè.
 Cui Rusticus: frustra hæc refers: nam tu grues
 Inter prehensa, cum gruibus etiam occides.

ζθ'. Λύκος καὶ Ποιμένες.

ΛΥκος ἰδὼν ποιμένας ἐδίοντας ποροσελῶν, ἠλίκοι ἂν ἰὼ ἰμῶν
 ἐν σιλῶνι κρέβατον, ἐγγὺς θύρου εἰ ἐγὼ τῶτο ἐποίω;

99. *Lupus* ☉ *Pastores*.

HINC inde campos dum pererravit Lupus,
 Vidit sub umbroso arboris tentorio
 Pecoris magistros splendide agitantem diem,
 Avideque vescentes ovinis carnibus:
 Quibus ita Lupus, en! hinc potestis vos, ait,
 Impunè totum devorare peculium.
 Quanta at repente turba, qui strepitus forent,
 Si minimam ego particulam ovis gustaverim?

ρ'. Κολοίς.

Κολοίς μεγάλαι τ' ἄλλων ἀφάρ- καὶ ὅς ἀπειλαθεὶς ἀπ' αὐτῆς, ἤκε-
 ραν, καθρεσνήσας τὰς ὁμοφύ- πάλιν πρὸς τοὺς κολοίς. οἱ δὲ
 λας, παρεγγύετο πρὸς τοὺς κόρακας, ἀγανακτιωῦντες ὅπῃ τῇ ὕβρι, ἐπροσε-
 κ' τέτοις ἤξει σωθαιτάσθαι. οἱ δὲ δέξαντο αὐτόν. ἔτω τε σωέβη αὐ-
 ἀγνοῶντες αὐτοὺς τὸ εἶδος καὶ πλὴ τὸν τῆς ἐξ ἀμφοτέρων διαίτης σερρι-
 φωνίῳ, παίοντες αὐτὸν ἐξέβαλον. δῶσαι.

100. *Graculus superbus.*

NE gloriari libeat alienis bonis,
 Suaeque potius habitu vitam degere,
 Aesopus nobis hoc exemplum prodidit.
 Tumens inani Graculus superbiā,
 Pennas pavoni quæ deciderant, sustulit,
 Seque exornavit: deinde contemnens suos,
 Immiscuit se pavonum formoso gregi:
 Illi impudenti pennas eripiunt avi,
 Fugantque rostris. Malè multatus Graculus
 Redire incertus cœpit ad proprium genus.
 A quo repulsus tristem sustinuit notam.
 Tum quidam ex illis quos priùs despexerat:
 Contentus nostris si fuisses sedibus,
 Et quod natura dederat voluisses pati;
 Nec illam expertus esses contumeliam,
 Nec hanc repulsam tua sentiret calamitas.

ρα'. Λαγωί.

Λαγωί ποτε πολεμοῦντες ἀ- ἐβουθήσανθ' ἂν ὑμῖν, εἰ μὴ ἤ-
 τοῖς, παρεγγύεω εἰς συμ- δείμεν τίνας ἐστὲ, καὶ τίσι πολε-
 μαχίαν ἀλόπειας, αἱ δ' ἔφασαν, μείτε.

101. *Lepores.*

INter feroces aquilas & Leporum genus
 Surgens procella belli cuncta miscuit.
 Hi nulla habentes subsidia rebus suis,
 Legatione missâ vulpem supplices
 Petière, fractos armis ut juvet suis.
 Cordata verò vulpes hæc contrâ edidit;
 Darem hæc libenter quæ vos oratis; nisi
 Nôsem, & quid aquila possit, & velit Lepus.

ρβ'. Λύκος & Αἴζ.

Λύκος θεασάμενος αἴζα ὅτι π-
 νος κρημονόδως ἀντὶς νομο-
 μάλω· ἐπειδὴ ἔκ ἡδυνάτο αὐτῆς
 ἐφικέσθαι, κέτω παρήνῃ αὐτῇ κεί-
 βύωαι, μὴ καὶ πέσῃ λαθῶσα, λέγων
 ὡς ἀμείνων ὁ παρ' αὐτῆς λειμῶν,
 ἐπεὶ καὶ πῆρας σφόδρα εὐανθῆς. ἡ δὲ
 ἀπεκείθη πρὸς αὐτὸν, ἀλλ' ἔκ ἡμε-
 ὅτι νομῶν κελῆς, αὐτὸς δὲ τερο-
 φῆς δ' ἀπορεῖς.

102. *Lupus & Capra.*

DUm Capra summo montis in cacumine
 Secura pascebatnr, hâc Lupus viâ
 Transibat; at prædam assequi nusquam potis,
 Prærupta propter saxa sentelique asperos,
 Descende, dixit, Capra mea dulcissima,
 Invita ab isto fortè nè cadas loco;
 Descende, prati & dulciores herbulas
 Decerpe; namque multus hîc floret tibi
 Et cytîsus, & fœcunda viminibus salix;
 Quibus omnibus satiare te gratis potes.
 Cui Capra; quin tu fruire, quæ laudas, bonis
 Securus; at me non movebis subdolos;
 Neque enim meæ, tuæ sed alvo consulis.

ργ'. Περιστερὰ & Κορώνη.

Περιστερὰ ἔν πνι πειστερεῶνι βρο-
 μῶνι, ὅτι πολυτεχνία ἐβρυάθη-
 το. κορώνη δ' αὐτῆς ἀκόσασα, ἔρη,
 ἀλλ' ὃ αὐτῆ, πέπτυστο ὅτι τότῳ σεμ-
 νυμοδῆν. ὅσο γ' ἂν πλείονα τίχῃς,
 τοσούτῳ καὶ πλείους λύπας συνάγῃς.

103. *Columba & Cornix.*

Columba volucres inter exultans, ait,
 Me larga proles, me genitricem beat
 Plenus frequenti stirpe nidus intumens,
 Matrumque dicor alitum faustissima.
 Hæc fortè dicentem audiens Cornicula;
 Haud invidemus, inquit, ὁ foror, tibi
 Fœcunditatem; nempe quòd plures paris
 Pullos, tibi ipsi plus doloris parturis.

ρδ'. Αλέκτορες.

Αλεκτόρων δύο μαχουμένων πάλιν ἐπ' ὑψηλῆς τοίχης σῆς, μεγαλοφώνως ἐβόησε. καὶ παρὰ τοῦ ἀγῶνος κλίσεσθαι πῶς. καὶ ὁ μὲν ἠπιδεύς, καταπίας, ἤρπασεν αὐτόν. ὁ δ' ἐν εἰς τόπον κατὰ σκιον ἀπὼν ἐκρύβη. σὺν τῷ κεκρυμμένῳ, ἀδελῶς ἐκποῖς ὁ δὲ νικήσας, εἰς ὑψὺ ἀρθεῖς, καὶ τῷ θηλείαις ἐπέβανεν.

104. Galli.

BIni pugnaces ineunt certamina Galli
 (Qualia sæpe viri) stimulant amor iraque mentem,
 Nam pugnae causa & pretium est formosa Corinna.
 Multus utrinque fluit sanguis, multam undique plumam
 Conspiceres, vulsamque superbo è vertice cristam.
 Tandem prorepens humili se claudit in antro
 Victus, & illatum sibi probrum & vulnera plorat.
 Victor tecta petens sublimia concutit alas,
 Argutoque novum latus canit ore triumphum.
 Hunc aquila interea adveniens petit ungue rapaci,
 Et frustra clamantem devorat. Alter acerbo
 Latus fato hostis, foedatas expolit alas;
 Et post collectum robur viresque receptas,
 Pennatas inter securus regnat amicas.

ρέ. Δειλὸς κυνηγὸς καὶ Δρυστομόμῳ.

Δειλὸς πρὸς ἵχθυον ἐξήτης κυνηγὸς, δρυστομόμῳ ἢ ἐρατήσας σοι δείξω ὁ δὲ ἀχρειώσας ἐκ τῶν ὄντων, καὶ τοὺς ὀδόντας συνηκράων εἶ- εἶδεν ἵχθυον λέοντος, καὶ πῶς κοί- πεν ἵχθυον μόνον ζῆτων, ἐχθρὸν αὐτῶν τάζει, ἔφη, καὶ αὐτὸν τὸ λέοντα ἦδη τὸ λέοντα.

105. Venator meticulosus & Lignator.

Venator efferi insequens vestigia
 Leonis, in sylva aspicit Lignarium;
 Interrogatque Leonis an latibula
 Vestigiaque cognosceret? cui Rusticus
 Possum, inquit, etiam si velis, feram tibi
 Ipsam indicare. Hic percitus formidine
 Dentisque collidens, ago, inquit, gratias;
 At non Leonem quaero, sed vestigia.

ρς'. Πλέοντες.

ΕΜβάντες πνὲς εἰς σάραθ ἔ-
πλεον. γενομένων δ' αὐτῶν πε-
λαγίων, συνέβη χεῖρῶν ἐξάισον
γινέσθαι, καὶ τὴν ναυὴν μικρὰ καταδύ-
σαι. τῶν δὲ πλεόντων ἕτερος πε-
ρηξάμιγμος τοὺς πατρῶας θεοὺς ἐπι-
καλεῖτο μὲν οἰμωγῆς καὶ στυγαμῆς,
χαιρῆσι δὲ δοδῶσιν ἐπαγγελόμε-
νος, εἰάν ποτε σωθῶσι. πλουσιμῶν δὲ

τοὺ χεῖρῶν, καὶ πάλιν θαλλῶν
γενομένων· εἰς εὐωχίαν τραπέζης
ὤρχουτο τε καὶ ἐσκήπτων. ἄτε δὴ ἐξ
ἀπροσδοκίης ἀπεφύγοιεν κιν-
δύς. καὶ σέβητος ὁ κυβερνήτης ὑπάρ-
χων, ἔφη πρὸς αὐτοὺς, ἀλλ', ὦ φί-
λοι, ἔστω καὶ ἡμᾶς γεγηθέναι θεῶν,
ὡς πάλιν, εἰάν τύχοι, χεῖρῶν
ἰσοῦν.

106. *Gubernator & Nautæ.*

*Quum de fortunis quidam quereretur suis,
Æsopus finxit consolandi gratiâ.*

Vexatâ fœvis navî tempestatibus,
Inter vectorum lacrymas & mortis metum,
Faciem ad serenam subitò mutatur diès :
Ferri secundis tuta cœpit flatibus,
Nimiâque nautas hilaritate extollere.
Factus periculo tum Gubernator fophus :
Parcè gaudere oportet, & sensim queri :
Totam quia vitam miscet dolor & gaudium.

ρς'. Κύων καὶ Αλώπηξ.

ΚΥων θηροπικὸς λέοντα ἰδὼν, πρὶν δὲ τὸν θηροπικόν, ἔφη, ὅ
τῶτον ἐδίωκεν. ὅπως δὲ καὶ κεφαλῆ, σὺ λέοντα ἐδίωκες ;
ὁ λέων καὶ βρυχηθῆναι, ὁ κύων οὐκ οὐδὲ τὸν βρυχηθῆναι ὑ-
ποφρονεῖς ἔφυγεν εἰς τὸ πίσω. ἀλώ-
πηξ.

107. *Canis & Vulpes.*

DUm sequitur Canis oblatum sibi forte leonem,
Ingentique inhiat prædæ; leo vertit ocellos,
Immensoque rugitu frendens ringitur ora.
Territus inde Canis retrò fugit; huic pavitanti
Occurrens Vulpes, cur, inquit, stulte, leonem
Insequeris, cujus necis perferre rugitum?

ρη'. Αλώ-

ρη'. Αλώπηξ ἢ Τεργύθ.

Αλώπηξ ἢ Τεργύθ δηλώντες εἰς φρέαρ κεντήσῃ. μὴ δὲ τὸ πνῆν, ἢ Τεργύθ σκεπηθῆναι ἢ ἀνοδον, ἢ ἀλώπηξ ἔφη, θάρσῃ, χρήσιμὸν τι καὶ εἰς ἢ ἀμροτέρων σωτηρίαν ὀπινενόκη. εἰ γὰρ ὄρδιθ σαδεῖς, πῆς ἐμπροσθίους ἢ ποδῶν τῷ τοίχῳ προσπερείσεις, καὶ τὰ κέρατα ὁμοίως εἰς τοῖμα πορῶν κλινεῖς, ἀναδραμῶσα ἀφ' ἢ τῶν αὐτῆ νώτων καὶ κεράτων, καὶ ἔξω ἢ φρέα-

θῶ ἐκείθεν πηδύσασα, καὶ σὲ μετὰ τῆτο ἀνασάσῳ ἐντεῦθεν. ἢ δὲ Τεργύθ πρὸς τῆτο ἐπίμωσ ὑπερητησαμῆς, ἐκείνη ἢ φρέατῶ ἕτας ἐκπηδύσασα, ἐσπίρτα πρὸ τὸ σῆμιον ἠδουρῆν. ὁ δὲ Τεργύθ αὐτῶν ἐμῆμριτο, ὡς ἴδρα βάλανθ' τὰς συνδύκας. ἢ δὲ, ἀλλ' εἰ τρυσῶτας, εἴπει, φρένας ἐκέκλῃσο, ἐπέσας ἐν τῷ πῶγωνι βίχας, ἢ ἀμροτέρων ἀν καλέσῃς, πρὶν ἢ ἢ ἀνοδον σκέψασῃς.

108. *Vulpes* ἢ *Hircus*.

Homo simul ac venit in magnum periculum,
Effugium reperire alterius querit malo.

Quum decidisset Vulpis in puteum inscia,
Et altiore clauderetur margine,
Devenit Hircus fitiens in eundem locum;
Simul rogavit, esset an dulcis liquor,
Et copiosus? Illa fraudem moliens;
Descende, amice, tanta bonitas est aquæ,
Voluptas ut satiari non possit mea.
Immisit se barbatus: tum Vulpecula
Evalit puteo, nixa celsis cornibus:
Hircumque clauso liquit hærentem vado.

ρη'. Πήρα.

Ἄνθρωποι δύο πῆρας ἕκαστος ὄπιδεν ἢ αὐτῶ ἢ φέρονθ. καὶ ἀφ' ἢ φέρεῖ ἢ μὴ ἐμπροσθεν, πῶ δὲ τῆτο οἱ ἄνθρωποι τὰ μὴ ἐξ αὐτῶν κακῶ ἐκ ὄρασι, τὰ δὲ ἀλλότεια πῆρα λα ἢ μὴ ἐμπροσθεν ἀλλοτρείων, ἢ δὲ ἀκελεύως δεώνται.

109. *Pera*.

Peras imposuit Jupiter nobis duas:
Propriis repletam vitiis post tergum dedit,
Alienis ante pectus suspendit gravem.
Hac re videre nostra mala non possimus:
Alii simul delinquent, censes sumus.

ρί. Μῦες.

ΜΥς ἀρραῖον ἀσκήθ' ἵνετα
 φίλον μὲν, καὶ τὸ φίλιον πι-
 σάμενος, πρῶτος εἰς ἀρχὴν τὸ ἀσι-
 κὸν παρελάμβανεν. καὶ ξενίαν οὐ-
 πὸν παρέπιθει καὶ τεύπεζαν. ἃ φέρην
 οἷδε τοῖς ἐνοικῶσιν ἀρχὴν. ἀμειβό-
 μενον δὲ τὸ ξενίαν ὁ ἀσκήος, εἰς
 ἄστυ τὸ ἀρραῖον ἐκόμιζεν, καὶ εἰς ἀν-
 δρὸς εὐπύρα παρελάμβανεν οἶκον.
 ὡς δὲ σφῖς ὄντων ἦδη πρῶτος ἐπιδου-
 ἦσεν, πρῶτος τις ἀνέκοπιε. καὶ
 τρωτάκις τῆς ἐν τοῖς ὄφιοις ἀπι-
 λυόνοντο πείρας, ὅσκις ἐπειρῶντο
 μεταλλάμβανειν. καὶ τελευτῶν ὁ ἀρ-
 ραῖος, ἀπέμει, ἔφη, τὸ ἐν ἀρχοῖς προ-
 πμῶν μετεβόθια, τὸ ἐν ἄστυ πρῶτος.

110. *Mures.*

Rusticus urbanum Murem Mus paupere fertur
 Accepisse cavo, veterem vetus hospes amicum,
 Asper, & attentus qualitis, ut tamen arctum
 Solveret hospitii animum: Quid multa? neque illi
 Sepositi ciceris, nec longæ invidit avenæ;
 Aridum & ore ferens acinum, semefaque Iardi
 Frustra dedit, cupiens variâ fastidia cœnâ
 Vincere tangentis male singula dente superbo;
 Cum pater ipse domus, paleâ porrectus in hornâ,
 Effet odor, loliumque, dapis meliora relinquens;
 Tandem urbanus ad hunc, quid te juvat, inquit, amice,
 Prærupti nemoris patientem vivere dorso?
 Vis tu homines, urbemque feris præponere sylvis?
 Carpe viam, mihi crede, comes: terrestria quando
 Mortaleis animas vivunt sortita, Neque ulla est
 Aut magno, aut parvo lethi fuga: Quo bone circa,
 Dum licet, in rebus jucundis vive beatus;
 Vive memor, quàm sis avi brevis. Hæc ubi dicta
 Agrestem populere, domo levis exiit; inde
 Ainbo propositum peragunt iter, urbis aventes
 Mœnia nocturni subrepere: Jamque tenebat
 Nox medium cœli spatium, cum ponit uterque
 In locuplete domo vestigia, rubro ubi cocco
 Tincta super lectos canderet vestis eburnos,
 Multaque de magna superessent ferula cœnâ,
 Quæ procul exstructis inerant hesternæ canistris:
 Ergo ubi purpureâ porrectum in veste locavit
 Agrestem, veluti succinctus curfuit hospes,
 Continuatque dapes, nec non vernâliter ipsis

Fungitur

Fungitur officiis, prælambens onne, quod afert:
 Ille cubans gaudet mutatâ forte, bonisque
 Rebus agit lætum convivam: cùm subito ingens
 Valvarum strepitus lectis excussit utrumque.
 Currere per totum pavidi conclave, magisque
 Exanimis trepidare: Simul domus alta Molossis
 Personuit canibus: Tum rusticus, haud mihi vita
 Est opus hac, ait, & valeas: Me sylva, cavusque
 Tutus ab insidiis tenni solabitur ervo.

ρια'. Κάλαμος & Ελαία.

Δια καρτερίαν & ἰσχύϊ καὶ ἰσχυρίαν κάλαμος καὶ ἐλαία ἠείρον. ἢ ἡ κάλαμος ὑπειδιζομένης ἀπὸ τῆς ἐλαίας, ὡς ἀδυνατε καὶ ἑσθίως ἀποκλινομένης πᾶσι τοῖς ἀνέμοις, ὁ κάλαμος σιωπῶν ἐκ ἐρδύεζατο. καὶ μικρὸν ἀπομείνας, ἐπειδὴ ἀνεμῶ ἐπνέσεν ἰσχυρὸς, ὁ μὲν κάλαμος ἀποστρέφεται καὶ ἀποκλινθεὶς τῆς ἀνέμοις, ἑσθίως διεσώθη ἢ δὲ ἐλαία ἐπειδὴ ἀντέστη τοῖς ἀνέμοις, καὶ κλάσθη τῇ βίᾳ.

III. *Canna & Oliva.*

DE honore firmitatis, atque virium
 Canna atque Oliva litigantes, invicem
 Gravissimas dixere contumelias.
 Atque aded, tunc inepta te præponere
 Audes mihi, aut certare mecum? Oliva ait;
 Ego stipite inconcussa robustissimo,
 Telluris in profundo radices ago:
 Tu caule lento, tanquam Olus, summo in solo
 Hæres; & omni obnoxia auræ fluctuas.
 Hæc illa cùm jactaret insolentiùs,
 Tandem immodestis Canna parcens litibus,
 Silentium egit, tempus expectans suum.
 Ecce autem atroci turbine Eurus impotens
 Incubuit arvis: cui cùm Oliva improvidè
 Obniteretur, fracta procubuit solo.
 At Canna cedens ultrò, & huc illuc levi
 Inflexa declinatione spiritus,
 Incolumis & superstes adversariæ,
 Gravem ejus olim risit insolentiam.

ριβ'. Μιννα-

ριβ'. Μηναζούρται.

ΜΗναζούρται ὄνον ἔχοντες, τέτρα ἐτέρων ἢ αὐτοῖς μίλωνυρτῆς ἀπι-
εἰάδεσαι τὰ σκῆλη ὀπιπιδέν-
τες ὀδοιπορεῖν. καὶ δῆποτε ἀποθανόν-
τες αὐτοῦ ἀπὸ κόπου, ἐκδείραντες
αὐτὸν, ἐκ τῶ δέρματός τὴν τυμπανα
κατεσπῆσαν, καὶ τέτοις ἐχθῶντο. μενειν.

112. *Asinus & Galli.*

Qui natus est infelix, non vitam modò
Tristem decurrit, verùm post obitum quoque,
Persequitur illum dura fati miseria.

Galli Cybeles circum quæstus ducere
Asinum solebant bajulantein farcinas.
Is quum labore & plagis esset mortuus,
Detractâ pelle sibi fecerunt tympana.
Rogati innox à quodam, delicio suo
Quidnam fecissent, hoc locuti sunt modo :
Putabat se post mortem securum fore,
Ecce aliæ plagæ congeruntur mortuo.

ριγ'. Λύκος καὶ Ἴππος.

ΛΥκος κατὰ πνα ἄστυραν ὀ-
δείων, εὖρε κειδῆς· μὴ
δυναμῶς δὲ αὐταῖς τρεφῆ χη-
σιδαί, καταλιπὼν ἀπήει. Ἴππος
δὲ συμτρῶν, τῆτον ὀπὶ πλὴ ἀρα-
ραῖ ἐκεῖ αὐτὸν ἐκλάς, λέγων, ὡς
εὐρὸν κειδῆς, αὐτὸς μὲν ἐκ ἔφα-
χου, αὐτὸς δὲ ἐρύλαξιν· ἐπεὶ καὶ
αὐτοῦ τὸν φόρον τὸν ὀδόντων ἀ-
κούει· καὶ ἴππος ἔσποτυχὸν ἔ-
φη, ἀλλ' ὄ ἔτος, εἰ λύκοι κει-
δῶν τρεφῆ χηῖδαί ἰδύαντο, οὐκ
ἂν ποτε τὰ ὄτα τ' γαστρὸς ποροέ-
κρινας.

113. *Lupus & Equus.*

Lupus per arvam transiit plenum hordeï,
Quod cum nequibat pabulum depasci, abît :
At innox caballo fortè factus obviam,
Ego delicatum repperi, inquit, hordeum,
Et tibi reservavi omne. Nempe dentium
Exaudiens strepitum, te adesse noveram.
Olli quietâ mente subridens Equus ;
Sed hordeo, inquit, vescerentur si Lupi,
Non ventrem, amice, posthaberes auribus.

ριδ'. Κολοίος.

Κολοίον τις συλλαβῶν, κὶ δῆσαι δέντ' δὲ τῷ δεξιῷ τοῖς κλάδοις, αὐτῷ τῷ πίδα λίνω, πῶ ἑαυτῷ ἀποπλῦσαι μὴ δυνάμεν' ἔπειδ' ἄρ' ἀπέδωκε παιδί. ὁ δὲ μὴ ὑπομείνας τῷ μετ' ἀνθρώπων διατυν, ὡς πρὸς ὀλίγον ἀδείας ἔτυχε, φυγῶν ἦκεν εἰς τῷ ἑσπτοῦ κελιάν. περὶ κολοίος δὲ τῷ δεξιῷ τοῖς κλάδοις, ἀποπλῦσαι μὴ δυνάμεν' ἔπειδ' ἄρ' ἀπέδωκε παιδί, ὁ δὲ μὴ ὑπομείνας δειλαμ' ἔγωγε, ὅς τ' ἄρ' ἀνθρώποις μὴ ὑπομείνας δελεῖαν, ἔλαδον ἑμαυτὸν τῷ ζῶης σφρίσας.

114. *Monedula.*

PAstor prehensæ ab se pedem Monedula
Pilo alligavit; atque eam gnato suo
Puerile quicum luderet, munus dedit;
Quæ vitam eam pertaxa, cum primùm fugæ
Occasio est oblata, cum vinculo avolans
Se in arborem, suumque nidum contulit.
Circumvoluto verò ramis vinculo,
Sese expedire ad evolandum non valens,
Cum instare mortem jam videret, hei mihi,
Lacrymans, ait, genensique, quæ fat commodam
Heri mei gravata consuetudinem,
Me me ipsa libertate, vitæque exui.

ριέ'. Ἡρακλῆς καὶ Πλάτων.

Ηρακλῆς ὁ θεοδότης κὶ θεὸς πῶ πάντας τοὺς δαίμονας ἀπέμεινας διτ' ἐστὼ μὲν, ἕνα ἔχασον περὶ θεῶν μὲν πολλῆς φιλοφροσύνης ἠπαύζετο. καὶ δὴ τελευτῶν εἰσελθόντ' τῷ Πλάτῳ, καὶ τῷ ἐδάφους κύβας ἀπερέψατο αὐτῶν. ὁ τῷ Ζεὺς θαυμάσας τὸ γεγονός, ἐπιωδόνετο αὐτὸν πῶ αἰπῶν δι' ἦς πάντα τοὺς δαίμονας ἀπέμεινας περὶ θεῶν μὲν πολλῆς φιλοφροσύνης ἠπαύζετο. καὶ δὴ τελευτῶν εἰσελθόντ' τῷ Πλάτῳ, καὶ τῷ ἐδάφους κύβας ἀπερέψατο αὐτῶν. ὁ τῷ Ζεὺς θαυμάσας τὸ γεγονός, ἐπιωδόνετο αὐτὸν πῶ αἰπῶν δι' ἦς πάντα.

115. *Hercules & Plutus.*

OPes invise meritò sunt forti viro,
Quia dives arca veram laudem intercipit.
Cælo receptus propter virtutem Hercules,
Quum gratulanter perfulatasset Deos,
Veniente Pluto, qui Fortunæ est filius,
Avertit oculos: causam quæstivit Pater:
Odi, inquit, illum, quia malis amicus est,
Simulque obfecto cuncta corrumpit lucro.

E

ρις'. "ΑΥ-

ρις'. Ἀνθρωπὸς καὶ αἰαθραύσας ἀγρολμα.

Ἀνθρώπος τις ξύλινον ἔχων αὐτίκα κλαδεύσας, χρυσὸς ἐξέδρα-
 ζεὸν, καθέκτετο τῷ ἀγαθο- ὅπ' πλείους. ὄντως δὴ συμάχων ὁ
 ποιῆσαι αὐτόν. ὡς οὖν ταῦτα ἔ- ἀνθρώπος ἐβόα, σφέλιος κἀάχρει-
 παρῆεν, καὶ ἔδεν ἦπτον ἐν πενία ὡς γε οἶμαι, καὶ ἀγνώμων. π-
 δίηγε, θυμωθεὶς, ἄρας αὐτὸν ἵψ' μῶντά σε γὰρ ἦκιστά με ἀφέλησας,
 σκελῶν, ἐβρεψεν εἰς τὸ ἔδαφος. τυπήσασθα δέ σε πολλοῖς καλοῖς
 προσκευτάσας οὖν τῆς κεφαλῆς, καὶ ἀμείβη.

116. *Homo perfractor statuae.*

Exculptam habebat (nescio cuius Dei)
 Imaginem pauper, nemoris olim incolam:
 Huic offerebat ille quotidie preces,
 Pro more poscens, munera ut frequentia
 Opesque magnas subministraret tibi.
 At nil inanes profuerunt pauperi
 Preces: sed ille pristina indigentia
 Vexatus, ut quondam, inquiete egit dies.
 Furore tandem exardet implacabili;
 Statuamque totis, queis potuerat, viribus
 Attollit in sublime, humique dejicit.
 Hæc sparsa jacuit, at ruinâ nobili
 Explevit hominis vota: nam fractum caput
 Cerebrum repente ostendit intus aureum;
 Quod lætus ille colligens, stupidissimum
 O Numen, ait, ô ligneum verè Deum,
 Non spontè blandum! nempe tu nihil mihi
 Dederas precanti, at verberanti plurima.

ρις'. Καρκὴν καὶ Ἀλώπηξ.

Καρκὴν ἔσπευτο τῆς θαλάσσης ἀνα- ὁ δὲ μέλλον καταβιβρώσασθαι, ἔφη,
 ζεῖν, ὅτι πνέου ἐνέμετο τόπον. ἀλλ' ἔγνω δίχαια κέροντα, ὅς
 ἀλώπηξ δὲ λιμώπησα, ὡς ἐδέα- θαλάππιον ὄν, χρυσῆος ἠεκαλήθω
 σαιτε, προσελθῶσα ἀνέλασεν αὐτόν. γλέθαι.

117. *Cancer & Vulpes.*

Gressus undis Cancer, atque in gramine
 Pastus iuveni, Vulpis in fauces cadit:
 Et jam voracis dente lacerandus fera,
 Justè, inquit, accidit hoc mihi infortunium,
 Neque enim marinum, habitare terram oportuit.

ρις'. Λέων

ριή. Λέων καὶ Ἄρκις.

Λέων καὶ Ἄρκις ὁμοῦ βανδύρω βένηρον ἐν τῷ μέσῳ κείμηνον, τῷ-
 πεπυχόντες, πρὸ τούτου ἐμά- το δὲ μέσα ἀμφοῖν ἀφιδραμῖσα
 χοντο. Δεινῶς ἐν ἑσ' ἀλλήλων δια- κὴ ἀρπάσσα, φεύγουσα ὄχετο. οἱ
 τεθέλητες, ὡς ἐκ τ' πολλῆς μάχης δὲ βλέποντες μὲν αὐτῷ, μὴ
 κὴ σκοποδιόσαι, ἀπυδῆσαντες ἔ- δυνάμηνοι δὲ ἀνασιῶσαι, δέλαισι
 κενῆσι. ἀλώπηξ ὃ κύκλω περῖσσα, ἡμεῖς, εἶπον, ὅτι δι' ἀλώπεκα ἔ-
 πεπυχόταυ αὐτὸς ἰδοῦσα, καὶ τὸ μοχλοῦμεν.

118. *Leo & Ursus.*

VEnatum euntes Ursus & Leo simul
 Cepere pinguem in saltibus forte hinnulum ;
 Prædantque uterque vendicavit dum sibi,
 Pugnant feroces protinus inibant gravem :
 Hinc aspero dente, inde validis unguibus
 Certare, vires viribus repellere,
 Tellusque purpureo madere flumine :
 Mox ambo miserè fauciati, in humum simul
 Strati, jacebant vix trahentes halitum ;
 Prædæque, & iræ penitus immemores suæ :
 Hæc interim vulpecula viâ transiens,
 Feratque spectans vulneratas, hinnulum
 Corripuit in medio jacentem, & cum suo
 Læta onere fugiebat : videntes hoc ferae,
 Diuque nixi fracta membra tollere,
 Frustra, inquirunt, certavimus ; miseris modis
 Laceravit alter alterum ; at vulpecula
 Quæ nil laboris tædiive pertulit,
 Nostri reportat præmium certaminis.

ριθ'. Αλώπηξ λιμώτισσα.

Αλώπηξ λιμώτισσα ἐν πεινῇ ἐ- ελθεῖν τ' καλύβης, ἔσενε κὴ ὠλοφύρε-
 διάτατο βροσῶ κρέα καὶ ἄρτον το. ἑτέρα ὃ ἀλώπηξ διερχομένη ἠκα-
 ὅτι πνα καλύβην ἑσ' αὐτῆ κατα- σεν αὐτῆς τ' σεναγμῆς, κὴ προσελθε-
 λειφθέντα. κὴ εἰσελθῶσα δὲ σενο- σι ἐπυδῆνετο τ' αἰπῶν, κὴ μαθε-
 τάτης ὅπῃς, ἐραγεν αὐτὰ ἠδέως. σα ἔρη, μένε τῶς ἐνταῦθα, ἕως ἂν
 ἐξογκασθεῖσα ὃ κὴ μὴ δυναμένη ἐξ- τοιοῦτη γέννη, ὅποια οὖσα εἰσηλθεε.

119. *Vulpes esuriens.*

Fortè per angustam tenuis Vulpecula riuam
 Repserat in cumeram frumenti, pastaque rursus
 Ire foras pleno tendebat corpore frustra :
 Cui mustela procul, si vis, ait, effugere istinc,
 Macra cavum repetes arctum, quem macra subisti.

ρκ'. Ἀλιεύς ἢ Σμαρῆς.

Ἀλιεύς τὸ δίκλιον χαλάσας ἐν
τῇ θαλάττῃ, ἀνύμεγκε σμα-
ρίδα. σμικρὰ ὅ ἔστα, ἐκέλευεν αὐτὸν
νῦν μὴ μὴ λαβεῖν αὐτῷ, ἀλλ' ἐᾶ-
σαι. Διὰ τὸ σμικρὰν πύχραν. ἀλλ'
ἔταν αὐξυμῶ ἢ μεγάλη, φησὶ γέλω-

μεν, συλλαβεῖν με δωρήσῃ, ἔπει ἢ
εἰς μείζονά σοι ἀφέλειαν ἔσομαι.
ἢ ὁ ἀλιεύς εἶπεν, ἀλλ' ἔγωγε ἀνέως
ἂν εἶλω, εἰ τὸ ἐν χερσὶ παρῆς κέρ-
δος, καὶ σμικρὸν ἢ, τὸ προσδεκό-
μῳ, καὶ μείζα ὑπάρχῃ, ἐλπίζῃ.

120. *Piscator & Cerrus.*

Piscator solitus prædam suspendere setâ
Exigui piscis vile trahebat onus;
Sed postquam superas captum perduxit ad auras,
Atque avido fixum vulnus ab ore tulit;
Parce, precor, supplex lacrymis ita dixit obortis,
Quantilla ex nostro corpore damna feres?
Nunc me saxosis genitrix sæcunda sub antris
Fudit, & in propriis ludere jussit aquis:
Tolle minas, tenerumque tuis sine crescere mensis,
Hæc tibi me rursum littoris unda dabit:
Protinus immensi depastus cærulea ponti,
Pinguior ad calamum sponte recurro tuum.
Ille nefas captum referens absolvere piscem,
Difficiles queritur casibus esse vices:
Nam miserum est, inquit, præsentem amittere prædam,
Stultius & rursum vota futura sequi.

ρκβ'. Δρυτόμοι καὶ Πεύκη.

Δρυτόμοι ἐργάζοντινα πύκλιν· οὐ τοσούτον τὸν κόποντα πέλεκυν
σφύρας δὲ ἐξ αὐτῆς πεποτι- μέτρομαι, ὅσον τὸς ἐξ ἐμοῦ γρηνη-
κότες, εὐκόλως ἐργάζον. ἢ ὅ εἶπεν, δέντας σφύρας.

121. *Lignarii & Abies.*

IN sylvâ acutis Rustici bipennibus
Findunt abietem frondeam Lignarii;
Cuneosque, scissis dedolantes ramulis,
Minore nisu fissile peragunt opus:
Nam cunei adæsti inedia per foramina
Nodos repente dividunt asperimos:
Lacerata tum sic arbor; ego neque cuspidem,
Bipennis, inquit, culpo, nec Lignarium;
Sed hoc dolet, quod gerimine meo saucier.

ρκβ'. Αλώ-

ρκβ'. Αλώπηξ ἔρ Εσχίνῳ.

Αλώπηξ ἀφαινούσα ποταμῶν ἀπέλοι σὺν τῆς τῆς κυμοραΐσας· ἢ ὅτι ἐκ ἀπώδη εἰς φάραγγα· ἔδυνα μὲν ὅτι ἐκβύβαι, πολλὰ χρονον κακοπαθεῖ, καὶ κυμοραΐσται πολλοὶ ἔχονται αὐτῆς· ἐσχῆνος ὅτι πλανώμενος, ὡς εἶδεν αὐτῶν, κατοικητέρας ἐρωτᾷ, εἰ τὰ μετὰ τὸ λοιπὸν αἶμα.

122. *Vulpes* ἔρ *Erinaceus*.

TRanarat alti fluminis Vulpes vadum :
Sed ripâ in ipsâ, & udo aquarum margine,
Voraginoso crura defigens luto,
Muscarum acuto obnoxia hæfit morsui :
Quam destitutæ Vulpis ærumnam, dolens
Qui fortè eò devenerat Erinaceus,
Amanter atque sedulo officium suum,
Si quâ in re eam juvare possêt, obtulit :
Atque adeo, quando eripere te istinc non queo,
Vis, inquit, istas ut abigam muscas tibi
Quæ te exedunt? Minimè, ait illa, gentium :
Nam si hæ recedant, quæ repletæ ac turgidæ
Non admodum nocere jam nobis queunt,
Aliæ illicò successerint famelicæ,
Quæ reliquam omnem sanguinem exfugant mihi.

ρκγ'. Ὀνῳ καὶ Αλώπηξ.

Ὀνῳ ἐνδυσάμενος λεοντῶν, ἢ δὲ (ἐπίσχαιε γὰρ αὐτῆ φθρεζαμῆρα περὶ, τὰλλα τῶν ἐκρο- περακηκοῦσα) περὶς αὐτῶν ἔφη, ἀλλ' ὦν. καὶ δὴ διασάμνος ἀλώπηκα, εὖ ἴσθι, ὡς καὶ ἐγὼ ἂν σε ἐφοβῆσθαι, ἐπεφᾶτο καὶ ταύτῳ δεδῆσθαι. εἰ μὴ ὀγκωμῆρας ἦκασα.

123. *Asinus* ἔρ *Vulpes*.

Leonis olim pelle Afellus indutus
Reliquas quadrupedes territans vagabatur :
Vulpi quoque obvix insolenter insultans,
Terrere & hanc tentavit : illa quæ ignavum
Rudentis ejus fortè murmur audisset,
Tua, inquit, ista horrenda torvitas oris
Gravi profectò me pavore complèsset,
Nisi, qui leo esses, te rudente cognòssem.

ρκδ'. Τοξότης ἐξ Λέων.

ΑΝῆιδέ τις εἰς ὄρθο τοξικῆς ἔμ- σοι κήρῳ. ὁ δὲ λέων βληθεὶς ὄρ-
πειρος κωπηγήσται. πάντα ὃ τὰ μιστε φέρειν. ἀλώπεκος δὲ τῆτον
ζῶα ἐφυγον· λέων δὲ μόνος περσε- διαρρεῖν κἢ μὴ φεύγειν λεγέσσης, ἔφη
καλεῖτο αὐτὸν πρὸς μάχην. ὁ δὲ ὁ λέων, ἔδαμῶς με πλανήσεις· ὁ-
βέλθω πέμψας, κἢ ἴ' λέοντα βα- που γὰρ τοιοῦτον πικρὸν ἀγγελον
λῶν εἶπεν, ἴδε τὸν ἐμὸν ἀγγελον ἔχει, εἰ οὐκ ἐπέλθοι μοι, τί ἂν
οἶός ὄσῃ· καὶ δὴ τότε ἐπέρχομαί ποιήσω;

124. *Jaculator* ὁ *Leo*.

Venator arcus & sagittas comparans,
Egreditur alta in montium cacumina;
Dirumque cunctis prælium indicit feris:
Illæ antra territæ atque speluncas petunt,
Leone solium excepto; at hic stat efferus,
Hominemque, præsens in duellum provocat:
Arcum ille tendens, bestiamque cuspidē
Figens volanti; missilem accipe nuncium
Imprimis, ait; atque ipse non tardus sequar:
Leo ulceratus protinus sese in fugam
Convertit, atque antra petit: Illum conspicit
Vulpecula; & sistē, inquit, ὁ fortissime,
Gradum; atque honorem bestiarum vindica:
Cui vulneratus Leo, sed haud me subdola
Suadebis, inquit, rursūm ut occurram viro;
Namque ita tremendus si sit ejus nuncius,
De me quid oro fiet, ipse si adforet?

ρκε'. Τύχη.

ΕΓρὸς φρέατός τις ἐκοιμᾶτο. ἢ ὃ πως ἐν τῷ φρέατί σου πεσόντος,
τύχη ὄπισθα αὐτῷ εἶπεν, ἔ- ἐμὲ πλὴν τύχῳ ὅπαντες καταμείμ-
νεσαι, καὶ ἀλλαχῆ κοιμήσῃ, μὴ ψωνται.

125. *Fortuna*.

Somno gravatus ad profundū marginem
Putei jacebat vir pericli nescius:
Fortuna juxtā stetit, & hominem fuscitans,
Exurge, dixit, & hinc remotius jace;
Nam fortē putei si in voraginem cadas,
Culpabor insons ob tuam imprudentiam.

ρκς'. Ὅπισ

ρκς'. Ὀφίς ἔ Γεωργός.

Ὀφίς ἐν γεωργῶν ἀποδύσει φου-
 λεύων, ἀνεΐλεν αὐτὸ τὸ νή-
 πον πευδίον. πένθησεν ἢ τῶν γονεῶ-
 σιν ἐγένετο μέλας. ὁ δὲ πατὴρ ὑπὸ τῆ
 λύπης πέλεκυ λαβὼν, ἔμελλεν τὴν
 ὄφιν ἐξελθόντα φονεύσειν. ὡς δὲ ἔ-
 κωψε μικρὸν, ἀπεύσας ὁ γεωργὸς τῆ
 πατάξαι αὐτὸν, ἠσάχησε, μόνον κρέ-

σας τῶν τῆς πλώλης ὄφιν. ἀπι-
 θόντων δὲ τῶν ὄφιν, ὁ γεωργὸς νο-
 μίστας τὴν ὄφιν μικρὸν μνησικακεῖν,
 λαβὼν ἄρτον καὶ ἄλας, ἔθηκεν ἐν τῇ
 πλώλῃ. ὁ δὲ ὄφιν λαβὼν σιελίζας,
 εἶπεν, ἐκ ἔσται ἡμῖν ἀπάρτι πίσις ἢ
 φιλία, ἕως ἂν ἐγὼ τῆ πύτταν ὄρω, σὺ
 δὲ τῆ τύμβον τῆ τίκνα.

126. *Serpens & Agricola.*

Serpens latere solitus infra Rustici
 Vestibula, sustulit hominis puerulum
 Ingratus, & neci venenosus dedit:
 Hinc gemitus ingens, hinc parentibus dolor
 Exorsus est immensus, & vindex furor:
 Nam genitor armatus securi dexteram,
 Parabat irā accensus exitium feræ;
 Manensque donec Anguis exeret caput,
 Nimisq; fervido acer impetu ruens
 Percussit imprudens foraminis ostium,
 Hostique facilem præbuit fugæ locum:
 Mox mutua discordiæ oblitum ratus
 Anguem, brevique tempore reducem fore;
 Panem salemq; posuit in foramine,
 Serpentem ut isto traheret incautum cibo:
 Hoc conspicatus ille, tenui fibilo
 At non tibi iterum credam, ait, nec tu mihi;
 Quin hæc manebit ira; dum videbimus
 Notam ego bipennis, tu sepulchrum filii.

ρκς'. Λύκος καὶ Λέων.

Λύκος ποτε ἄρας πρὸςβάτον ἐν πύρροντων σιελίς εἶπεν, ἀδίκως ἀ-
 ποιμνία, ἐκόμιζεν αὐτὸ εἰς φίλος τὸ ἐμὸν. ὁ ἢ λέων γελάσας
 κοίτῃ. λέων δὲ αὐτῷ σωματῆ- ἐρη σὺ γὰρ δικαίως ὑπὸ φίλος
 σης ἀρέϊλε τὸ πρὸςβάτον. ὁ δὲ ἐδίδθη.

127. *Lupus & Leo.*

Raptum è grege agnum dum tulit in antrum Lupus;
 Huic factus obviam Leo, prædam abstulit:
 Orbatus agno constitit procul Lupus,
 Curque, inquit, injustè meum rapis? huic Leo,
 Rapui (fateor) ego, quod tibi ab amico datum est.

ρκή. Αετός κ' Κάνθαρος.

Λαγώς ἔσ' αἰτοῦ διωκόμενος
 πρὸς κοίτην κανθάρου κατέ-
 φυγε, δέομενος ἔσ' αὐτῷ σωθῆναι.
 ὃ ὅ κείναρος ἤξιε τ' αἰτὸν μὴ ἀνε-
 λαῖν τ' ἰκέτιον, ὀρκίζων αὐτὸν κτ' ἔ-
 μερίσει Διός, ἢ μὴ μὴ καταρρο-
 νῆσαι τ' μικρότητος αὐτῷ. ὃ ὅ μετ' ἄ-
 ὄργης τῇ πτέρυγι ῥαπίσας τ' κείνα-
 ρον, τ' λαγῶν ἀρπάσας κατέρηγε.
 ὃ δὲ κείναρος τῷ τε αἰτοῦ συνα-
 πέπη, ὡς τ' χαλιῶν τούτοις καπι-
 μαδεῖν κ' δὴ περσελῶν, τὰ ὡὰ
 στότου κατακυλίσας δέφθερε· τ' δὲ
 δεινὸν ποιοσαμῆς, εἰ τις τῷτο πολ-
 μῆσει, κατὰ μετεωροτέρη τύπε τὸ
 δῶτερον νεοποιοσαμῆς, κακί-
 πάλιν ὃ κείναρος τὰ ἴσα τῷτον διέ-
 θηκεν. ὃ δὲ αἰτὸς ἀμυχανήσας τῆς
 ὄλοισ, ἀναβὰς ὅπῃ τ' Δία (τότε γὰρ
 ἔερε ἔθ' λέγεται) τῆς αὐτῷ γόνασι
 τῶν τείτων γονῶν ἔθ' ὡῶν ἔθηκε,

τῷ δειῶ ταῦτα ἔραδέμενος, καὶ
 ἰκετεύσας φυλάττειν. ὃ κείναρος ὅ
 κόπρη σπαῖρον ποιήσας, κ' ἀναβὰς
 ὅπῃ τ' κόλπου τ' Διός ταῦτιον κεί-
 κεν. ὃ δὲ Ζεὺς ἀνασῆς ἐρῶ τ' ὄν-
 δον ἀποπνάζεσθαι, κ' τὰ ὡὰ διέ-
 ῤηεν ἐκλαδέμενος, αἰ κ' συνετέθη
 πεισόντα. μαθὼν ὅ πρὸς τ' κείνα-
 ρου, ὅπῃ ταῦτ' ἔδρασε τὸν αἰτὸν ἀ-
 μωμήσας· εἰ γὰρ μὴ τ' κείναρον
 ἐκείνο μόνον ἠδίκησεν, ἀλλὰ κ' εἰς
 τ' Δία αὐτὸν ἠσέσθησε· πρὸς τ' αἰ-
 τὸν εἶπεν ἐλθόντα, κείναρον ἔθ' τ'
 λυπεῖντα, κ' δὴ κ' δικαίως λυπεῖν.
 μὴ βυλόμενος οὖν τὸ γένος τὸ ἔθ'
 αἰτῶν ἀπανιδύσας, συνιέβλεψε τῷ
 κανθάρῳ ἀγαλλασίας πρὸς τὸν αἰ-
 τὸν δέσσει. τὸ δὲ μὴ πενιδομῆς,
 ἐκείνος εἰς κερὲν ἔτερον τ' τῶν αἰ-
 τῶν μετέθηκε τοκετῶν, ἵναι αἰ μὴ
 φαίνοιντο κείναροι.

128. *Aquila* τ' *Scarabæus*.

Aquilâ insequente, supplicem Iepusculum
 In abdito Scarabæus excepit cavo ;
 Metumque iussit ponere ; hostemque alitem
 Sic alloquens, per hospitales te Deos
 Obtestor, ait, altumque præcipue Jovem,
 Serva innocentem, parce miserando hospiti ;
 Nec sperne parvi animalis haud vacuas minas :
 Subrisit Aquila, alapamque Scarabæo intulit ;
 Prædâque corceptâ avolavit ; hanc simul
 Tenellus hostis sequitur usque ad arborem,
 Ubi illa nidum posuit ; atque hostilia
 Terram ova in inam devoluta conterit :
 Sic nascituros perdidit pullos avis,
 Et maximam spem evertit aquilinæ domûs :

Orbata volucris altiori in arbore
 Nidum locavit, sed pari dispendio;
 Nempe hunc quoque Scarabæus ascendit locum,
 Similique, quo prius modo, ova dejicit:
 Tunc destituta, omnisque consilii impotens
 Suum Jovem adiit, (Aquila nempe ales Jovis)
 Illique tradens tertiam propaginem,
 In proprio oravit sinu reponere:
 Hoc sentiens, novumque vindictæ modum
 Meditatus hostis, stercoris olidi globum
 Volvens posuit ipso Tonantis in sinu:
 Surgens repente Deus ut hunc abstergeret,
 Aquilina pariter ova nescius excutit;
 Spermque alitis sui supremam projicit:
 Voto potitus hostis ad Divum venit,
 Aquilam orfus incusare, quod violaverat
 Jura hospitantum, & spreverat Dominum Jovem:
 Tunc Jupiter sublimis in folio sedens,
 Et Judicis vultum induens, sententiam
 Venerandus ita pronunciat; meritò, ô avis,
 Puniris; &, Scarabæe, meritò tu doles;
 Ulterius autem nè odia tendatis, velim;
 Quapropter ite hinc atque amici vivite:
 Reveniente Scarabæo quiescere se Dei
 Sententiâ, incepit timere Jupiter
 Hujusce odia nè Aquilas penitus extinguerent,
 Suique perderet hic ministrum fulminis:
 Aquilam ergo jussit ova in illo tempore
 Excludere, Scarabæus antro cum latet
 Conclusus; ut sic hostium implacabilis
 Maneret ira, sed maneret innocens.

ρκθ'. Καρύα.

Καρύα τις ἐν ὄρεϊ Ἰσαυρίῃ, καρ- χάρυα. ἢ τῷ ἀκλίρῳ ἔρει, ὃ ἀθλία ἐργά,
 πὸν ἔρει πολὺν οἱ τῷ παροδῆϊ, ὅτι ἐς τῷ καρπῷ μὴ εὐφραίνω, ὑπὸ
 λίθοις ἢ βάλανις κατέκλων ἀπὸ τὰ τέτων δεινὰς ἀνπλαμύνας χάρψας.

129. Νύξ.

NUX esculentos arbor in trivio sita
 Fructus ferebat; quos ut inde excerpere
 Possent viatores, lapidibus undique
 Tortisque baculis verberabant arborem:
 Nudata tandem illa, & lacera miseris modis;
 Si fertilis ita rependor, (inquit) quam velim,
 Minore cum dispendio ut sterilis forem!

ρλ'. Λέων κὶ Λαγῶς.

Λέων πειτυχρὸν λαγῶν κοιμω-
μῆν, τέτον ἔμελλε καταφα-
γεῖν· μεταξὺ ᾧ δρασαύων ἔλαφον
παρεῖδαν, ἀρεῖς τ' λαγῶν, ἐκείνῳ
ἐδίωκεν, ὃ μὲν ἔν δπό φέρον ἔξανα-
σαῖς ἔφυγεν. ὃ δ' ἰλέων ὅπιπολὺ διώ-

ξας τ' ἔλαφον ἐπειδὴ καταλαβεῖν ἔκ-
ἐδιωθήθη, ἐπαυήθηεν ὅπι τ' λαγῶν·
εὐρὸν δ' κρέκινον περὸ βότου, ἔφη,
ἀλλ' ἔγωγε δίχμα πέπονδα· ὅπι
πέρ ἀρεῖς τ' ἐν χερσὶ βορὰν, μείζονα
ἐλπίδα περιέκρινα.

130. *Leo* ☉ *Lepus*.

SOPITUM viridi Leporem dum vidit in herbâ
Jejunus Leo, rictuque immani ora resolvit
Illum arrepturus; praegrandi corpore cervam
Istâ fortè viâ aspiciēbat prætereuntem:
Tum spernens Leporem, ingentemque per arva fecutus
Cervam, magno iter instituit conamine; sed mox
Cum sese multum cursu lassarat inani,
Nec poterat prædâ speratam attingere; cœpit
Ad Leporem, quem despexit prius, inde reverti:
Ille sed interea aufugit; vacuanque reliquit
Hosti sedem; qui sic prædâ orbatus utraq̃ue,
Et frustra plorans; meritò hoc, inquit, patior, qui
Pro incertis certa amisi: at præstantius esset
Captâsse exiguum Leporem, quàm amittere cervam.

ρλα'. Λύκος ☉ καὶ Αλώπηξ.

Εἰς λύκον ἀλώπηξ ἐνέπεισεν· ἐδυ-
σάπῃ δὲ ὡς χραῦν ἀπὶ τῷ σῶ-
σαν μὴ σπολιεῖναι. ὃ δ' λύκος ἔφη,
εἰ πεῖς λόγος ἀληθεῖς εἶποις μοι,

σπολιεῖσθαι. ἢ ᾧ εἶπεν, εἴθε μὴ σοι·
σπῆνθησα, εἰ δὲ συνλήθησα, τὸ πλὴν
σε σπῆνθησα, κὶ μηδαμῶς τῇ ὄρα
ταύτῃ ζήσης, κὶ πάλιν συναλήθησθαι με.

131. *Lupus* ☉ *Vulpes*.

VULPES in ayidas incidens fauces Lupi,
Inplorat hostem, mitis illi ut parceret
Laboribus confectæ & annis oblitæ:
Si terna, Lupus inquit, statim vocabula
Proferre poteris fraudis expers; sospitem
Dimittam & intactam. Orsa tum Vulpes loqui;
Utinam (inquit) in te haud incidissem, sive te
Cæcum prehendissem; tremendum scilicet
Ultrò intulissem, quod timeo lethum, tibi.

ρλβ. Ὀν ♂ ἔ Λέων.

ὈΝῶ ποτὲ ἀλεξυῶν σπιερόσκε- πύρρω τέτον ἐδίαξεν, ἔνθα μικέπ
το. λέον ♂ δ' ἐπελδόντῳ ἢ ἴ ἀλεξυῶν ἔφικετο φωνῇ, γρα-
πῶ ὄρω, ὁ ἀλεξυῶν ἐφώνησε, κῆ ὁ φεῖς ὁ λέων κλίειδονήσατο. ὁ ἴ ἔνθ
μῆ λέων (φασὶ γὰρ τέτον ἴ ἀλεξυῶ- σκων ἐβόα, ἀθλι ♂ ἐγὼ κῆ ἀνόη-
ν ♂ φωνῶν φρεβείδαι) ἔφωγεν. ὁ δ' τ ♂. πολυμῶν γὰρ μὴ ὦν γο-
ῶνος νομίσας δι' αὐτὸν περδύναται, νέων, πίνος χαιειν εἰς πύλεμον ἐξωφ-
ἐπέδραμῳ εὐδύς τῶ λέοντι. ὡς δὲ μήτῳ ;

132. *Afinus* ♂ *Leo*.

HErbofa carpebat dum Afellus gramina,
Fame incitatus hunc adortus est Leo :
Gallus, qui eodem fortè passus est loco,
Clamare coepit ; tum Leo (neque enim potest
Perferre galli cantum) agro se proripit :
Inani Afellus hinc tumens superbiâ,
Et se Leonem terruisse judicans,
Gradu citato persecutus est feram :
Mox alterum cum in locum pervenerant,
Ubi nulla galli vox Leonem terruit ;
Facile hic Afellum dente laniavit truci :
Serò ille propriam intelligens dementiam,
O me stolidum, ait ! nempe Afelli filius
Cur me Leoni credidi parem fore ?

ρλγ. Κώνωψ κῆ Βῆς.

ΚΩΝΩΨ ὅπῃ κέρατῳ βοῶς ἐκα- τα, ἀναχωρήσω. ὁ δὲ ἔφη, ἔτε ὅτε
ἔειπεν κῆ ἡύλει. εἶπε ἴ πρὸς ἡλθεσ ἔγνων, ἔτε ἐὰν μένης μελή-
τὸν βρωῶ, εἰ βαρῶ σου τὸν τένον- σει μοι.

133. *Culex* ♂ *Taurus*.

INane liquidì pondus aëris Culex,
Illuc & illuc dum vagatur bombilans,
Laboriosi sedit in cornu Bovis :
Vix ille lentos moverat gressus pedum,
Culex repentè petiit, num tibi grave
Onus ambulanti videor ? Taure, si voles,
Ut hâc te nostri mole corporis leven,
Citò avolare possum ; quid vis impera ;
Ad hæc, juvencus ; isthic dum libet manz,
Nam te sedentem in cornu non fensì, Culex,
Nec si avolâris, avolâsse iensero.

ρλδ. Ἐλα-

ρλδ'. Ἐλαφῶ.

Ἐλαφῶ τ' ἔτερον πεπειρωμένον πλέοντος δὲ πινεσ, καὶ τότε σοφασά-
 ῶν ὀφθαλμῶν, ἐπ' ἠϊόντων μενοι, αὐτῆς κατετόξιστο. ἢ δ' ἔσμι-
 ἐνέμετο, πόν μ' ὑγὰ τ' ὀφθαλμῶν τὴν ἀλοφύρετο, ὡς ὑφ' ἧς μὲν ἐδε-
 πρὸς τ' ξηρὰν ἀλὰ πὺς κυνηγέλου- δόικη, μηδὲν παυδοῦσα. καὶ δ' οὐκ
 τας ἔχουσα, τ' δὲ λοιπὸν πρὸς θά- ὄρετο κακὸν ἐπάξειν, ὑπὸ ταύτης
 λαπῆαν, ὅθεν ἔδεν ὑπὸ πηδῆ. ὄρετο πρὸς δεδουμένη.

134. *Cerva.*

Vitare cupiens timida venantium dolos
 Orbata ocello Cerva; metuensque vulnera
 De parte cacâ; caruli ad littus maris
 Se sistit, oculum dirigenz superflitem
 In terram; & herbas læta surgentes vorat:
 Florentia at dum saltitat per gramina
 Expers timoris: ecce! de ponto volat
 Stridens sagitta, & transfidigit improvidam.
 Hæc pectore ex imo trahens suspiria
 Exclamat; ô me animalium miserrimam!
 Nil patior unde suspicabar omnia; &
 Quâ nil timebam, heu! ingruit periculum.

ρλέ'. Ταύρω καὶ Τράγῳ.

Ἄκουτι φάγων ταῦρος, εἰσῆλθεν εἰς σπήλαιον τράγῳ δὲ τῆ- εἰ σέ, ἀλλὰ τ' λέοντι φοβῆμα. ἐπεὶ
 τον τοῖς κέρασιν ἐξώδει. ὁ δ' εἶπεν, ἀπέλθῃτο, καὶ τότε γνώση τίς ἢ
 δυνάμει ταύρα καὶ τράγῳ.

135. *Taurus & Hircus.*

Immensum Taurus fingeret quum forte leonem,
 Tutaque desertis quæreret antra viis;
 Speluncam reperit, quam tunc hircutus habebat
 Cinyphii ductor qui gregis esse solet:
 Post ubi summiffâ meditantem irrupere fronte
 Obvius obliquo terruit ore Caper;
 Tristis abit, longaque fugax de valle loquutus,
 (Nan timor expulsum jurgia ferre vetat.)
 Non te demissis fetosum putide barbis,
 Illum qui superest, consequiturque, tremo:
 Nam si discedas, nosces stultissime, quantum
 Discrepet à Tauri viribus, Hircus olens.

ρλς'. Κωίς.

ρλς'. Κυνες.

Ἐχων τις δύο κυνας, ἢ μὲν ἕτερον
θρησκείῃ ἐδίδασκε, τὸν δὲ λοιπὸν
οἰκοφυλακεῖν. καὶ δὴ εἶπτε ὁ θρησκείῃ
πικρός ἡγρὸς πικρῶς, καὶ ὁ οἰκὸς συμμε-
τέλλων αὐτῷ τῷ θείῳ. ὁ θρησκείῃ
δὲ τῷ θρησκείῃ, καὶ κείνον ὀνειδίζον-

τῷ, εἰ γὰρ αὐτὸς μὴ καὶ ἐκείνῳ
μοχθεῖ, ἐκείνος δὲ μηδὲν ποιῶν τοῖς
αὐτῷ πόντοις. ἡσυχαστῶν αὐ-
τὸς εἶπε, μὴ ἐμέ, ἀλλὰ τῷ δεσπότην
μέμφομαι, ὅς ἐ πονεῖν με ἐδίδασκεν,
ἀλλὰ πόντος ἀλλοτρίους ἐδίδειν.

136. *Canes.*

DUOS alebat rusticus Canes; domum
Servabat unus, alter agitabat feras:
Quodcunque verò ceperat venaticus,
Id omne herus divisit æquis partibus;
Suumque dedit utrique dimidium Cani:
Venaticus id agrè ferens, conviciis
Agitare socium cœpit; & cur non, ait,
Cum dapibus etiam dividis pericula?
Ego nempe venatûs fero omne tædium,
Tuque interim labore pinguescis meo:
Non me, inquit alter, hîlce sed herum jurgiis
Profcindere decet, qui otiantem vivere
Me docuit, & tuis frui laboribus.

ρλς'. Αλώπηξ ἔ Παρδαλις.

Ἀλώπηξ καὶ παρδαλις περὶ κάλ-
λας ἤειπον. τῆς δὲ παρδα-
λις παρ' ἑκείνου τὴν τοῦ σώμα-
τος ποικιλίαν περιβαλλομένης, ἢ

ἀλώπηξ περιουχοῦσα, εἶπε, πόσον
ἐγὼ καλλίων ὑπάρχω, ἢ τις οὐ
τὸ σῶμα, τὴν δὲ ψυχὴν περιποι-
εῖμαι;

137. *Vulpes ἔ Pardus.*

DISTINCTUS maculis, & pulchro pectore Pardus
Inter confuniles ibat in arva, feras:
Sed quia nulla graves variarent terga Leones,
Protinus hos miserum credidit esse genus.
Despectat reliqua indignanti animalia vultu,
Et pictâ exultans nobilitate tumet:
Corripit hunc Vulpes cute versicolore superbum;
Et variis ridet terga decora notis:
Vade, ait, & nitidâ frustra confide juventæ,
At formâ Vulpes interiore nitet.
Miramur potius quos inunera pectoris ornant,
Displicet egregiæ pellis inane decus.

ρλς'. ὄντις.

ρλη'. ʹ ΟΥΘ.

ʹ ΟΝος ἄλας γέμων ποταμὸν διέβαιναν, ὀλιγὰν ἢ ὡς κατέπεσεν εἰς τὸ ὕδωρ, ἐκλάκνεντο τ' ἄλατος κροφότερος ἐξάνεσθαι. ἴδεις ἢ ὅτι τάτρω, ἐπειδὴ ὕστερον ποτε ἀσῆγος ἔω περιρροπόμενος, κατὰ πινυα ποταμὸν ἐγένετο, ὡς δὴ ὅτι ἐὰν πάλιν πέσῃ, ἐλαφρότερος διεκροφίσειται· καὶ δὴ ἐκὰν ὀλιγώσθη. συνέβη ἢ αὐτῷ τ' ἀσῆγων ἀνασσαπάντων τὸ ὕδωρ, μὴ διωάμενος ἐξάνεσθαι ἐν ταῦτα ἀποπινυλῆσαι.

138. *Asinus.*

ASini duo unâ fortè faciebant iter,
Onustus alter spongiis, alter fale:
Cumque hic vadoso in profluentis transitu
Sub prægravante lapsus esset farcinâ;
Contacto aquâ fale, inque tabem liquidam
Soluto, ab omni liber onere & gestiens
Evalit undis: spongiâs alter ferens,
Hoc viso, & ipse farcinâ sese ut suâ
Levaret, alto sponte procubuit vado:
Sed spongiis aquam usque combibentibus
Depressus imo merfus hæsit flumine.

ρλθ'. Τέτιλιξ καὶ Αλώπηξ.

Τέτιλιξ ὅτι πινυ ὑψηλὰ δένδρα ἴδεν. ἀλώπηξ δὲ βουλομένη αὐτὸν καταφάγειν, τοῦτον ἐπαρῶσεν, ἀντικρυς εἴσα ἐθαύμασεν αὐτὸ πῶς εὐφρανίαν. καὶ παρεγγέλει καταβῆναι, λέγουσα, ὅτι ἐπεθύμει θιάσασθαι πηλικὸν ζῶον πηλικῶσάμην. τα φέγγεται. καὶ κείνος ἔσπονόςσας αὐτῆς, ἔφη, ἀλλὰ πεπλάνησθα, ὦ αὐτῆ, εἰ ἔσπασαί με καταβῆσέσθαι. ἐγὼ γὰρ ἀπ' ἐκείνου ἀλώπηκας φυλάσσομαι, ἀπ' οὗ ἐν φολεῶ πινυ ἀλώπηκος πηρὰ τέτιλιγος ἐθεασάμην.

139. *Cicada & Vulpes.*

ARbore in excelsâ residet dum arguta Cicada
Dulce canens; Vulpes, auditâ voce, refistit;
Atque admiranti similis; quàm suavis amoena
Gratia vocis, ait! quali modulamine nostras
Demulstisti aures! huc, ô dulcissima rerum,
Descende, atque amplexu nè te subtrahe nostro.
Illa dolum agnoscens; equidem descendere vellem
Et tecum versari, inquit; sed penna Cicadae
Me vel adhuc terret visâ olim Vulpis in antro.

ρμ'. Λέων

ρμ'. λέων καὶ Ἀνθρωπῶν.

Εἰς ἔστιν ἀλλήλοισ ἀνὴρ τε καὶ γῶ ἐλάμβανε, ἐν ἡ λέων ἐρέγγλυπτο
 λέων παρῆλθεν· καὶ ὁ μὲ ἀνὴρ ἐξ ἀνδρὸς ἀριστόμυθῶ. καὶ παρὸς
 τὸ σῆν ἀνθρώπων κρείττον ἀπέβηκε ἐκείνον ὁ λέων, εἰ δὲ καὶ παρ' ἡμῶν
 γένῳ· ὁ δὲ τοῖς λέουσιν ἐδίδα τὸ ἦσαν οἱ γλύφοντες, πλείους ἀν εἰδες
 πλέον. ἀμιλλωμῶν δὲ παρὶ τῶ ἐυλωκότας ἐκ λέόντων ἀνθρώπους, ἡ
 κρείττονῶ, πῶσιν ὁ ἀνὴρ ἐξ εἰκό- ὧδ' ἀνθρώπους λέοντας.

140. *Leo & Homo.*

HOMO Leoque carpentés viam simul,
 Cœpère varia inter se dicta cædere;
 Ut iter levaret fabulæ jucunditas:
 Multis peractis quæ referre haud attinet,
 Rixantur unâ de virtute & robore;
 Alterque & alter extollunt genus suum;
 Neque hic neque ille concedunt: tunc sic homo:
 Neges, licebit; hic paries tamen, Leo.
 Certam, ecce, dictis astruit fidem meis:
 Viden' Leonem quàm facile homo strangulet?
 Fateor, magister, inquit irridens Leo,
 Pictura vestra vobis scilicet favet.

ρμα'. ὄνῳ καὶ λύκῳ.

ὄνῳ πατήσας σκύλοπα χωλὸς ἐξείλεν.
 εἰσήκη, λύκον ὃ ἰδὼν, ἔφη αὐ- ὁ δ' ὄνῳ ὃ λυθεῖς τὸ πίνε, ὅπῃ τὸν
 τῶ, ὃ λύκε, ἰδὲ ἐκ πόνου διπεδνή- λύκον χάσκοντα λαχίσιας φάση, εἰ-
 σιω. καὶ εἰ μὲ σε γνέδωμ δεῖπνον, νας, μέτωπον, καὶ ὄδοντας συμθλά-
 ἡ γυπῶν, ἡ κοράκων. χάειν ὃ μίαν σας. ὁ δὲ λύκῳ ἔφη, οἴμοι δίγυμα
 αὐτῶ σε, ἐξείλεν παρῶτον σκύλοπα πάγω, ὅπῃ μάγειρῶ εἶναι μαθῶν
 ἐκ ποδὸς μου, ὅπως μὴ μετὰ πίνε τὸ παρῶτον, νῶν ἰωπατῆς ἠδέλῃσθε
 τεδνήζωμαι. ὁ δὲ λύκῳ ἀκερῖς γνέδωμ.

141. *Asinus & Lupus.*

CALCATUS Asino clavus in pede hæferat:
 Quam Lupus acutâ fretus acie dentium,
 Medicum professus, atque pactus præmium,
 Extraxit: itaque exigere mercedem institit,
 Obversus Asinus, graviter os improvidi
 Lupi, atque mediam calce frontem percudit:
 Ibi Lupus, Jure, inquit, hoc mihi accidit:
 Neque enim, coquus qui sum, agere medicum debuî.

ρμβ'. Βά-

ρμβ'. Βάτθ καὶ Ελάτῃ.

Ελάτῃ κρυχαυρήν τῇ βάτῳ ἔλει- νῆ, εἰ μνηθεῖσα τῆσ' πελέδων καὶ
 γαν, ἐν ἔδενι ἔδεν χρισμαδεῖς, περιβῶν τῶν κοπῶντων σε, βά-
 ὄτε ἐγὼ ἐν σέγασα πα χρισμαεῖω κῆ τῳ ἂν εἶχες δελήσειν θυέδωτα, ἐκ
 οἴκοις. ἢ δὲ βάτῳ ἐρη, ὃ ἔλει- ἐλάτῃ.

142. *Dumus* ☉ *Abies*.

Horrentes Dumos Abies pulcherrima risit,
 Dum jactant formæ splendida dona suæ :
 Cedat honos (inquit) meritis, neve ambiat arbor
 Quod natura parens non dedit alma, decus :
 Nam mihi protensum surgens in nubila corpus
 Verticis erectas tollit in astra comas :
 Puppibus in patulis mediâ nos sede locamur,
 Quâ tumidis ventis carbasa plena fluunt.
 Neglectum interea vix respicit advena Dummum,
 Nempe tuis ramis horrida spina riget :
 Ille refert, nunc exultas, nunc tuta superbis ;
 Et frueris nostris imperiosa inalis.
 Sed quum pulchra minax succidet membra securis,
 Quam velles spinas tunc habuisse meas !

ρμγ'. "ΟΝΘ καὶ Βάττραχοι.

"ΟΝΘ ἔγλα βαττῶν, δέβαινέ πύττα ἀκούσωτες, ὃ ἔτῳ, ἔφα-
 πνα λίμνῳ. ὀλιθέτας ὃ ὡς σαν, καὶ τί ἂν ἐποίησας, εἰ τοσῶτον
 κατέπεσον, ἐξαγαδῶσαι μὴ διωά- ἐνταῦθα χερόν διέτελλες, ὅσον ἡ-
 μιν, ὠδύριτό τε καὶ ἔσενεν. οἱ δὲ μείς, ὅτε πρὸς ὀλίγον πτωῶν, ἔπας
 ἐν τῇ λίμνῃ βάττραχοι τ' σενάμωσ' ἔδρη ;

143. *Afinus* ☉ *Rana*.

ONere gravatus stagna per liquentia
 Dum transit Afinus, in paludem decidit :
 Ibiq̄ frustra dum gemit, nec se luto
 Valet expedire, penè demersus jacet :
 Hunc interim querulæ paludis incolæ
 Ranae audientes, inquirunt ; ita si ingemis,
 Plorasque damna unius horæ ; heu ! qualia
 Lamenta, qualia ederes suspiria,
 Si semper in palude nobiscum fores ?

ρμδ'. Δρῶς

ρμδ'. Δρύς κὶ Κάλαμοι.

Δρῦν ἀνεμῶ ἐκείζουσας ἐν ποταμῶ ἕξειψεν· ἢ ὃ φρεσὶν τὸν καλάμου ἠράτα, πῶς ὑμεῖς ἀδενεῖς ὄντες καὶ λεπτοὶ ὑπὸ τῆς βιαιῶν ἀνέμων οὐκ ἐκείζετε ; οἱ δὲ εἶπον, ὑμεῖς τοῖς ἀνέμοις μάχεσθε καὶ ἀντίπαυεθε, καὶ ἀφ' αὐτῶ ἐκείζετε· ἡμεῖς δὲ παντὶ ἀνέμῳ ὑπεπύθοντες, ἀβλαβεῖς ἀφ' ἑαυτῶν μένομεν.

144. *Quercus & Calami.*

AGitante venti spiritu radicitus
 Evulsa Quercus; fluminisque per alveum
 Delapsa, Calamos allocuta est stridulos:
 Vos unde tenui caule vix bene penduli
 Sic sustinetis horridos venti impetus,
 Nec flatus iste vos simul loco amovet?
 Sic Quercus: atque illi Calamus hæc reddidit;
 Suffulta tu radice nunquam flexili,
 Validisque trunci fisa nimium viribus,
 Infanienti audes noto resistere:
 Nos interim omni flatui ultrò cedimus;
 Nobisque præfidium obsequela comparat,
 Quod ferre nescit vestra contumacia.

ρμέ'. Ὀδοιπόροι καὶ Πλάτανον.

Ὀδοιπόροι δέρας ὄρα περὶ μεσημβρίαν ὑπὸ καύματι βουχίδμοι, ὡς ἐθεάσατο πλάτανον, ὑπὸ δένδρον. ἢ ὃ ὑπερυχέου ἔφη περὶ πῶν κατητήσαντες, καὶ ἐν τῇ σία κατακαλιθέντες, ἀνεπαύοντο. ἀναλέξαντες δὲ εἰς πῶν πλάτανον ἔλεγον περὶ ἀλλήλους, ὡς ἀναφίλες ὅτι καὶ ἀκαρπον τὸτο ἀνθρώποις τὸ δένδρον. ἢ ὃ ὑπερυχέου ἔφη περὶ αὐτὸς, ὃ ἀχάειροι, ὅτι τ' ἐξ ἑμοῦ εὐεργασίας ἐσπαιύοντες, ἀχρείαν μὲ καὶ ἀκαρπον ἐποκαλεῖτε.

145. *Viatores & Platanus.*

PEr solis æstium dum Viatores iter
 Fecère, radiis penè adusti fervidis,
 Vidère Platanum; cujus umbrosâ simul
 Sub fronde prostrati quiescebant: at hinc
 Dum sursum ocellos sustulère in arborem;
 Quàm sterilis, aiunt, quàm penitus inutilis
 Infructuosas arbor attollit comas!
 Quis platanus; ingrati estis, inquit, me arborem
 Inutilem dicere; simul & umbrâ frui.

F

ρμέ'. Κούρ

ρμτ'. Κύων κ' Δεσπότης.

Ἐκων τις κυῖα μελιτῶν κ' ὄνον, δραμῶν αὐτῶν, καὶ σκιρτῶν ἐλάλησε
 διετέλε τῶν κυῖα προσπαίζων. τὸν δεσπότην. κ' ἔτο' ἀγανακτῆ-
 καὶ εἶποτε ἔξω δεῖπνον εἶχεν, ἐκό- σας ἐκέλευσε παίοντα αὐτὸν ἀνα-
 μίξεν π' αὐτῶ, κ' προσόντι παρὲ- γαγῆν πρὸς τὸν πυλῶνα, κ' τῆτον
 βαλεν. ὁ δὲ ὄνθ' ζηλώσας, προσέ- δῆσαι.

146. *Canis & Dominus.*

A Sellus & Canis in domo unâ vixerant,
 Hic lusibus, sed alter operi idoneus:
 Hinc inde saltitat catellus, atque hero
 Petulcus adblanditur, & collo infilit:
 Hunc ille manibus tractat, hunc sinu fovet,
 Et blandus offas delicatas porrigit:
 Id conspicatur asinus, & Cani invidens,
 Similes parabat ipse blanditias viro;
 Huic igitur occurrens, & impetu ruens,
 Turpi salutat more, herumque vulnerat.
 Extemplo asellus ducitur malam in crucem,
 Duroque fuste mox dolatus, audiit;
 Non eadem asellum, stulte, quæ Canem decent.

ρμζ'. Λέων καὶ Κάπεϑ.

Ἐρως ἐν ὄρῳ ὅτε τὸ κάμημα δι- ἀρῶν δὲ ὀπισθαρέντες πρὸς τὸ ἀνα-
 ψει λυπεῖ· εἰς μικρὰν πηλῶν πνεύσαι, εἶδον γύπας ἐκδεχρῶδους ὅς
 λέων κ' κάπεϑ ἤλθον πείν. ἤκειον αὐτῶν πέση, τῶτον καταραγῆν. λύσαν-
 δέ τις προσῆτος αὐτῶν πῆ. ἐκ τῆτος τες ἢ ἔχθραν εἶπον· κρείσσον ὅτι ἡμῶς
 ὅ πρὸς φόνον ἀλλήλων διηγήθησαν. φίλος γυνέως, ἢ βρώμα γούψι κ' κόραξι.

147. *Leo & Aper.*

AD rivum eundem Aper & Leo convenerant,
 Ut aestuantem extinguerent lymphâ litim:
 Primumque uterque vendicavit dum sibi
 Hautsum; asperâ contentione exarserant,
 Pugnamque inierant fervidam: sed mox gravi
 Labore defessi petebant invicem
 Moram, ut fugaces recrearent spiritus:
 Oculosque dum alta sustulère ad sydera,
 Vidère desuper imminentes vultures
 Prædam opperiri: deinde conversi, inquam,
 Satiùs erit nostrâ hæc odia deponere,
 Quàm vulturum sic gratiâ contendere.

ρμη'. Αδωάα-

ρμη'. Αδωίατα ἐπαγγελόμην.

AΝῆς πένης νοσῶν κὺ κεκῶς ἀε-
κείμενος, ἐπειδὴ πρὸς τῶν ἰα-
τρῶν ἀπεργνώστη, τῶν θεῶν ἐδέητο, ὡς
εἰ τῶν ὑγίαιαν αὐτῷ πάλιν ἐπακλθεῖν
ποιήσαν, ἐκατὸν βόας αὐτοῖς προσεί-
σειν ὑπαχόμενος εἰς θυσίαν. τὸ δὲ
γυμνακὸς αὐτοῦ τυσομένης, κὺ πῶ
σοι ταῦτα ἡ ὑγιαίνης; ἐκείνος ἔφη,
οἶει γὰρ ἀναστυφαί με ἐντεῦθεν, ἢ εἰ
θεοὶ ταῦτά με ἀπαιτήσωσιν;

148. *Impossibilia promittens.*

PAUPER supremo mortis in discrimine,
Dum febre languescit fameque percitus;
Medicique dubiâ de salute penduli,
Quasso capite vultuque demisso, jubent
Sperare Divûm auxilia (triste omen necis)
Hic voce tremulus supplice implorat Deos,
Spondetque grande sanitatis præmium
Centum boves mactare: id uxor audiens;
Quodnam, inquit, istos suppetet peculium?
Centum unde promittis boves, cum nec tibi
Superfit unus? conjugem hic ridens, ait,
Putasne lecto, stulta, me resurgere,
Ut Dii reposcant dedicatas victimas?

ρμη'. Χελώνη κὺ Αετὶς.

Xελώνη αὐτῷ ἐδέητο ἰππασθαι τῶν
πῶν διδάξαι. τοῦ δὲ παρα-
νοῦντος πρὸς τὸ τῶν φύσεως αὐ-
τῆς εἶναι, ἐκείνη μάλλον τῆ δέησει
προσέκετο. χελών οὐκ αὐτῷ τῶν
ὄντων, κὺ εἰς ὑψὺ ἀνεβήκων, εἶτ'
ἀρῆκεν. ἢ ὅ κατὰ περὶ τῶν αἰσθησῶν,
σωσεῖται.

149. *Testudo & Aquila.*

TESTUDO corneâ exerens caput domo,
Aquilam allocuta est; cupio per cœli vias
Agilis volare, cupio tractus ætheris
Tranare, & artem hanc, te magistrâ, discere:
Hanc admonebat Aquila proposito ut suo
Desisteret, contenta terrestri domo;
Nec iret obviam sibi datis legibus:
Hæc obstinata magis rogare persistit;
Lassata donec Aquila continuâ prece,
Hanc ungue adunco sustulit per æthera,
Atque inde demittens super scopulos, ait,
I nunc volare docta, cæteras doce.

ρν'. Γεωργός.

Γεωργός τις σκάρπιον χρυσόν ἀπέ-
πυχε. καὶ ἐκείνῳ οὖν ἢ γλῶσ-
σος ἔσ' αὐτῆς εὐεργετηθεὶς ἔσει.
τῷ δὲ ἢ πύχῃ ὀπίσσω, φησὶν, ὃ οὐ-
τος, πὶ τῇ γῆ καὶ ἐμὰ δῶρα προσανα-
πίδης, ἄσπ' ἐγὼ σοι δέδωκα, πλεπ-
σαι σε βαλομένη; εἰ γὰρ ὁ κμοὶς
μετιβάλοι, καὶ αὐτὸς ἑτέρας χεῖρας
τῆτο σὺν τῷ χρυσῷ ἐλθοι, οἶδ' ὅτι
τῷ κμοὶτά με ἢ πύχῳ μίμψη.

150. *Agricola.*

Dum pauper arctos Rusticus jungit boves,
Curvoque findit terram aratro; protinus
Fœcunda messis exsilit; nam vomere
Divisa tellus detegit reconditi
Lectissimum auri pondus. Hic spectaculo
Lætatus infueto, boves junctaque
Curare definit; novamque aram extruit
Terræ faventi; thureoque munere
Divam coronat, unde opes acceperat.
Fortuna juxtà stabat, & graviter ferens
Nullos honores numini tuo dari;
Cur alteri, inquit, tribuis, ipsa quod dedi?
Nostroque dives & superbus munere,
Non templa nobis sacra, non aram dicas?
Sin versa in alium fata transferant opes;
Tunc voce forsân me invocabis supplici;
Seroque, quam nunc sperais, agnosces Deam.

ρνα'. Λέων καὶ Ταῦροι.

Τᾶροι τρεῖς τῷ αὐτῷ διαί-
τω ἐπιπόλιωτο. λέων δὲ τις
αὐτοῖς παρεκολούθει θανάτῳ βολύ-
μενος. καὶ συνόντας μὲν εἶεν ἐκ
ἠδωάτο, λέωνος δὲ ἀποκρίνεται
χειρώσαται. καὶ συγκρέσας, ἀλλή-
λος ἐν μέρει ἀσπίδος ἀπέκρινε, καὶ
καὶ ἕκαστον ἀποκρίνεται ἐξεί-
ρειν, οὗς κοινή συνόντας ἠπέρη χει-
ρώσαται.

151. *Leo & Tauri.*

Vesana quondam cum fatigaret fames
Leonem, in agro tres juvencos conspicit;
Certamque siccis faucibus prædam putans,
Repente torti fulminis modo evolat:
Sensere Tauri, viique viribus parant
Arcere; seseque alter alteri applicant,
Junctisque tumidas frontibus eludunt minas.
Donec resedit jam fatigatus Leo,

Falsoque

Falsoque tales ore protulit fonos;
 Fortes juvenici, prætorum jam fat est;
 Quare ferire si voletis fœdera,
 Juro per unguis, juro per dentes meos,
 Posthac ab omni me abstinere injuriâ.
 Vix hæc tyrannus dixerat, Tauri fidem
 Habent loquenti; sed citò pœnas graves
 Rerum imperita ac stulta credulitas luit:
 Nam quos Leo unâ non valebat lædere,
 Facili subegit dissitos victoriâ.

ρβ'. Λέων καὶ Μῦς.

Λεὼν τοι κοίμῳ μῦς τῷ σώ-
 ματι ἐπέδραμεν, ὃ ἴ' ἐξανα-
 σῆς ἢ συλλαβῶν αὐτὸν, ἐδέσθη αὐτῷ
 μὴ θυῶν αὐτὸν, λέγων ὅτι σῶσεις
 πολλὰς χάριτας αὐτῷ ἀποδώσει. γε-
 λάσας ἴ' ἀπέλυσεν αὐτὸν· σωθῆν δὲ
 αὐτὸν μετ' ἑπολὺ τῆ τῷ μῦς χέ-
 ριτι φεισθῆναι. ἐπειδὴ γὰρ συλ-

ληθεῖς ὑπὸ πνῶν κωμηγῶν, χαμί-
 λῳ ἐδέσθη ὅτι πνι δένδρῳ. τῶν κωμῶ-
 τα ἢ ὁ μῦς αὐτῷ ἀκίστας σένοισι,
 ἐλθὼν ἴ' χαμίλων πετέτρωγε, ἢ λύ-
 σας αὐτὸν, ἔφη· σὺ ἴ' ἔγωγε μὲ καίε-
 γέλασας, ὡς μὴ προσδοκῶν ἀμοιβῆν
 παρ' ἐμῆ κοίτης· νῦν δ' εὖ ἔσθι
 ὅτι βῆς ἢ ἔσθι μὲ χέριτι.

152. *Leo & Mus.*

Sopitum in antro Mus Leonem conspicit,
 Vagoque motu terga percurrit feri:
 Ille excitatus concutit comas jubæ,
 Vastoque hiatu intentat animali necem:
 At Mus tremens supplexque dimitti rogat,
 Illique sese pollicetur gratiam
 Multam referre. Tu Leoni gratiam?
 Respondet indignans: tibi ego parcam tamen;
 Abi igitur incolumis. Abit lætissimus
 Ille, beneficii haud immemor. Sed post dies
 Paucos, prehensus in abditis Leo dolis,
 Seque expedire non potens, misera edidit
 Suspendia, atque implevit omnia questibus:
 Mus, murmure audito, Leonem visere
 Accedit; & vinculis ligatum conspicans,
 Laqueos acuto dente rodit textiles,
 Solvitque amicum: deinde sic cœpit loqui;
 Nè sperne Muris parvuli posthac opem:
 Quam pollicebar, reddidi tibi gratiam;
 Tu vincla mea solvisti; ego solvi tua.

ρνγ'. Κολοίος ἢ Ποιμῶ.

ΑΕὖτος καταπίας ὅτι πνυθ ὑψη-
λῆς πέτρας ἀρνα ἤρπασε. κολοίος ὃ τῶτον θεασάμενος, ἀλά ζῆλον τῶτον μιμήσασθαι ἠθέλησε. καὶ δὴ καθεὶς ἑαυτὸν μὲ πολλὰ ῥοίζε, ὅτι κρινὸν ἠνέχθη. ἐμπαρέντων ὃ αὐτὸ τῷ ὄνυχον τοῖς ἐκείνου μέλλοις, ἔξαφθῆναι μὴ δυνάμενος, ἐπῆ-

ρίασετο ἕως ἔο ποιμῶ τὸ γεγονὸς ἀδανθόμενος, προσδραμὼν συνέλαβεν αὐτὸν. καὶ παεικόφας αὐτῷ τὰ ὀξύπτερα, ὡς ἐστέρα κατέλαβεν, τοῖς ἑσπετὸ ποιμῶν ἐκόμισε. ἢ δὲ ταυταγομήσαν πῖ ἢ τὸ ὄρνέον, ἔρη, ὡς μὲ ἐγὼ σαφῶς αἶδα, κολοίος· ὡς δὲ αὐτὸς βέλεται, αἰτός.

153. *Graculus & Pastor.*

CORripit aduncis aquila jejuna unguibus
Agnum, atque in altum deferens interficit :
Illam superbus conspicatur Graculus,
Oviumque simile intentat exitium gregi :
Magno igitur impetu ruens, improvidus
Arietis hæret implicatus vellere :
Unde expedire se haud potens alas movet,
Vanoque nisu solvere aggreditur pedes.
At Pastor id quod factum erat lætus videt,
Captæque volucris grandiores vellicat
Pennas ; eamque, jam ingruente vespere,
Domum reportans filii tradit suis :
Lætantur illi, atque incii patrem rogant,
Quisnam ales esset ? ille subridens, ait,
Graculus apud me est, sed aquila videtur sibi.

ρνδ'. Μελιπτεργός.

ΕΙς μελιπτεργεῖόν τις εἰσελθὼν, καὶ κελυμῶς ἀπὸνθῶ, τὸ κηρίον ἀφείλετο. ὃ ὃ ἐπανελθὼν, ἐπειδὴ τὰς κυψέλας εἶδεν ἐρήμους, εἰσήκει τὸ κατ' αὐτὰς διερωτώμενος. αἰ ὃ μέλισσαι ἀπὸ τ' νομῆς ἐπανή-

μισαι, ὡς κατέλαβον αὐτὸν, τοῖς κένθοις ἔπαμον, καὶ τὰ χεῖρισα διπιδου. ὃ δὲ πρὸς αὐτάς, κέμισα ζῶα, ἢ μὲ κλέψαντα ὑμῶν τὰ κηρία ἀδῶον ἀφίκατε, ἐμὲ ὃ ὃ ὅτι μελίμυρον ὑμῶν πλήπτετε ;

154. *Apiarius.*

MELLarii hortum vaser ingreditur latro,
Spoliatque plenos inelle nectaræo favos :
Redux ab agris dominus alveolos videt
Penitus inanes divite suppellectile ;
Cratesque dum scrutatur intimos favi,
Damnoque providus remedium excogitat ;

Redeunt

Redeunt onusti ab opere mellifici greges,
 Novique acervos congere rethymi parant :
 Sed conspicantur dum labores irritos,
 Favosque succi penitus orbos mellei ;
 Irata aculeis lacessunt asperis,
 Ipsumque multo vulnere extimulant herum :
 Vexatus hic ingratitude arguit
 Apes ; & ὁ vos, inquit, invilum genus !
 Furi percipistis, & amicum læditis.

ρνε'. λέων ἢ Ταῦρ.

Λέων ταῦρρον παυμεγάδει ὀπίσκα- ὀβελίστους μέγας, πρῶτον ἢ οὐ-
 λῶν, ἡσκάθη ἀπὸ πει- δαμῶς. ταῦτα ἰδὼν μετὰ σπέρης
 γνέσθαι ἢ προσκαλεσάμεν ὠτὸν ἐξῆλθε. ἢ ἢ λέοντι αἰπωμαχῶς ἀν-
 ἔρη πρῶτον ἔδυσσε, ὃ οἶλε· ἢ εἰ τὸν, ἢ πῶ ἀπὸν μαδῆν θέλοντος,
 βάλῃ, σήμερον συνασπασθῆν ἡμοδ- δι' ἡ ἐξέλθοι, ἔρη ὃ ταῦρος, ἢ μεί-
 βολόμεν ὃ λέων μὲν τὸ κατακλι- πῶ ὃ λέων ἐκφύζω ὄρω γὰρ κἀνα-
 δίωαι τῶτον καταραχῆν. ὃ ἢ ταῦ- σιδὼν οὐκ ὡς εἰς πρῶτον, ἀλλ'
 ρε' ἐλθῶν ἐδεάσατο λέοντος καὶ εἰς ταῦρον ἡπιμασμένῳ.

155. *Leo* ☉ *Taurus*.

Laniare fortem Taurum cum vellet Leo,
 Nec ille apertè facinus auderet tamen,
 Tandem latentes se convertit ad dolos,
 Fictisque verbis blandus hunc aggressus est.
 Si tibi benè esse nocte proxima voles,
 Est unde fiat splendèdum convivium,
 Mactato agnello, quem modo intuli in specum :
 Grates agens Taurus, promittit adfore :
 Vix se tenebris prima nox intenderat,
 Venit conviva Taurus, & stupens videt
 Imâ in cavernâ lignorum aggestas strues,
 Et doliare ollas affitas foco :
 Videt, resistit, mox abit : tum sic Leo ;
 An ideo, amice, veneras, ut tam citò
 Sic à me abires ? sed Taurus, nugas agis,
 Iste apparatus, inquit, atque ollæ tuæ
 Mentem hanc dedère : video quid struas, Leo ;
 Istis in ollis scilicet facilè coqui
 Bis ter juvenci possint, non agnus modo :
 Cœnato tecum, si potes, cœno domi.

ρυσ'. Πύθηνος καὶ Δελφίς.

Ἐὸς οὐλοῦτο τις πλέου Μελι-
τῶνα κωμῖδια καὶ πύθηνος ἐπά-
γεσθαι πρὸς παρμυδίαν τῶ πλοῦ,
πλέων τις εἶχε σὺν ἑαυτῷ καὶ πύθην-
κον. γονομῖαν δ' αὐτῷ καὶ τὸ Σέ-
ριον τὸ τ' Ἀθηναίων ἀφροθῆμιον, χε-
μῶνα σφοδρὸν συνέβη χυμῶνα. τὸ δ'
νεὸς ἀειβάπείσης, καὶ πάντων Ἀθ-
κολομυδῶντων, ἐνήχθη καὶ ὁ πύθην-
ος. Δελφίς δὲ τις αὐτὸν δεασά-
μενος, καὶ ἀνδρῶπων εἶδ' ἑσπερῶν,
ἀπελθὼν ἀνείχε Ἀσχομίζων ὅτι τ'
χέρσον. ὡς δ' κατὰ τ' Πειραιῶ ἐγέν-
ετο τὸ τ' Ἀθωαίων ὀπηνίον, ἐπυ-
δάνειο τοῦ πύθηνος, εἰ τὸ γένος ἐστὶν
Ἀθωαῖος; τῶ δ' εἰπὸντο, καὶ λαμ-
πρῶν ἐνταῦθα τετυχεῖται γονέων,
ἐπυήρετο, εἰ καὶ τ' Πειραιῶ ὀπηνί-
ται; ἑσπερῶν δὲ ὁ πύθηνος πρὸ
ἀνθρώπων οὐτὸν λέγειν, ἔφα, καὶ μά-
λα φίλον εἶδ' αὐτῷ καὶ συνέβη.
καὶ ὁ Δελφίς ὅτι πρῶτον ἑσπερῶν
ἀγαπηκίτης, βαπτίζων οὐτὸν ἀπεί-
κλειεν.

156. *Simius & Delphus.*

MOs navigantium est, pisco ab usque tempore;
Ut navigationis in solatium
Secum catellos, Simiosve deferant:
Quidam igitur oram fortè præter Atticam
Cum morione navigabat Simio:
Ecce autem atroci concitata turbine
Maris procella, Sunium circa, Atticæ
Insigne promontorium, evertit ratem:
Ibi inter alios naufragos & Simio
Natante quidam Delphus accurrens, cum
Hominem ratus manu ex propinquo præbitū
Undis levatum, an civis esset Atticus,
Rogavit? ille se esse verò, & nobili
Sanè, atque claro genere dixit editum:
Cum deinde & in Piræum unà isfent simul,
Notissimum navale Atheniensium,
Ibi sciscitatus Delphus est ab Simio,
Nossetne Piræum? arbitratus Simius
Eum rogare de homine claro quopiam,
Et nôsise dixit, & sodalem esse hunc suum:
Quam ob vanitatem Delphus irâ percitus,
Tum denique illam bestiam agnoscens, truci
Salo hauriendum fluctibusque reddidit.

ρυσ'. Ουλοῦτο

ρνζ'. ΟΥΘ κὺ Λεονίη.

ΟΝΘ δὲ δὲ ἀν λέοντῶ ἐπενδύ- ἢ δὲ δὲ ἀν ἀφῆρέθη, καὶ γυμνὸς γέ-
 θεῖς, λέων ὀνομάζεται πῶσι γονε τῆς ἐκ τῆ ταύτης σκέπης· τό-
 κὺ φυγὴ μὲ ὡ ἀνδρώπων, φυγὴ ὅ τε πάντες ἔπιμου ἑσπύλοισ τε κὺ
 ποιμνίων. ὡς δὲ ἀνέμου πνύσσης ξύλοισ.

157. *Afinus* & *Leonina pellis*.

EXuvias Afinus defuncti fortè Leonis
 Repperit, & spoliis induit ora novis,
 Aptavitque suis incongrua tegmina inembris,
 Et miserum tanto preffit honore caput.
 Mitibus ille feris communia pabula calcans,
 Turbabat pavidas per sua rura boves.
 Rusticus hunc magnâ post quam deprehendit ab aure,
 Corruptum vinculis verberibusque domat;
 Et simul abstracto denudans corpora tergo,
 Incepat his miserum vocibus ille pecus:
 Forfitan ignotos mutato tegmine fallas,
 At mihi qui quondam, semper Afellus eris.

ρνή. Λέαινα & Αλώπηξ.

Λέαινα ἐνεδιζομένη ὑπὸ ἀλώ- τὸς ἕνα τίλειν ἔρη, ἕνα ἀλλὰ
 πεκῶ, ὅτι τὸ ἀλφ παι- λέοντι.

158. *Leæna* & *Vulpes*.

OLim ad Leænam Vulpes sic cœpit loqui:
 Me larga proles annis singulis beat,
 Crescitque crebris partibus fœlix domus:
 At tu, Leonis quæ marita diceris,
 Multos per annos unum aut alterum paris.
 Refert Leæna; verè istuc, Vulpecula,
 Multos per annos pario nempe filium
 Unum, sed unus iste dicitur Leo.

גן עידונים

א חרנגול ומרגלית

אחרונה נא לכם חידה דעו כי חרנגול אחד הלך באשפה לבקש אוכל לנפשו ובהיותו מחפש ברגליו מצא מרגלית יפה ומאירה בראותו אותה מזהירה נרתע ושב לאחריו ותמה ואמר לה את האבן יקרה איך עמדת בזה המקום הנכזה הכעור והנה זוהרה גדול ואת מושלכת במקום מטונף ושום תועלת אינך ניתנת לי ושום כבוד איני יכול לעשות לך ואם היית ביד מי שיכירך היה מסיר ממך לכלוך האשפה ונותן אותך במקום נכבד כראוי לך שזה הדומן מכסה יופיך זוהרה את אינך ראויה לי ולא אני ראוי לך את אינך מועלת לי ואין אני מועיל לך ויותר אני הפץ ברבר אחר ואם יהיה פחות הערך ממך ומחפציך כד :

159. *Margarita in sterquilinio.*

IN sterquilinio pullus gallinaceus
 Dum quarit escam, Margaritam repperit :
 Jaces indigno quanta res (inquit) loco ?
 O si quis pretii cupidus vidisset tui !
 Olim redisses ad splendorem maximum :
 Ego qui te inveni, potior cui multò est cibus,
 Nec tibi prodesse, nec mihi quicquam potes.
Hoc illis narro, qui me non intelligunt.

ב כלבא עם כלבא יולרת

אחורה נא לכם הירד מכלבא שנתאכסנא
 בבית כלבא אחרת ובכוא עת לירתה ובאו עליה
 חבלי יולדה באה בבית הכלבא להתאכסן אצלה
 וללדת בביתה ובלשון רכה וברברי תחנונים בקשה
 ממנה מקום שתוכל ללדת שם. הכלבא בעלת הבית
 נכמרו רחמיה עליה וקבלה ההרד. בסבר פנים יפות
 בביתה עוד בעלת הבית היתה מבקשת טרף להרה
 שלא היתה יכולה ללבת. אנה ואנה והיא היתה עומדת
 במנוחה. ויהי בעת לדתה והנה תאומים כבטנה ויגדלו
 הנערים ויהי היום בארה בעלת הבית והרלת סגרו
 ותאמר לה פתחי לי אחותי רעיתי יונתי תמתי שראשי
 נמלא טל. ואין קול ואין עונה ההחילה בעלת הבית
 לפייסה ברברי פיוסים וריצוי ולא שוה לה ובראותה
 זה בערה כאש חמתה והתחיל להתרעם ולא שוה לה
 שהנכריה לא היתה נותנת לב לרבריה שהיתה בוטחת
 על כחה ועל כח בניה העלובה בעלת הבית הניחרה
 ביתה וכל אשר לה והלכרה לדרכה וכן ראוי כאמרם
 לרשע חן לו משלך והניחהו לילך:

160. *Canis parturiens.*

Habent insidias hominis blanditiæ mali,
 Quas ut vitemus, versus subjecti monent.

Canis parturiens, quum rogasset alteram,
 Ut foetum in ejus tugurio deponeret,
 Facile impetravit; dein reposcenti locum,
 Preces admovit: tempus exorans breve,
 Dum firmiores catulos posset ducere:
 Hoc quoque consumto, flagitare validius
 Cubile coepit: Si mihi & turbæ meæ
 Par (inquit) esse potueris, cedam loco.

ג אריה חזיר יערי ושור וחמור

אחודרה נא לכם הירדה מהאריה וחזיר יערי
 ושור וחמור הארי בבהרותו ובעת תקפו וגבורתו היה
 מזיק לחזיר ולאנשיו לשור ולכני משפחתו לחמור ולכל
 קרוביו בעת זקנתו תשש כחו בנא אליו השור והירה
 מננחו החזיר נושכו החמור נותן לו כפרסותיו וכולם
 הכוהו פצעוהו ולקחו נקמתם ממנו והארי הירדה נוהם
 וכואב על כל צרותיו :

161. *Leo senio confectus.*

*Quicumque amisit dignitatem pristinam
 Ignavis etiam jocus est in casu gravi.*

Defectus annis & delertus viribus

*Leo quum jaceret spiritum extremum trahens,
 Aper fulmineis ad eum venit dentibus,
 Et vindicavit ictu veterem injuriam ;
 Infestis taurus mox confodit cornibus
 Hostile corpus : Alinus ut vidit ferum
 Impunè lædi, calcibus frontem exterit :
 At ille expirans : Fortes indignè tuli
 Mihi insultare ; te naturæ dedecus
 Quòd ferre cogor, certè bis videor mori.*

ד חמור וחזיר יערי

אחודרה נא לכם חירדה מחמור וחזיר יערי
 החמור פגע החזיר ובפנים שמחים ובשחוק גדול התחיל
 לדבר עמו ואמר לו שלום עליך אחי והתחיל להתקרב
 ויבז החזיר בענין דברי החמור ויניע ראשו ויחרוק
 שניו וילטוש עיניו וכמעט לנשכו התחיל החזיר לדבר
 ואמר האמת ששני הנכבדים מבזים בשרך הפחורת
 והגרוע ולזה אתה עומד בטוח ושלי :

162. *Afi-*

162. *Asinus iridens Aprum.*

Plerumque stulti risum dum captant levem,
Gravi distinguunt alios contumelia,
Et sibi nocivum concitant periculum.

Asellus Apro cum fuisset obvius :
 Salve, inquit, Frater. Ille indignans repudiat
 Officium, & quarit, cur sic mentiri velit :
 Et mox cum vellet facere generosum impetum,
 Repressit iram : & facilis vindicta est mihi,
 Sed inquinari nolo ignavo sanguine.

ה נשר וקפור

אהודה נא לבס חידה מהנשר והקפור הנקרא
 שרמגא בלעז הנשר בהיותו רעב הלך ולקח קפור אחר
 גדול והביאו לאויר והיה מוליך ומביא מעלה ומוריד
 ולא היה יכול לאכלה מפני קושי מוונה פנעה בו
 קורנא אחרת אמר לו ארוני המלך לך לך אל אחר
 החדים או סלעים ובהיותך למעלה תשליכנה על
 הסלע ותשבר ואחר תאכלנה וכן עשה :

163. *Aquila, Cornix & Testudo.*

Contra potentes nemo est minoris satis :
Si verò accessit consiliator maleficus,
Vis & nequitia quidquid oppugnant, vrit.
 Aquila in sublime sustulit Testudinem ;
 Quæ quum abdidisset corneâ corpus domo,
 Nec ullo pacto lædi posset condita,
 Venit per auras Cornix, & propter volans ;
 Opinam sanè prædam rapuisti unguibus,
 Sed nisi monstrâro quid sit faciendum tibi,
 Gravi nequicquam te lassabis pondere :
 Promisâ parte, suadet ut scopulum super
 Altis ab astris duram inlidat corticem,
 Quâ comminutâ facillè vescatur cibo :
 Inducta verbis Aquila, monitis paruit,
 Simul & magistræ largè divisit dapem.
 Sic tuta quæ naturæ fuerat munero ;
 Impar duabus occidit tristi nece.

ו נישואי השמש

אהודרה נא לכם חירה במדינה אחת היתה:
אלמנה לימים בנא לשם כחור אחד יפה תואר וירבר
על לכה שתהיה לו לאשרה ותאכה האשה וקיימו
חענין ויאספו כל אנשי המקום ויעשו משתה ושמחה
והיה במדינה ההיא איש זקן ונשוא פנים וישמע את
קול העם ברעו וישאל להם למה קול הקריה הומה
אמרו לו פלונית נשאת לבחור אחד שבא פה אמר
להם מה טיבו הוא יפה תואר ובריא אבל הוא גנב
אמר הזקן רעו כי השמש ראה לינשא והארץ בקשרה
מהשם יתברך שלא יתן לו רשות כי הוא לברו מחמם
ומיבש ומחריב הארץ ומבקיעה כל שכן אם יהיו לא
בנים ובנות:

164. *Ranæ ad Solem.*

Vicini furis celebres vidit nuptias
Æsopus, & continuo narrare incipit.
Uxorem quondam Sol quum vellet ducere,
Clamorem Ranæ sustulere ad fidera:
Convicio permotus quærit Jupiter
Causam querelæ: quædam tum stagni incola;
Nunc, inquit, omnes unus exurit lacus,
Cogitque miseram aridâ sede emori:
Quidnam futurum est, si crearit liberos?

ז שועל ונשר

אהודרה נא לכם חירה מהנשר והשועל הנשר
לקח השועלים הקטנים מאמם והביאם לאילן אחד באה
האם לבקש מהנשר בניה ולא רצה לשמעה: הלכה
האם לקושש עצים וקוצים והביאה אור של אש ובערה
האש בעצים ובקוצים עד שהנשר השיב הבנים לשועל:

165. *Vul-*

165. *Vulpes & Aquila.*

Q *Uamvis sibilimes debent humiles metuere :*
Vindicta docili quia patet solertia.

Vulpinos catulos Aquila quondam sustulit ;
 Nidoque posuit pullis, escam ut carperent :
 Hanc persecuta mater, orare incipit,
 Ne tantum miseræ luctum importaret sibi :
 Contemplit illa, tuta quippe ipso loco :
 Vulpes ab arâ rapuit ardentem facem,
 Totamque flammis arborem circumdedit,
 Hosti dolorem damno miscens sanguinis :
 Aquila ut periculo mortis eriperet suos,
 Incolumes natos supplex Vulpi tradidit.

ח כבשה וכלב

אהודה נא לכם הירה הכלב תבע לרחלרה
 לפני הדין ואמר הריני הלוייתי לחם לרחלרה השיבה
 הרחלה אינו אמת אמר הכלב יש לי עליך עדים אמר
 הדין הביאם והביא הכלב חביריו הגנבים והם הפרס
 והעוניה לפני הואב והעידו והרשיעו הרחלרה הואב
 פסק הדין שתשיב הלחם לכלב הכבשה העלובה
 לא ידעה מה לעשות גוזה צמרה ומכרה הצמר וקנתה
 הלחם והשיבה לכלב וסבלה גוזה קור הסתיו בערום
 ובחוסר כל ואין כסות בקרה :

166. *Ovis, Canis & Lupus.*

S *olent mendaces luere penas malefici.*

Calumniator ab Ove quum peteret Canis
 Quem commodâsse panem se contenderet ;
 Lupus citatus testis, non unum modò,
 Deberi dixit, verùm affirmavit decem :
 Ovis damnata falso testimonio,
 Quod non debebat, solvit. Post paucos dies
 Ovis jacentem in fovea conspexit Lupum :
 Hæc (inquit) merces fraudis à superis datur.

ט אריה הזאב

אריה נא לכם חירה מהאריה והזאב האריה הוא מלך החיות והיה לו ללכת בדרך רחוקה לשלם נדרו וקבץ החיות כלם ואמר יש לי ללכת מהלך ארוך ואני רוצה להניח במקומי להנהיגכם ושהם יבחרו אחד אשר ייטב בעיניהם נתיעצו כלם ובחרו את הזאב בתנאי שיעשה משפט ולא יטרף שום בעל חי ולא ימיתנו כי אם ברין ויושר בא הזאב לפני הארי ונשבע להיתרו מנהיג ושיעשה רין צדק וישר ונסע הארי והלך לדרכו עמר הזאב למלאות מקום הארי והירה הולך כמקום אחר היום ובמקום אחר מחר להנהיג הבעלי חיים ולא היה מוצא אוכל לנפשו ועמד שם שמנה ימים עד שחלה והירה הולך ברוח נכארה ושפלה פגע בו הצבי אמר לו אדוני מיה לך נדרים השיבו מרוב הטורח המוטל עלי מוצאת ההנהגה חליתי בחסרך ראה ריח פי בא הצבי להריח ואמר אדוני ריח רע יוצא מפיו והזאב העיר בו שרבר רע במלך שהיה במקומו והרגו ברין ואכלו ועמד בכח האכילרה ההיא שמנה ימים אחרים ושב לו חולה מהרעב פגע בו הכבש ואמר לו מה לך אדוני מדוע פניך זועפים אמר חליתי מרוב הטורח בחסרך הריח פי פחד הכבש ממה שעשה לצבי ואמר אז וכריח פוך בריח שרה אשר ברכו השם אמר הזאב שקר רברת שאינו אמת והביא עדים שרבר שקר לפני המלך והאומר שקר לפני המלך חייב מיתה והמיתו ואכלו והלך בכח האכילרה ההיא שמנה ימים אחרים ושב לחלייו כבראשונה בא לפני השועל ואמר לו

לו מה לך ארוני והשיבו בפעם בפעם ואמר הואב פיא
והריח ריח פי אמר השועל גם אני חלית מחוש הריח
שאבר ממני בכנת הקור בין כך ובין כך הלך לו :

167. *Lupus & Vulpes.*

FActurus iter ut vota gratus solveret,
Plebem ferarum in atria coëgit, Leo ;
Et jussit aliquam eligere sapientem feram,
Quæ bestias, se absente, reliquas temperet :
Jussa exequuntur subditi, eligitur Lupus ;
Hâc lege, ut æquâ gereret imperium inanu ;
Injuriosâ neminem morti daret,
Nec innocentem raperet arbitrio suo.
Fidem dat igitur Lupus, & ubi cessit leo,
Solio potitur hilaris, & præstat vices :
Et jam per arva aperta, per juga montium
Spatiat hinc inde, & pecora sceptro regit ;
Nullum sed avidus venter accepit cibum :
Quater ille biduum vacuus, & miserâ fame
Confectus errat ; Dama cui tandem obvia,
Quid quæris, inquit, magne Rex, aut quo cares ?
Cui deinde Lupus, ô Dama, nimum me imperâ
Lassavit onus, animunque penitus abstulit ;
Miserere, bona ; paulisper huc nasum admove,
Et dic quis halitus ore de nostro exeat :
Olfecit illa, & grave quid exhalas, ait :
Continuò Damam ad judices cogit Lupus,
Reamque dicti accusat in regem mali ;
Perimitque damnatam & vorat : Deinde alteros
Octo removit corpore esurien dies ;
Tandem esurire ut cœpit ; obvia huic ovis ;
O Rex, quis æger adeo te affligit dolor ?
Labore lassor, inquit, & pariter petit
Captaret oris halitum : captat bidens,
Sed trepida, Damæ & nuperæ cladis memor ;
O suavis odor, & floribus, ait, gratior,
Viridique prato ! pariter hanc rapit in forum
Falsè loquentem, damnat, & comedit Lupus.
Quater inde biduum rursus hic avidam cibum
Satiavit alvum ; rursus & rediit fames :
Cum fortè Vulpes obvia fit : illi Lupus
Eadem roganti, queritur eadem quæ priùs ;
Deque halitu iterum interrogat. Cui subdola
Vulpecula, Tibi siquid acciderit mali,
O Rex, profectò doleo : sed mihi narium
Abripuit usum morbus, olfacere haud queo.

י העז והעגל והאריה והכבש

אחורה נא לכם חידה. העז והעגל והאריה והכבש עשו כלם יחד שותפות וחבורה בהסכמה ורצון טוב כל מה שירויחו כלם יחריזו יחלוקו. אחר כן מצאו צבי ולקחו אותו והרגוהו ופשטו עורו וחלקוהו לארבעה חלקים אחר כך קם הארי ואמר אני רוצה רביע אחד שאני יותר הגון כי אני מלך כחיות ואני רוצה הרביע השני שאני יותר חזק מכם ואני רוצה הרביע השלישי לפי שטרהתי יותר מכלכם והרביע הרביעי אני רוצה להלק גופי ומי שאמר החפך יכעיסני ויקניטני וזה הארי שהוא יותר חזק לקח מהאנשים כחזקה חלקם הראוי להם :

168. *Vacca, Capella, Ovis & Leo.*

NUnquam est fidelis cum potente societas.

Testatur hæc fabella propositum meum.

Vacca & Capella, & patiens Ovis injuria,

Socii fuere cum Leone in saltibus.

Hi quum cepissent Cervum vasti corporis,

Sic est locutus, partibus factis, Leo :

Ego primam tollo, nominor quia Leo :

Secundam, quia sum fortis, tribuetis mihi :

Tum quia plus valeo, me sequetur tertia :

Malo adficietur si quis quartam tetigerit.

Sic totam prædam sola improbitas abstulit.

امثال لقمان الحكيم ،

١ غزال ،

مرة مرض فكان اصحابه من
 غزال
 الوحوش يأتي اليه ويودعه ويرعي ما حوله
 من الحشيش والعشب فلما فاق من
 مرضه الشمس شيئا ليأكله فلم يجد
 فهلك جوعا ،

169. *Cervus.*

Cervus jacebat morbo decumbens gravi ;
 Extemplo ad illum totius viciniae
 Cohors fidelis, quadrupedes pium genus,
 Venere, dictis si dolorem averterent ;
 Et cuncta Cervi consumpsere granina :
 Sed ipse paucos cum cepisset post dies,
 Revocare notas fessi vires corporis,
 Circaque nudum late conspiceret solum ;
 Verbis dolorem sic testatus est suum :
 Valete, amici, vestrum officium nil moror ;
 Solatorum abundè est, pabuli nihil.

μ دكلب وارذب،

مرة طرد، ارنبا فلما ادركه قبض
 عليه واقبل يعضه باذيابه فانما الدم قد جري
 لسه بلسانه فقال الارذب اراك تعضني
 كاذبي عنوكي ثم تبوسني كاذبك
 صديقي،

170. *Canis* ☞ *Lepus*.

Leporem per agros infecutus est Canis,
 Captunq; mordens, profluentem è vulnere
 Lambit cruorem; basisque mollibus
 Demulcet hostem: tum Lepus cœpit loqui;
 Unde hæc amica nascitur crudelitas:
 Asperrimis nunc me laceffis morlibus,
 Quasi hostis essem; deinde jungis oscula,
 Mihi tanquam amicos inter apprimus fores:
 Aut mihi nocere, aut me osculari definas.

μ بستاني،

بوما كان ينغي البقل فليل له
 لماذا البغل البري بهي المنظر وهو غير مجوم
 قال البستاني تردية امه وهنأ تردية
 امراة ادية،

171. *Hor-*

171. *Hortulanus.*

Purgabat herbas olim custos hortuli,
 Inutiles recidens sarculo levi:
 Quidam rogavit, cur sylvestres crescerent,
 Et lætiores sic attollerent comas;
 Neque adeo cultum vel levem requirerent:
 Respondet ille; nempe quòd sylvestribus
 Est terra mater; his noverca, haud mater est.

عم خنفة ونحلة،

مرة قالت لنحلة العسل لو اخذتني
 معك لعملت عسلا مثلك واكثر فاجابتهما النحلة
 الي ذلك فلما لم يقدر علي مثل ذلك ضربتها
 النحلة بحمالها فيما هي تموت قالت في نفسها
 لقد استوجبت ما نالني من السوا ولا يمكن لي
 عمل الزفت لمانا الشمس عمل العسل،

172. *Aranea & Apes.*

THymis onustam crura conspiciens Apem
 Aranea, hanc ita allocuta est; si mihi
 Copia daretur, ut favos videam tuos;
 Mel ipfa facerem, quale conficiunt Apes,
 Cratesque succo plure turgerent meæ:
 Apes id audiens, Araneam domum
 Ducebat, & monstravit artifices favos,
 Iptique similes amulandi copiam
 Præbuit: at illam nil valentem ejusmodi
 Conficere, aculeo statim irritabili
 Percussit indignans, necique tradidit:
 Moribunda tandem Aranea, inquit; cur ego
 Mel facere volui, facere nec ceram valens?

٥ صبي

مرة رمي نفسه في نهر ما ولم يكن
 يعرف يسبح فاشرف علي الغرق فاستعان برجل
 غابر في الطريق فاقبل اليه وجعل يلومه
 علي ذنوبه التي النهر فقال له الصبي
 يا هذا خلصني اولا من الموت وبعد ذلك
 لومني

173. *Puer.*

SEse profundum misit in fluvium Puer,
 Nandi imperitus; cumque aquæ voragine
 Jamjam hauriendus esset, annisque in alveo
 Mergendus; hominis transeuntis opem petit:
 Hic cœpit importuna Pueri dicere
 Convicia; & rogare cur se crederet
 Undis, natandi ignarus? ad quem sic Puer;
 Priùs eripe hinc me obsecro; dein coargue.

٦ كلاب وثلعب

مرة اصابوا جلد سبع فا قبلوا عليه
 فيندهشوه فنظرهم الثلعب فقال لهم اما لو اذع كان
 حيا لرايتهم مخالبيه كاحد من اسيابكم
 واطول

174. *Can-*

174. *Canes & Vulpes.*

PELLEM leonis conspicantur dum Canes,
 Hanc dente rodunt, pabulo lati suo;
 Mox vafra transiens viam hanc Vulpecula;
 Impunè nunc favitis in pellem feri;
 At si ipse vivus jam foret; qualis tremor
 Repentè corda invaderet? leo scilicet
 Monstraret unguis, dentibus vestris pares.

٧ انسان و فرس ،،

انسان کان یرکب فرسا و کادت حامله
 و فیما هو فی بعض الطریق انتجت ابنا فتبع
 امه غیر بعید ثم وقف وقال لصاحبه یا سیدی
 درادی صغیرا ولا استطیع المشی و مضیت و ترکتني
 هاهنا فهلکت وان ادت اخذ ذنی معک و ردیتني
 الی ان اقوی فسملتک علی ظهري و اوصلتک
 سرعاً الی حیث تشاء ،،

175. *Homo & Hinnulus.*

DESERTA tranfit dum viator per loca,
 Gravida hinnientem parturit equa filium;
 Qui matris haud longè sequens vestigia,
 Lassus resistit, atque ita alloquitur virum;
 Cernis misellum, domine, cernis parvulum,
 Et non valentem progredi ulterius viam:
 Si me relinquo, his peribo in montibus,
 Nullunquè moriens afferam tibi commodum:
 Sin me educabis in virenti pascuo,
 Robustus olim atque utilis fiam tibi;
 Tunc, matris instat, te feram in dorso lubens,
 Opisque praestitae rependam gratias.

١ العوسج ؛

قال مرة لابستاني لو ان لي من
 العوسج
 يدوم بي وبنصبي في وسط البستان ويسقيني
 ويخدمني لكانوا الملوك يشتهونني وينظرون
 زهري وثمري فاخذته ونصبت في وسط البستان في
 اجود الارض وكان يسقيه في كل يوم نفعتين
 فغشي وقوي شوكة وافرعته واغصانه علي جميع
 الشجر التي حوله فاملت عروقه في الارض وامتلا
 البستان منه ومن كثرة شوكة ولم يكن احد ان
 يستطيع ان يتقدم اليه ؛

176. *Rubus.*

Olim hortulanum ita allocutus est Rubus,
 O si me in horti fertili quisquam loco
 Plantaret; undaque irrigaret me aspergine;
 Coleretque, ceteras uti arbores colit!
 Quàm suavè olentes explicarem flosculos!
 Quàm delicatos annuatim redderem
 Fructus, vel ipsis expetendos regibus!
 Hunc hortulanus cepit, & pingui in solo
 Locavit, assiduè colens: mox asperæ
 Spinæ rigeabant; & supra altas arbores
 Caput efferebat rhamnus; & spatia omnia
 Implevit horti: hinc arbores sibi proximas
 Detrusit, unusque imperavit omnibus;
 Regnumque partum fraude, tenuit viribus.

Sequuntur FABULÆ, quas in *Latinis* Editionibus reperimus, nondum in *Græcis*.

177. *Mons parturiens.*

MONS parturibat, gemitus inmanes ciens,
Eratque in terris maxima expectatio:
At ille murem peperit. *Hoc scriptum est tibi*
Qui magna quum minaris, extricas nihil.

178. *Lupus & Vulpes iudice Simio.*

QUICUNQUE turpi fraude semel innotuit,
Etiam si verum dicit, amittit fidem.
Hoc adtestatur brevis Æsopi fabula.

Lupus arguebat Vulpem furti crimine ;
Negabat illa se esse culpæ proximam :
Tunc iudex inter illos sedit Simius.
Uterque causam cum perorassent suam,
Dixisse fertur Simius sententiam :
Tu non videris perdidisse quod petis :
Te credo subripuisse quod pulchrè negas.

179. *Milvius & Columbæ.*

QUI se committit homini tutandum improbo,
Auxilia dum requirit, exitium invenit.

Columbæ sæpè quum fugissent Milvium,
Et celeritate pennæ vitassent necem ;
Consilium raptor vertit ad fallaciam :
Et genus inerme tali decepit dolo :
Quare sollicitum potius ævum ducitis,
Quàm regem me creatis isto foedere,
Qui vos ab omni tutas præstem injuriâ ?
Illæ credentes, tradunt sese Milvio
Qui regnum adeptus cœpit vesci singulas,
Et exercere imperium sævis unguibus.
De reliquis tunc una : Meritò plectimur.

180. *Capellæ & Hirco.*

BArbam Capellæ quum impetrassent ab Jove,
 Hirco moerentes indignari cœperant,
 Quod dignitatem feminæ æquassent suam.
 Sinite, inquit, illas gloriâ vana frui,
 Et usurpare vestri ornatum muneris :
 Pares dum non sint vestræ fortitudinis.

*Hoc argumentum mones ut sustineas tibi
 Habitum esse similes, qui sint virtute impares.*

181. *Asinus egregie cordatus.*

IN principatu commutando, sæpius
 Nil præter domini nomen mutant pauperes.
 Id esse verum parva hæc fabella indicat.
 Asellum in prato timidus pascebat senex ;
 Is hostium clamore subito territus,
 Suadebat Asino fugere, ne possent capi.
 At ille lentus : Quæso num binas mihi
 Clitellas impositurum victorem putas ?
 Senex negavit : Ergo, quid refert meâ
 Cui serviam, clitellas dum portem meas ?

182. *Ovis & Cervus.*

FRaudator nomen quum locat sponsu improbo,
 Non rem expedire, sed mala videre expetit.
 Ovem rogabat Cervus modium tritici
 Lupo sponse, at illa præmetuens dolum ;
 Rapere atque abire semper adsuevit Lupus :
 Tu de conspectu fugere veloci impetu :
 Ubi vos requiram quum dies advenerit ?

183. *Simii caput.*

PEndere ad Lanium quidam vidit Simium
 Inter reliquas merces atque opsonia.
 Quæsitivus quidnam saperet ? tum Lanius jocans ;
 Quale (inquit) caput est, talis præstatur sapor.
Ridiculè magis hoc dictum quàm verè æstimo,
 Quando & formosos sæpè inveni pessimos,
 Es turpi facie multos cognovi optimos.

184. *Canis fidelis.*

Repente liberalis stultis gratus est,
Verùm peritis irritos tendit dolos.

Nocturnus quum fur panem misisset Cani,
Objecto tentans an cibo posset capi :
Heus (inquit) linguam vis meam præcludere,
Ne latrem pro re domini? multum falleris.
Namque ista subita me jubet benignitas
Vigilare, facias ne meâ culpâ lucrum.

185. *Rana rupta.*

Inops potentem dum vult imitari, perit.

In prato quodam Rana conspexit Bovem,
Et tacta invidiâ tantæ magnitudinis,
Rugosam inflavit pellem : tum natos suos
Interrogavit, an Bove esset latior?
Illi negarunt. Rursum intendit cutem
Majore nisu, & simili quæsit modo,
Quis major esset? illi dixerunt; Bovem.
Novissimè indignata, dum vult validiùs
Inflare sese, rupto jacuit corpore.

186. *Canis & Crocodilus.*

Consilia qui dant prava causis hominibus,
Et perdunt operam, & deridentur turpiter.

Canes currentes bibere in Nilo flumine,
A Crocodilis ne rapiantur, traditum est.
Igitur quum currens bibere cœpisset Canis,
Sic Crocodilus: Quamlibet lambe otio,
Noli vereri; at ille; Facerem mehercule,
Nisi esse scirem carnis te cupidum meæ.

187. *Anus ad Amphoram.*

ANus jacere vidit epotam Amphoram,
Adhuc Falernâ face & testâ nobili,
Odorem quæ jucundum latè spargeret.
Hunc postquam totis avida traxit naribus:
O suavis anima! qualem te dicam bonam
Antehac fuisse, tales cum sint reliquæ?
Hoc quò pertineat dicet qui me noveris.

188. *Aqui-*

188. *Aquila, Felis & Aper.*

Aquila in sublimi quercu nidum fecerat :
 Felis cavernam nocta, in mediâ pepererat ;
 Sus nemoris cultrix foetum ad imam posuerat :
 Tum fortuitum Felis contubernium
 Fraude & scelestâ sic evertit malitiâ.
 Ad nidum scandit volucris : Pernicies, ait,
 Tibi paratur, forsân & miseræ mihi :
 Nam fodere terram quod vides quotidie
 Aprum insidiosum, quercum vult evertere,
 Ut nostram in plano facilè progeniem opprimat.
 Terrore effuso, & perturbatis sensibus,
 Direpit ad cubile fetosæ suis ;
 Magno (inquit) in periculo sunt nati tui.
 Nam simul exieris pastum, cum tenero grege,
 Aquila est parata rapere porcellos tibi.
 Hunc quoque timore postquam complevit locum,
 Dolosa tuto condidit sese cavo.
 Inde evagata noctu suspenso pede,
 Ubi escâ se replevit & prolem suam,
 Pavorem simulans prospicit toto die.
 Ruinam metuens Aquila ramis desidet ;
 Aper rapinam vitans non prodit foras.
 Quid multa ? inediâ sunt consumti cum suis,
 Felisque catulis largam præbuerunt dapem.
*Quantum homo bilinguis sæpè concinet mali,
 Documentum habere stulta credulitas potest.*

189. *Canis, Thesaurus & Vulturus.*

Hæc res avaris esse conveniens potest,
 Et qui humiles nati, dici locupletes student.
 Humana effodiens ossa, thesaurum Canis
 Invenit : & violavit quia Manes Deos,
 Injecta est illi divitiarum cupiditas,
 Pœnas ut sanctæ religioni penderet.
 Itaque aurum dum custodit, oblitus cibi
 Fame est consumptus : quem stans Vulturius super
 Fertur locutus : O Canis, meritò jaces,
 Qui concupisti subito regales opes,
 Trivio conceptus, & educatus stercore.

190. *Cervus & Boves.*

Cervus nemorosus excitatus latibulis,
 Ut venatorum fugeret instantem necem,
 Cæco timore proximam villam petit,
 Et opportuno se Bovili condidit.
 Hic bos latenti : Quidnam voluisti tibi,
 Infelix ultro qui ad necem concurreris,
 Hominumque tecto spiritum commiseris?
 At ille supplex : Vos modò, inquit, parcite,
 Occasione rursus erumpam datâ,
 Spatium diei, noctis excipiunt vices ;
 Frondem bubulcus adfert, nec ideo videt.
 Eunt subinde & redeunt omnes rustici,
 Nemo animadvertit : transit etiam villicus ;
 Nec ille quicquam sentit : tum gaudens ferus
 Bobus quietis agere cœpit gratias,
 Hospitium adverso quòd præstiterint tempore.
 Respondit unus : Salvum te cupimus quidem,
 Sed ille qui oculos centum habet, si venerit,
 Magno in periculo vita versatur tua.
 Hæc inter, ipse dominus à cœna redit :
 Et quia corruptos viderat nuper Boves,
 Accedit ad præsepe : Cur frondis parum est ?
 Stramenta defunt. Tollere hæc aranea
 Quantum est laboris ? Dum scrutatur singula,
 Cervi quoque alta est conspicatus cornua.
 Quem convocatâ jubet occidi familiâ,
 Prædamque tollit. *Hæc significat fabula,*
Dominum videre plurimum in rebus suis.

191. *Ranae metuentes Taurorum prælia.*

Humiles laborant, ubi potentes disident.
 Rana in palude pugnam Taurorum intuens ;
 Heu quanta nobis instat perniciès ! ait.
 Interrogata ab alia, cur hoc diceret,
 De principatu quum illi certarent gregis,
 Longeque ab illis degerent vitam boves :
 Natio (ait) separata, ac diversum est genus ;
 Sed pulsus regno nemoris qui profugerit,
 Paludis in secreta veniet latibula,
 Et proculcatas obteret duro pede :
 Caput ita ad nostrum furor illorum pertinet.

192. *Leo sapiens.*

Super Juvenum stabat dejectum Leo :
 Prædator intervenit partem postulans :
 Darem (inquit) nisi foleres per te sumere :
 Et improbum eiecit. Fortè innoxius
 Viator est deductus in eundem locum,
 Feroque viso rettulit retrò pedem.
 Cui placidus ille : Non est quod timeas, ait :
 Et quæ debetur pars tuæ modestiæ
 Audacter tolle. Tunc diviso tergo,
 Sylvas petivit, homini ut accessum daret.

*Exemplum egregium prorsus & laudabile,
 Verum est aviditas dives, & pauper pudor.*

193. *Musca & Mula.*

Musca in temone sedit, & Mulam increpans,
 Quàm tarda es, inquit : non vis citiùs progredi ?
 Vide, ne dolone collum compungam tibi.
 Respondit illa : Verbis non moveor tuis,
 Sed istum timeo, fellâ qui primâ sedens
 Jugum flagello temperat lento meum,
 Et lora frænis continet spumantibus.
 Quapropter aufer frivolum insolentiam :
 Namque ubi tricandum est, & ubi currendum, scio.

*Hæc derideri fabulâ meritiò potest,
 Qui sine virtute vanas exercet minas.*

194. *Muli & Latrones.*

Muli gravati farcinis ibant duo,
 Unus ferebat fiscos cum pecunia,
 Alter tumentes multo faccos hordeo.
 Ille onere dives celsâ cervice eminens,
 Clarumque collo jactans tintinnabulum :
 Comes quieto sequitur & placido gradu.
 Subito Latrones ex insidiis advolant,
 Interque cædem ferro Mulum trusitant.
 Diripiunt nummos, negligunt vile hordeum.
 Spoliatus igitur casus quem fieret suos,
 Equidem (inquit alter) me contemptum gaudeo,
 Nam nil amili, nec sum latus vulnere.
 Hoc argumento tuta est hominum tenuitas,
 Magno periculo sunt opes obnoxia.

195. *Vulpes & Ciconia.*

Nulli nocendum : si quis verò læserit,
Multandum simili jure fabella admonet.

Vulpes ad cœnam dicitur Ciconiam
 Prior invitasse, & illi in patina liquidam
 Posuisse forbitionem, quam nullo modo
 Gustare esuriens potuerit Ciconia :
 Quæ Vulpem quum revocasset, intrito cibo
 Plenam lagenam posuit : huic rostrum inferens
 Satiatur ipsa, & torquet convivam fame :
 Quæ quum lagenæ frustra collum lamberet,
 Peregrinam sic locutam volucrem accepimus :
 Sua quisque exempla debet æquo animo pati.

196. *Mustela & Homo.*

Mustela ab homine presa quum instantem necem
 Effugere vellet : Quæso (inquit) parcas mihi,
 Quæ tibi molestis muribus purgo domum.
 Respondit ille : Faceres si causâ meâ,
 Gratum eslet, & dedissem veniam supplici :
 Nunc quia laboras, ut fruaris reliquiis,
 Quæ sunt rostrati, simul & ipsos devores,
 Noli imputare vanum beneficium mihi ;
 Atque ita locutus improbam letho dedit.
 Hoc, in se dictum debent illi agnoscere,
 Quorum privata servit utilitas sibi,
 Et meritum inane jactat imprudentibus.

197. *Equus & Aper.*

Equus fedare solitus quo fuerat sitim,
 Dum sese Aper volutat, turbavit vadum.
 Hinc orta lis est. Sonipes iratus fero,
 Auxilium petiit hominis, quem dorso levans
 Rediit ad hostem lætus. Hunc telis eques
 Postquam interfecit, sic locutus traditur,
 Lætor tulisse auxilium me precibus tuis ;
 Nam prædam cepi, & didici quàm sis utilis :
 Atque ita coëgit frænos invitum pati.
 Tum mœstus ille : Parvæ vindictam rei
 Dum quæro demens, servitutem repperi.

*Hæc iracundos admonet fabula,
 Impunè potius lædi, quàm dedî alicui.*

198. *Panthera & Pastores.*

Solet à despectis par referri gratia.
 Panthera imprudens olim in foveam, decidit,
 Videre agrestes : alii fustes congerunt,
 Alii onerant faxis : quidam contra miseriti,
 Perituræ quippe, quamvis nemo læderet,
 Misère panem, ut iustineret spiritum.
 Nox infecuta est, abeunt securi domum,
 Quasi inventuri mortuam postridie.
 At illa vires ut refecit languidas,
 Veloci saltu foveâ sese liberat,
 Et in cubile concito properat gradu.
 Paucis diebus interpolitis, provolat,
 Pecus trucidat, ipsos pastores necat,
 Et cuncta vastans favit irato impetu.
 Tum sibi timentes, qui feræ pepercerant,
 Dannum haud reculant, tantum pro vitâ rogant.
 Et illa ; Memini qui me saxo petierint,
 Qui panem dederint : vos timere abfistite ;
 Illis revertor hostis, qui me læserant.

199. *Agnus à Capella nutritus.*

Inter capellas Agno balanti Canis,
 Stultè (inquit) erras : non est hæc mater tua :
 Ovesque segregatas ostendit procul.
 Non illam quæro, quæ quum libitum est, concipit,
 Dein portat onus ignotum certis mensibus ;
 Novissimè prolapsam effundit farcinam :
 Verùm illam quæ me nutrit admoto ubere,
 Fraudatque natos lacte, ne defit mihi.
 Tamen illa est potior quæ te peperit. Non ita est.
 Unde illa scivit niger an albus nascerer ?
 Age porrò scisset : quum crearer masculus,
 Beneficium magnum sanè natali dedit,
 Ut expectarem lanium in horas singulas.
 Cujus potestas nulla in gignendo fuit,
 Cur hac sit potior, quæ jacentis miserita est,
 Dulcemque sponte præstat benevolentiam ?
 Facit parentes bonitas, non necessitas.
*His demonstrare voluit auctor versibus
 Obsistere homines legibus, meritis capi.*

200. *Cicada & Noctua.*

Humanitati qui se non accommodat,
Plerumque panas appetit superbie.
 Cicada acerbum noctuæ conviciium
 Faciebat, solitæ victum in tenebris querere;
 Cavoque ramo capere somnum interdiu:
 Rogata est ut taceret: multò validiùs
 Clamare cœpit. Rursus admotâ prece,
 Accensa magis est. Noctua ut vidit sibi
 Nullum esse auxilium, & verba contemni sua;
 Hâc est aggressâ garrulam fallaciâ:
 Dormire quia me non sinunt cantus tui,
 Sonare Citharâ quos putes Apollinis;
 Potare est animus nectar, quod Pallas mihi
 Nuper donavit: si non fastidis, veni;
 Unâ bibamus. Illa quæ ardebat siti,
 Simul cognovit vocem laudari suam,
 Cupidè advolavit. Noctua egressa cavo
 Trepidantem confectata est, & letho dedit.
 Sic viva quod negârat, tribuit mortua.

201. *Viatores & Latro.*

VIam expediti pariter carpebant duo;
Imbellis alter, alter ac promptus manu:
 Occurrit illis Latro, & intentans necem
Aurum poposcit: Audax confestim irruens
Vim vi repellit, ac ferro incautum occupat,
 Et vindicavit sese forti dexterâ.
 Latrone occiso timidus occurrit comes,
 Stringitque gladium, dein rejectâ penulâ;
 Cedo, inquit, illum; jam curabo sentiat
 Quos adtentarit. Tunc qui depugnaverat:
 Vellem istis verbis saltem adjuvisses modò,
 Constantior fuisset vera existimans:
 Nunc conde ferrum, & linguam pariter futilem;
 Ut possis alios ignorantes fallere;
 Ego qui sum expertus quantis fugias viribus,
 Scio quod virtuti non sit credendum tuæ.
Illi assignari debet hæc narratio
 Qui re secundâ fortis est, dubiâ fugax.

202. *Vulpes & Draco.*

Vulpes cubile fodiens, dum terram eruit,
 Agiturque plures altius cuniculos,
 Provenit ad Draconis speluncam ultimam,
 Custodiebat qui thesauros abditos.
 Hunc simul aspexit; Oro ut imprudentiæ
 Des primùm veniam, deinde si pulchrè vides
 Quàm non conveniens aurum sit vitæ meæ,
 Respondeas clementer, quem fructum capis
 Hoc ex labore, quodve tantùm est præmium,
 Ut careas somno & ævum in tenebris exigas?
 Nullum, inquit ille: verùm hoc à fummo mihi
 Jove adtributum est. Ergo nec fumis tibi,
 Nec ulli donas quicquam? Sic fati placet.
 Nolo irascaris, Liberè si dixerò:
 Diis est iratis natus qui est similis tibi.
 Abiturus illuc quò priores abierunt,
 Quid mente cæcâ miserum torques spiritum?
 Tibi dico, avare, gaudium hæredis tui,
 Qui thure superos, ipsum te fraudas cibo;
 Qui tristis audis mulicam citharæ sonum;
 Quem tibi arum macerat jucunditas;
 Obsoniorum pretia cui gemitum exprimunt;
 Qui dum quadrantes aggeras patrimonio,
 Cælum fatigas fordido perjurio;
 Qui circumcidis omnem impensam funeris,
 Libitina ne quid de tuo faciat lucrum.

203. *Homo & Asinus.*

Quidam immolâisset verrem quum sancto Herculi,
 Cui pro salute votum debebat sua,
 Afello iussit reliquias poni hordei:
 Quas aspernatus ille, sic locutus est:
 Tuum libenter prorsus adpeterem cibum
 Nisi qui nutritus illo est, jugulatus foret.

*Hujus respectus fabulæ deterritus
 Periculosum semper vitævi lucrum.
 Sed dicis: Qui rapere divitias, habent.
 Numeremus, agedum, qui deprenti perierint;
 Majorem turbam punitorum reperies.
 Paucis temeritas est bono, multis malo.*

204. *Formica & Musca.*

Formica & Musca contendebant acriter,
 Quæ pluris esset : Musca sic cœpit prior ;
 Conferre nostris tu potes te laudibus ?
 Ubi immolatur, exta prægusto Deum,
 Moror inter aras, templa perlustro omnia,
 In capite regis sedeo, quum visum est mihi,
 Et matronarum casta delibo oscula ;
 Laboro nihil, atque optimis rebus fruor :
 Quid horum simile tibi contingit, rustica ?
 Est gloriosus sanè convictus Deum,
 Sed illi qui invitatur, non qui invisus est.
 Reges commemoras & matronarum oscula :
 Ego granum in hyemem quum studiosè congero :
 Te circa murum video pasci stercore :
 Aras frequentas, nempe abigeris quò venis :
 Nihil laboras, ideo quum opus est, nil habes :
 Superba jactas tegere quod debet pudor :
 Ætate me laceassis ; quum bruma est, files :
 Mori contractam quum te cogunt frigora,
 Me copiosa recipit incolumem domus.
 Satis profectò reitudi superbiam.

*Fabella talis hominum discernit notas
 Eorum qui se falsis ornant laudibus,
 Et quorum virtus exhibet solidum decus.*

205. *Calvus & Musca.*

Calvi momordit Musca nudatum caput ;
 Quam opprimere captans, alapam sibi duxit gravem :
 Tunc illa irridens : Punctum volucris parvulæ
 Voluisti morte ulcisci : quid facies tibi,
 Injuriam qui addideris contumeliam ?
 Respondit : Mecum facile redeo in gratiam,
 Quia non fuisse mentem lædendi scio :
 Sed te contempti generis animal improbum,
 Quæ delectaris bibere humanum sanguinem,
 Optem necare, vel majore incommodo.

*Hoc argumentum veniam magè dari docet,
 Qui casu peccat, quàm qui consilio est nocens :
 Illum esse quævis panâ dignum judico.*

206. *Passer & Lepus.*

S*Ibi non cavere & aliis consilium dare
Stultum esse paucis ostendamus versibus.*
Oppressum ab Aquila fletus edentem graves
Leporem objurgabat Passer; Ubi pernicitas
Nota, inquit, illa est? quid ita celsârunt pedes?
Dum loquitur, ipsum accipiter nec opinum rapit,
Questuque vano clamitantem interficit:
Lepus semianimus mortis in solatium:
Qui modo securus nostra irridebas mala,
Simili querelâ fata deploras tua.

207. *Duo Calvi.*

I**N**venit Calvus fortè in trivio pectinem:
Accessit alter aequè defectus pilis:
Heia, inquit, est commune quodcumque est lucti.
Ostendit ille prædam, & adjecit simul:
Superùm voluntas favit, sed fato invido
Carbonem, ut aiunt, pro thesauro invenimus.
Quem spes delusit, huic querela convenit.

208. *Taurus & Vitulus.*

A**N**gusto in aditu Taurus luctans cornibus,
Quum vix intrare posset ad præsepia,
Monstrabat Vitulus quo se pacto plecteret:
Tace, inquit, antè hoc novi quàm tu natus es.
Qui doctiorem emendat, sibi dici puer.

209. *Pavo ad Junonem.*

P**A**vo ad Junonem venit, indignè ferens
Cantus lusciniæ quod sibi non tribuerit:
Illum esse cunctis avibus admirabilem,
Se derideri simul ac vocem miserit.
Tunc consolandi gratiâ, dixit Dea:
Sed formâ vincis, vincis magnitudine,
Nitor sinaragdi collo præfulget tuo,
Pictisque plumis gemmeam caudam explicas.
Quo mi, inquit, mutuam speciem si vincor sono?
Factorum arbitrio partes sunt vobis datæ:
Tibi forma, vires aquilæ, lusciniæ melos,
Augurium corvo, lava cornici omina,
Omnesque propriis sunt contentæ vocibus.
*Noli affectare quod tibi non est datum,
Delusa nè spes ad querelam recidas.*

210. *Venator & Canis.*

ADversus omnes fortis veloces feras
 Canis quum domino semper fecisset satis,
 Languere cepit annis ingravantibus :
 Aliquando objectus hispidi pugnae suis,
 Arripuit aurem : sed cariosis dentibus
 Prædam dimisit. Hic tum Venator dolens,
 Canem objurgabat : cui senex contra latrans :
 Non me destituit animus, sed vires meæ :
 Quod fuimus laudas, jam damnas quod non sumus.
Hoc cur, Philete, scripserim pulchrè vides.

211. *Mustela & Mures.*

Mustela quum annis & senectâ debilis,
 Mures veloces non valeret assequi,
 Involvit se farinâ, & obscuro loco
 Abjecit negligenter; Mus eam putans,
 Affluit, & compressus occubuit neci :
 Alter similiter ; deinde periit tertius :
 Aliquot secutis, venit & retorrirus,
 Qui sæpe laqueos & muscipulam effugerat,
 Proculque insidias cernens hostis callidi ;
 Sic valeas, inquit, ut farina es quæ jaces.

212. *Apes & Fuci Vespâ judice.*

APes in alta quercu fecerant favos ;
 Hos Fuci inertes esse dicebant suos :
 Lis ad forum deducta est, Vespâ judice ;
 Quæ genus utrumque nosset cum pulcherrimè,
 Legem duabus hanc proposuit partibus :
 Non inconueniens corpus, & par est color,
 In dubium planè res ut meritò venerit :
 Sed ne relligio peccet imprudens mea,
 Alveos accipite & ceris opus infundite,
 Ut ex sapore mellis, & formâ favi,
 De quæis nunc agitur, auctor horum appareat.
 Fuci recusant, Apibus conditio placet.
 Tunc illa talem sustulit sententiam :
 Apertum est quis non possit, aut quis fecerit,
 Quapropter apibus fructum restituo suum.
*Hanc præterissem fabulam silentio,
 Si pactam Fuci non recusâssent fidem.*

213. *Canis & Lupus.*

Quam dulcis sit libertas breviter proloquar.
 Cani per pasto, macie confectus Lupus
 Fortè occurrit: salutantes dein invicem
 Ut restiterunt; unde sic quæso nites,
 Aut quo cibo fecisti tantum corporis?
 Ego qui sum longè fortior, pereo fame.
 Canis simpliciter: Eadem est conditio tibi,
 Præstare domino si par officium potes.
 Quod? inquit ille. Custos ut sis liminis,
 A furibus tuearis & noctu domum.
 Ego verò sum paratus: nunc patior nives,
 Imbresque, in sylvis asperam vitam trahens,
 Quanto est facilius mihi sub tecto vivere,
 Et otiosum largo satiari cibo?
 Veni ergo mecum. Dum procedunt, aspicit
 Lupus à catena collum detritum Canis.
 Unde hoc, amice? Nihil est. Dic quæso tamen:
 Quia videor acer, alligant me interdum,
 Luce ut quiescam, & vigilem nox quum venerit:
 Crepusculo solutus, quæ visum est, vagor:
 Affertur ultro panis, de mensa sua
 Dat ossa dominus, frustra jactat familia,
 Et quod fastidit quisque pulmentarium.
 Sic sine labore venter impletur meus.
 Age, si quod est abire animus, est licentia?
 Non planè est, inquit. Fruere quæ laudas Canis:
 Regnare nolo, liber ut non sum mihi.

214. *Arbores in Deorum tutela.*

Olim quas vellent esse in tutela sua
 Divi legèrunt Arbores. Quercus Jovi,
 Et myrtus Veneri placuit, Phœbo laurea,
 Pinus Cybelæ, populus celsa Herculi.
 Minerva admirans, quare steriles sumerent,
 Interrogavit. Causam dixit Jupiter:
 Honore fructum nè videamur vendere.
 At me hercule narrabit quod quis voluerit:
 Oliva nobis propter fructum est gratior.
 Tunc sic Deorum genitor atque hominum fator:
 O nata, meritò sapiens dicere omnibus:
 Nisi utile est quod facimus, stulta est gloria.
Nihil agere quod non profit, fabella admonet.

215 *Canum legati ad Jovem.*

CAnes, legatos olim misère ad Jovem,
 Melioris vitæ tempus oratum suæ,
 Utî se abriperent hominum contumeliis,
 Futuribus sibi consparsum quòd panem darent;
 Fimoque turpi maximam explerent famem.
 Profecti sunt legati non celeri pede,
 Dum naribus scrutantur escam in stercore.
 Citati non respondent: vix tandem invenit
 Eos Mercurius, & turbatos attrahit.
 Tum verò vultum magni ut viderent Jovis,
 Totam timentes concacârunt regiam.
 Propulli verò fustibus, vadunt foras:
 Vetat dimitti magnus illos Jupiter.
 Mirati sibi legatos non revertier,
 Turpe astimantes aliquid commissum à suis,
 Post aliquod tempus alios adscribi jubent.
 Rumor legatos superiores prodidit:
 Timentes rursus aliquid nè simile accidat,
 Odore canibus anum, sed multo replent;
 Mandata dant; legati mittuntur: statim
 Adeunt: rogantes aditum, continuo impetrant.
 Confedit genitor tum Deorum maximus,
 Quassatque fulmen: tremere cœpit omnia:
 Canes, confusus subito quòd fuerat fragor,
 Repente odorem mixtum cum merdis cacant.
 Reclamant omnes vindicandam injuriam.
 Sic est locutus ante pœnam Jupiter:
 Non est legatos regis non dimittere,
 Nec est difficile pœnas culpæ imponere:
 Non veto dimitti, verùm cruciari fame,
 Ne ventrem continere non possint suum:
 Sed hoc feretis pro judicio præmium:
 Illi autem, qui miserunt vos tam futiles,
 Nunquam carebunt hominis contumeliâ.
 Ita nunc legatos expectant & posterî;
 Novumque venire qui videt, culum olfacit.

216. *Occasio depicta.*

Cursu volucris pendens, in novaculâ,
 Calvus, comosâ fronte, nudo corpore,
 Quem si occupâris, teneas; elapsum semel
 Non ipse possit Jupiter reprehendere:
 Occasionem rerum significat brevem.

*Effectus impediret ne segnis mora,
 Finxere antiqui talem effugiem temporis.*

H †

217. *Musca*

217. *Musca & Quadrigæ.*

STarent Quadrigæ cùm paratæ cursui,
 Musca advolans temoni earum infederat;
 Miso ergo signo, illisque procurrentibus,
 Pulsu Rotarum & Quadrupedantis unguâ
 Pulverea Nubes mota opacavit diem:
 Tum in se ipsa Musca, gestiens, Dii magni, ait,
 Quantum profundî vim excitavi pulveris!

218. *Ex Sutore Medicus.*

Malus quum Sutor inopiâ deperditus
 Medicinam ignoto facere cœpisset loco,
 Et vendicaret falso antidotum nomine,
 Verbosis acquisivit sibi famam strophis.
 Hic quum jaceret morbo confectus gravi,
 Rex urbis, ejus experiendi gratiâ,
 Scyphum poposcit; fusâ dein simulans aquâ
 Antidoto miscere illius se toxicum,
 Hoc bibere jussit ipsum, posito præmio.
 Timore mortis ille tum confessus est,
 Non artis ullâ medicum se prudentiâ,
 Verum stupore vulgi factum nobilem.
 Rex advocatâ concione hæc addidit:
 Quantæ putatis esse vos dementiæ,
 Qui capita vestra non dubitatis credere
 Cui calceandos nemo commisit pedes?
Hoc pertinere verè ad illos dixerim,
Quorum stultiia questus impudentiæ est.

219. *Vulpes vota mutans.*

INitura Vulpes cortem opinam divitis,
 Pingui refertam genere Gallinæo,
 Foramen id, quâ transeundum erat sibi,
 Cupiebat in penetrando dilatarier:
 Rursum inde subreptam ore Gallinam efferens
 Cùm jam imminente horreret à tergo Canem;
 Ne se ille posset insequi, orabat Deos,
 Uti foramen redderent quàm artissimum.

220. *Leo Mente captus, & Caprea.*

Percitum atrâ bile Caprea cùm Leonem cerneret,
 Pervagantem lata campi spatia vefanis modis,
 O ferarum triste fatum, dixit, ac miserimum!
 Nam Leo si compos animi, non erat ferri potis:
 Nunc ubi insanire cœpit, quàm erit atrox & impotens!

221. *Pul-*

221. *Pullus Asini & Lupus.*

MOrbo Asinus olim cùm laboraret gravi,
 Ut adesse mortem rumor increbesceret,
 Lupus ore ficto accessit illum visere :
 Quem Pullus Asini, qui asidens erat patri,
 Per obseratæ januæ rimam agnitum
 Admittere intrò noluit : sed enim Lupus,
 Quonam modo se haberet æger, institit
 Rogare. Melius, ille ait ; quàm tu velis.

222. *Herus & Canis.*

CANem habuit olim quidam : is illum pascere
 Cùm vellet, id manu ipse faciebat suâ :
 Cùm verò verberare eum decreverat,
 Servo suo mandebat illud muneris.
 Pertæsus ejus vitæ, ad extremum Canis
 Aufugit. Herus postea casu obvius
 Convicium ingens fecit, oneravit probris,
 Et bestiam appellavit ingratiſſimam :
 Quòd semper ab se pastus, habitus bene,
 Nec verberatus unquam, herum tam anabilem
 Relinquere induxisset in animum suum :
 Tu tu ipse, tu me verberasti, inquit Canis :
 Tibi depilatum tergus hoc miserum, tibi
 Accepta referro facta flagris ulcera :
 Etenim quod, imperante te, servus tuus
 Faciebat, abs te id esse factum existimo.

223. *Jupiter & Cochlea.*

REcens creatis bestiis Divùm pater,
 Quod quæque primum postulavisset, dabat.
 Tum Cochlea impetravit, ut suam sibi
 Domum liceret ferre junctam corpori :
 Interrogata cur onus tam incommodum
 Pro munere expetisset, Hoc incommodi
 Perferre, dixit, malo, quàm arbitrii mei
 Non esse, devitare vicinos malos.

224. *Canes duo.*

CANis fuit, qui tempore pluvio domi
 Se continebat, ne pedem unquam è limine.
 Interrogatus hic ab æquali suo,
 Cur id faceret, Ego inquit, aliàs fervidâ
 Persusus undâ, timeo nunc & frigidam.

225. *Jupiter ☽ Rusticus.*

Fundum colendum Rusticus quondam ab Jove
 Conduxit æquâ parte cum illo fructuum,
 Hac lege, ut omnem ad ipsius nutum Deus,
 Ad Rustici, inquam, jussa summus Jupiter
 Plueret, serena faceret, auras mitteret.
 Ita deinde fundus sedulò est cœptus coli:
 Sata provenire, & aucta culmis surgere,
 Præstante pactas temporum vices Deo:
 Et ad imperata, nunc citum Favoniis,
 Nunc uvidum exhibente, nunc sudum aera.
 Fit ecce messis: quâ spem hiantis Rustici
 Vanis aristis sterilis elulit seges.
 Subrisit, & jacturam eam haud ægrè tulit
 Qui templa cœli torquet, & terræ sola:
 Sed specimen ut prudentiæ suæ daret,
 Vides bone, ait, agricola, quid profecerint
 Abs te institutus annus, & cultum solum:
 Parente semper me tibi, & semper tua
 Obnoxii ad vota tempestatibus:
 Nunc, si placet, videamus annum hunc proximum:
 Tu arato, tu sarrito, tu occato ut soles:
 Me sine supernè regere, & arbitrio meo
 Ventos ciere, nubilum & sudum dare:
 Mea faxo videas ratio quàm præstet tuæ:
 Hæc Jupiter: cui cum annuisset Rusticus,
 Anno insequenti versus ordo temporum
 Læto replevit vacua proventu horrea.
 Ex illo omisit homo Deo præscribere:
 Bonique cuncta, quæ illæ præstat, consulit.

226. *Vulpes ☽ Simius.*

Animalium potitus imperio Leo,
 Ea exulare è finibus regni sui,
 Honore caudæ quæ carerent, jussèrat.
 Pavefacta Vulpes, ire in exilium parans,
 Jam colligebat vasa: cui cum Simius,
 Ad regis imperata jam vertens solum,
 Non pertinere edictum ad illam, diceret,
 Quæ tantum haberet caudæ, ut & superforet:
 Verum, inquit illa, dicis; & rectè admones;
 Sed quæ scio, inter illa quæ caudâ carent,
 An me Leo numerare vel primam velit?

227. *Arbores & Rhamnus.*

Regnum olim Olivæ detulêrunt Arbores,
 Et valida latè sceptrâ gentis Frondeâ :
 Quibus illa, quæ contenta sorte esset suâ,
 O amicæ, ait, meamne pinguetudinem,
 Dîs atque hominibus expetitam, deseram,
 Ut imperem regnique curis macerer ?
 Ite, oro, & alii sarcinam hanc imponite.
 Rejeçtæ eunt ad Ficum : uti regnet, rogant :
 Quæ & ipsa, per se læta natis bonis,
 Egone ut meam dulcedinem, & suavissimos
 Fructus, saporis mellis Hyblæi pares,
 Angore mutem, quo hic honos exuberat ?
 Re rursus infectâ hæsitabundæ arbores
 Vitem quoque statuere tentandam sibi.
 Ea tum nigranti concolores purpuræ
 Uvas onustos explicans per palmites,
 Videtis, inquit, has opes, hanc copiam,
 Hoc delicatum tot racemorum decus,
 Deo unde hominibusq; humor acceptus fluit ?
 Hæc dona opima, hæc tanta naturæ bona
 Ut deseram, vos estis auctores mihi ?
 Tum verò me omnes omnium stultissimam
 Existinârunt Arborum, si id fecerunt,
 Quo me ipsa perdam, cæteris ut consulam.
 Hæc illa : at hæ, jam supplicandi tædio
 Fesse, ac labore, Rhamno honorem deserunt.
 Elatus ille regio fastu, ac tumens,
 Si rex, ait, sum vester, ad me accedite
 Omnes, & umbrâ sub meâ confidite.
 Nî id feceritis, rapidus ignis, nemini
 Parsurus ex me erumpat, atque ipsas quoque
 Exelliores hauriat Libani Cedros.

228. *Anguilla & Serpens.*

Unanimem quondam Serpentem Anguilla rogavit ;
 Cur Anguillarum generi omnia plena periculis,
 Plena dolis hominum atque inimicis fraudibus essent ?
 At tu, inquit, mihi cum similis, cum pene gemellus
 Cetera sis, nullis obnoxius insidiis es ;
 Securosque dies pacati transigis ævi.
 Cui Serpens, Nimirum, inquit, quia qui mea turbat
 Otia, & infestam mihi vim temerarius affert,
 Non impunè refert, nec inulta injuria restat.

229. *Mu-*

229. *Mures.*

COactus olium cum senatus Murium
 Deliberaret, fævo quo possent modo
 Cavere Felis furta, & infédias graves;
 Decrevit unus, collo ut adversarii
 Suspendere ex ære tintinnabulum,
 Cujus sono illum adesse pensentiscerent.
 Probare pro se quisque consilium; & statim
 Cœpère pedibus ire in hanc sententiam.
 Tum ab sede surgens unus ex primoribus;
 Cui cana vetulas barba velabat genas,
 Manu silentium imperans. Mihi quoque
 Probatur; ut cui maximè, hæc sententia:
 Sed oro vos, quis, inquit, ex nobis, patres,
 Feli ausit alligare tintinnabulum?

230. *Dies Festus & Profestus.*

Festum in diem profestus insurrexerat,
 Odiosa magno probra clamore ingerens:
 Quid te, inquit, ignave, esse tandem existimas;
 Qui tam otiosè, delicatam, ac splendidam,
 Sine opere, sine labore, vitam ducites,
 Sudore parta prodigens meo bona?
 Olli renidens leniter festus dies,
 Et meritò alis, ait, fortis auctorem tuæ:
 Etenim quid esses, stulte, sine me? nam, niſi
 Ego Festus essem, tu Profestus non fores.

231. *Vulpes & Lupus.*

IN puteum ab alto lapsa Vulpes margine,
 Jamjam profundis haurienda aquis erat:
 Misera ergo ab adventante fortè illuc Lupo
 Supplex petivit, fune demisso extrahi:
 Ille otiosi more, quærere institit,
 Quo lapsa pacto, quo fuisset tempore?
 Prius eripe hinc me, dum licet, Vulpes ait,
 Deinde audies omne, ordine ut factum fiet.

232. *Bubulcus & Hercules.*

VL in lutosâ prægrave hæserat plaustrum,
 Merfis ad utque axem rotis.
 Nihil hic Bubulcus providere, nec sese
 Opi ferendæ accingere :
 Tantum sedens, suamque conquerens sortem,
 Magnum invocabat Herculem :
 Cui nube subtilis candidâ Deus, præstò
 Fuit, & monere hæc institit :
 Age, inquit, & tu enitere ipse per tete,
 Atque id, quod in te est, expedi :
 Stimula boves, humerisque promove plaustrum
 Tum demum agentem gnaviter
 Vocatus adjuvabo, vique cœlesti
 Humana vota prosequar.

233. *Asinus, Simius & Talpa.*

A Sinum querentem quòd careret cornibus,
 Et Simium quòd caudæ honore, hoc arguit
 Serinone Talpa : Quî potestis, hanc meam
 Miseram intuentes cæcitatem, hæc conqueri ?

234. *Turdi.*

EX maximo cum fortè Turdorum globo,
 Ad præcoces vindemias qui Galliæ
 Togatæ Etruscis devolârant montibus,
 Exigua sanè pars revertissent domum,
 Sed hi faginâ crassi, obesi, prægraves ;
 Hos conspicati qui domi remanserant,
 Livore tacti, se suamque pessimam
 Coepère sortem conqueri, quòd cum iis simul
 Ad tam beatas non profecti essent dapes.
 Quibus unus ex iis, qui reversi erant, ait,
 O inscientes, atque rerum improvidi !
 Annon videtis, ex quot ante millibus,
 Qui exiveramus spe faginæ & crapulæ,
 Ad quam redacti paucitatem nunc sumus ?
 Fœdo exitu desideratis cæteris
 Captis, necatis, sub corona venditis :
 Quod si miseria, si pericula, si metus,
 Si cuncta quæ nos, qui supersumus, mala
 Pertulimus, æstimetis, & casus graves :
 Næ hæc stulta vobis jam libido fugerit,
 Externa conquisitum eundi pabula.

235. *Pater, Filius & Asinus.*

Pater senex, & gnatus Adolescentulus
 Venalem Asellum ad proximæ urbis nundinas
 Nullâ gravatum præ se agebant sarcinâ.
 Hos intuens qui fortè ptoximè viam
 Arabat, irridere cœpit Rusticus:
 Quòd, ut tenellos pædagogi heros solent,
 Ita ipsi Asellum feriatum ducerent,
 Alter Senex planè, alter Adolescentulus,
 Ætate uterque cui vehiculo opus foret.
 Hæc perpulere obnoxium dictis Patrem,
 Ut iuberet Filium conscendere:
 Ecce alius illis obvius reprehendere
 Senem institit, quòd obsequens nimis Pater
 Juvenem atque validum Filium fineret vehi,
 Iter ipse pedibus faceret infirmus Senex.
 Hæc vera visa: hic Filio jussu Pater
 Descendere, ipse infedit usque ad transitum
 Vici ad viam jacentis: ejus incolæ
 Notare pro se quisque cœperunt Senem,
 Quòd adhuc virenti ætate vir, alacer, vicens
 Veheretur ipse; at Filium tenellulum,
 Per tantum itineris cogeret pedibus sequi.
 Hanc ille tantam sustinere non valens
 Invidiam, Aselli clunibus gnatum jubet
 Post se infilire, atque onere duplicato vehi.
 Ibi tum viator, fortè misericordiâ
 Commotus Asini, valdè, ait, vile hoc tibi est
 Animal, Pater, qui id tam finistrè perdere
 Vastâ duorum mole tendis corporum.
 His ille tot pugnantis sententiis
 Distractus animum, incertus hælit consilii:
 Cùm, non inani, non onusto tot modis
 Asino per omnes reprehendentum vices,
 Sine lite posset aut querela progredi.
 Tandem experiri & hanc quoque placuit viam:
 Inter supini ut colligatos indito
 Pedes Aselli palo, eum ipsi pendulum
 Ferrent; ita humeris prægrave attollunt onus.
 Tum verò ad illud tam insolens spectaculum
 Affusa multitudo commentantium
 Risu emoriri, insanum utrumque dicere,
 Vexare salibus, sed magis multò Senem.
 Tum denique ille irâ impotenti percitus,
 Præcipitem Asellum in maximam malam crucem
 Ab aggere alto in proximum flumen dedit.

236. *Cassita.*

A Les est Cassita, summum pileata verticem,
 In segetibus nidulari sueta, & ova excludere
 Ferme in anni tempus illud, filios ut puberes,
 Appetente messe, primis instruat volatibus.
 Fortè tempestiviora legit hæc quondam fata:
 Itaque flavescente segete pulli adhuc implumibus
 Egredi materna tecta non valebant artibus:
 Igitur ad cibum parandum facta proficiscens foras
 Monuit hos, si qui viderent, si quid audirent novi,
 Sedulò ut renunciare cuncta meminissent sibi.
 Ecce dominus segetis illuc venit; & gnatum vocans;
 Cernis hæc maturuisse, & postulare jam manus;
 Proinde cras, ubi diurnum fulserit crepusculum,
 Ito, ait, rogato amicos mutuam, in messem hanc, opem:
 Anxii pulli reversæ matri id ipsum nunciant:
 Illa eos esse otiosos, atque securos jubet:
 Non enim messem futuram, dum ille amicus fideret.
 Postero die profectâ rursus ad pastum alite,
 Dominus opperitur illos, quos vocari iusserat:
 Sol inardescit: nihil fit: præstò amicus nullus est.
 Tum ille gnato, isti amici nostri, ait, sunt desides:
 Quin ad affines rogandos, & propinquos pergimus,
 Tempori cras ad metiendum præstò uti nobis licet?
 Rursus hoc pulli parenti territi renunciant:
 Mater illos tum quoque esse sine metu & cura imperat,
 Vos modo, inquit, adnotate diligenter omnia,
 Quæque dicentur per illum, quæque fient denuò.
 Alia lux exoritur: ales pabulatum provolat:
 Ille vir bonus propinquos frustra, & affines manet;
 Quos jubens tandem valere, filio edixit suo,
 Ut duas deferret illuc luce falces posterâ:
 Tu tibi unam sumito, inquit, alteram ipse sumpsero:
 Rem geremus Marte nostro, & copiis domesticis.
 Hoc ubi rescivit ales illicet pullis ait:
 Nunc profectò providendum est, vos ut aliò transferam:
 Nam seges cras demetetur ista certo certius:
 Quando is ipse, cuja res est, illam agendam suscipit.

237. *Canis in præsepi.*

BOs post laboris tædia reversus domum,
 Pro more stabulum ingreditur, ut famem levet;
 Præsepe sed prius occupaverat Canis,
 Ringensque frendensque arcet à fæno bovem:
 Hunc ille morosum atque inhospitum vocat,
 Et fastuosum mentis ingenium exprobrat:
 Canis hisce graviter percitus conviciis,
 Tunc, inquit, audes me vocare inhospitum?
 Me nempe summis quem ferunt præconiis
 Gentes tibi ignotæ? Exteri si quid sciant,
 Humanitate supero quemlibet Canem.
 Hunc intumentem rursus ita bos excipit;
 Hæc Singularis an tua est Humanitas,
 Mihi id roganti denegare pabulum,
 Gustare tu quod ipse nec vis, nec potes?

INDEX FABULARUM ALPHABETICUS.

F A B U L Æ G R Æ C Æ.

A			
A Διώαλα ἐπαγγελματίας	μυθ.	Ἀνδρωπῶς ἢ Σάτυρος	κδ'.
Λετίς	ρμη'.	Ἀνδρωπῶς ἢ Κύων	με'.
Ἀετός ἢ Ἀλώπηξ	μα'.	Ἀνδρωπος καὶ Ἀραΐσας ἀγαλματισ'.	
Ἀετός ἢ Κάνθαρος	κ'.	Ἀρκίῶς ἢ Ἀλώπηξ	ζε'.
Ἀιδών ἢ Ἰέραξ	ρμη'.	Ἀργός ἢ Λύκοῦ	ε'.
Ἀιδίοις	κη'.	Ἀσπάλαις	πς'.
Ἀίλιος ἢ Ἀλεκτρύων	ζγ'.	B	
Ἄϊλος ἢ Ὀρνείς	ι'.	Βάτωρ ἢ Ἐλάτῃ	ρμβ'.
Ἄϊλος ἢ Μύες	ξθ'.	Βάτραχοι	ς'.
Ἀλέκτορες	οσ'.	Βάτραχοι	μβ'.
Ἀλεκτρύωνες ἢ Πέρδιξ	ρδ'.	Βάτραχοι	οδ'.
Ἄλιος ἢ Σμαεῖς	νδ'.	Βοκόλοῦ	λβ'.
Ἀλκυών	ρμ'.	Βούταλις	Γ πη'.
Ἀλώπεκες	μς'.	Γέρον ἢ Θάνατοῦ	η'.
Ἀλώπηξ	λ'.	Γεωργός	ρν'.
Ἀλώπηξ ἢ Βίτρυς	ια'.	Γεωργός ἢ Οφίς	ξε'.
Ἀλώπηξ ἢ Πίθηκος	γ'.	Γεωργός ἢ Πελαργός	ζη'.
Ἀλώπηξ ἢ Βάτωρ.	λς'.	Δ	
Ἀλώπηξ ἢ Κροκόδειλοῦ	ν'.	Δάμαλις ἢ Βοός	μγ'.
Ἀλώπηξ ἢ Λέων	νε'.	Δειλὸς κυνηγὸς ἢ Δροστόμοῦ	ρε'.
Ἀλώπηξ ἢ Κόραξ	ξα'.	Δέλφαις ἢ Ἀλώπηξ	ζε'.
Ἀλώπηξ ἢ Δροστόμοῦ	ξη'.	Δεσπότης ἢ Κύνες	νβ'.
Ἀλώπηξ ἢ Τράγοῦ	πα'.	Δροστόμοι ἢ Πούκη	ρκα'.
Ἀλώπηξ ἢ Λιμώτρεσσα	ρη'.	Δροῦς ἢ Κάλαιμοι	ρμδ'.
Ἀλώπηξ ἢ Ἐχθίνου	ρθ.	E	
Ἀλώπηξ ἢ Πάρδαλις	ρββ'.	Ελαφοῦ	δ'.
Ἀγὴρ ἢ Ἐταιρίδες	ρλς'.	Ελαφοῦ	ρλδ'.
	οε'.	Ελαφοῦ ἢ Ἄμπελοῦ	λη'.
		I	Εριφοῦ

I N D E X

Ἐριφῶ κὺ Λύκῶ
Ἐρμῆς κὺ Αγαλμαῖοποιός
Ἐχίς κὺ Ῥίγη

Z

Ζεὺς

H

Ἡμίονῶ
Ἡρακλῆς κὺ Πλέτῶ

I

Ἰαπῶ κὺ Ἐλαφῶ
Ἰαπῶ κὺ Οὐῶ
Ἰαπῶ κὺ Ἰαποκόμῶ

K

Κακοπεράμων
Κάλυμῶ κὺ Ελαίη
Καρκῆνῶ κὺ Αλώπηξ
Καρύα
Κολοῖος
Κολοῖος
Κολοῖος κὺ Ποιμῆν
Κομπασῆς
Κόραξ
Κόραξ κὺ Ορις
Κορυθαλός
Κορώνη κὺ Κύων
Κοχλίαι
Κύκνῶ
Κύνες
Κύνες λιμώπισται
Κυμῆδικῶ
Κύων κὺ Αλεκίβρων
Κύων κὺ Λύκῶ
Κύων κρέας φέρων
Κύων κὺ Αλώπηξ
Κύων κὺ Δεσπότης
Κύων κὺ Λέων
Κύων κὺ Βῆς

ζς'	Λ	
ξς'	Λαγωῖ	ρα'
πζ'	Λαγωῖ κὺ Βάτσαχοι	μδ'
	Λέαινα κὺ Αλώπηξ	ρνη'
ζδ'	Λέων κὺ Αλώπηξ	α'
	Λέων κὺ Λύκῶ κὺ Αλώπηξ	ιη'
λα'	Λέων κὺ ὄνος κὺ Αλώπηξ.	κα'
ριε'	Λέων κὺ Βάτσαχῶ	λζ'
	Λέων κὺ Οὐῶ	μη'
ιδ'	Λέων κὺ Αρκίος	ρμ'
νη'	Λέων κὺ Λαγῶς	ρλ'
οζ'	Λέων κὺ Ανδραπος	ρμ'
	Λέων κὺ Κάπερος	ρμζ'
ζ'	Λέων κὺ Ταῦρεσι	ρνα'
ρια'	Λέων κὺ Μῆς	ρνε'
ριζ'	Λέων κὺ Ταῦρεῶ	ρνε'
ρμθ'	Λύκῶ κὺ Γεραῖς	ς'
ρ'	Λύκῶ κὺ Γερανῶ	ζ'
ριδ'	Λύκῶ κὺ Αρς	λδ'
ρηγ'	Λύκος κὺ περὶ φέρων	λθ'
ρς'	Λύκος κὺ Αρκίον	πθ'
κγ'	Λύκος κὺ Ποιμῆνες	ζγ'
ιθ'	Λύκῶ κὺ Αἰξ	ρς'
μθ'	Λύκος κὺ Ἰαπῶς	ρηγ'
οδ'	Λύκῶ κὺ Λέων	ρμζ'
μζ'	Λύκῶ κὺ Αλώπηξ	ρλα'
ξ'		M
ρλς'	Μελιπεργός	ρνδ'
κζ'	Μηναγύρται	ρνε'
ισ'	Μιμῶ	κθ'
ιθ'	Μονίος κὺ Αλώπηξ	ις'
ξζ'	Μῆς κὺ Γαλαῖ	υη'
σα'	Μῦα	κέ'
ρζ'	Μῦαι	λε'
ρμς'	Μῆς	N
π'	Νεφέρος	ρ'
εργ'	Νυκτεῖς κὺ Γαλῆ	νζ'
		ξδ'

Νυκτεῖς

F A B U L A R U M.

Νυλῆεις κὺ Βάτωρ, κὺ Αἰθια	ό'.	Πρεισερά κὺ Κορώνη	ρζ'.
Ξ		Πύρα	ρθ'.
Ξυλιδόμυρος κὺ Ἑρμῆς	ξς'.	Πίθηκος κὺ Δειρῆς	ρνς'.
Ο		Πλέοντες	ρς.
Ὀδοιπέρι κὺ Πλάταιος	ρμα'.		P
Ονοι	πδ'.	Ροιά κὺ Μηλέα	ξγ'.
Ονῶ	ρλη'.		Σ
Ονῶ κὺ Κήπωρος	ισ'.	Σκόληξ κὺ Αλώπηξ	λγ'.
Ονῶ κὺ Ἰωπῶ	κς'.	Σδς κὺ Κύων	κδ'.
Ονῶ Ἀγειῶ	μ'.		T
Ονῶ κὺ Κόρυξ	νγ'.	Ταῦρος κὺ Τράβῶ	ρλέ'.
Ονῶ Βασύλων εἰδωλόν	ζα'.	Ταῶς κὺ Κολιὸς	ογ'.
Ονῶ κὺ Αλώπηξ	ρκγ'.	Τέπιξ κὺ Μύρμηκες	ιε'.
Ονῶ κὺ Λέων	ρλς'.	Τέπιξ κὺ Αλώπηξ	ρλθ'.
Ονῶ κὺ Λύκος	ρμα'.	Τοξότης κὺ Λέων	ρκδ'.
Ονῶ κὺ Βάστραχοι	ρμγ'.	Τύχη	ρκε'.
Ονος κὺ Λεοντή	ρνζ'.		T
Ορνιθοθήρας κὺ Κορυδαλὸς	θ'.	Τς κὺ Κύων	πγ'.
Ορνις κὺ Χελιδών	ςβ'.		X
Οφις	ζζ'.	Χελιδών κὺ Κορώνη	ιγ'.
Οφις κὺ Γεωργῆς	ρκς'.	Χελώνη κὺ Ἀετὸς	ρμθ'.
Π		Χήρα κὺ Πέριβατον	πς'.
Παῖς κὺ Σκόρπιος	πέ'.	Χύτραι	να'.

I N D E X

F A B U L Æ H E B R A I C Æ.

א	חרנגול ומרגלית
ב	כלבא עם כלבא יולדת
ג	אריה חזיר יערי ושור וחמור
ד	חמור וחזיר יערי
ה	נשר וקפור
ו	נישואי השמש
ז	שועל ונשר
ח	כבשה וכלב
ט	אריה וזאב
י	העז והעגל והאריה ורכבש

F A B U L Æ A R A B I C Æ.

1	غزال
2	كلب وارنب
3	بستاني
4	خنفقة ونخلة
5	صبي
6	كلاب ودعاب
7	انسان وقرص
8	العوسج

F A B U L A R U M.

F A B U L Æ L A T I N Æ.

A	Fab.	B.	
Æ Thiops.	93.	Bubulcus & Hercules. <i>F.</i>	233.
Agnus & Lupus. <i>Faernus.</i>	5.	Butalis.	88.
Agnus à Capella nutri-		C.	
rus. <i>Phædrus.</i>	199.	Calvus & Musca. <i>Ph.</i>	205.
Agricola.	150.	Cancer & Vulpes.	117.
Agricola & Ciconia.	98.	Canes.	136.
Alcedo.	46.	Canes famelici. <i>Ph.</i>	27.
Anguilla & Serpens. <i>F.</i>	229.	Canes duo. <i>F.</i>	224.
Anus ad Amphoram. <i>Ph.</i>	187.	Canis in Præsepi, è <i>Camerario.</i>	237.
Aper & Vulpes. <i>F.</i>	17.	Canis & Gallus. <i>F.</i>	19.
Apes & Fuci Vespa giudice. <i>Ph.</i>	212.	Canis & Lupus. <i>F.</i>	67.
Apiarius	154.	Canis natans. <i>Ph.</i>	71.
Aquila.	41.	Canis & Vulpes.	107.
Aquila & Vulpes. <i>F.</i>	20.	Canis & Dominus.	146.
Aquila & Scarabæus.	128.	Canis parturiens. <i>Ph.</i>	160.
Aquila, Cornix & Testudo. <i>Ph.</i>	163.	Canis fidelis. <i>Ph.</i>	184.
Aquila, Felis & Aper. <i>Ph.</i>	188.	Canis & Crocodilus. <i>Ph.</i>	186.
Aranea & Apes.	172.	Canis, Thefaurus & Vulturus. <i>Ph.</i>	189.
Arbores in Deorum tutela. <i>Ph.</i>	214.	Canis & Lepus.	170.
Arbores & Rhamnus. <i>F.</i>	228.	Capellæ & Hirci. <i>Ph.</i>	180.
Armentarius. <i>F.</i>	32.	Canis & Lupus. <i>Ph.</i>	213.
Asini. <i>F.</i>	84.	Canna & Oliva. <i>F.</i>	111.
Afinus. <i>F.</i>	138.	Canum legati ad Jovem. <i>Ph.</i>	215.
Afinus & Hortulanus. <i>F.</i>	12.	Cassita.	49.
Afinus & Equus. <i>F.</i>	26.	Cassita. <i>F.</i>	236.
Afinus Sylvestris.	40.	Cerva.	134.
Afinus & Leo venantes. <i>Ph.</i>	48.	Cervus. <i>T. F.</i>	169.
Afinus, Corvus & Lupus. <i>F.</i>	53.	Cervus & Boves. <i>Ph.</i>	190.
Afinus Simulachrum gestans. <i>F.</i>	91.	Cervus Cornibus impeditus. <i>Ph.</i>	4.
Afinus & Galli. <i>Ph.</i>	112.	Cervus & Vitis. <i>F.</i>	38.
Afinus & Vulpes. <i>F.</i>	123.	Cicada & Noctua. <i>Ph.</i>	200.
Afinus & Leo.	132.	Cicada & Formicæ. <i>F.</i>	15.
Afinus & Lupus. <i>F.</i>	141.	Cicada & Vulpes.	139.
Afinus & Ranæ.	143.	Cochleæ. <i>F.</i>	47.
Afinus & leonina pellis. <i>Avien.</i>	157.	Columba & Cornix.	103.
Afinus irridens Aprum. <i>Ph.</i>	162.	Cornix & Canis. <i>F.</i>	72.
Afinus egregie cordatus. <i>Ph.</i>	181.	Corvus & Mater. <i>F.</i>	23.
Afinus, Simius & Talpa. <i>F.</i>	234.	Corvus & Serpens. <i>F.</i>	59.
Auceps & Cassita. <i>F.</i>	9.		

Culex

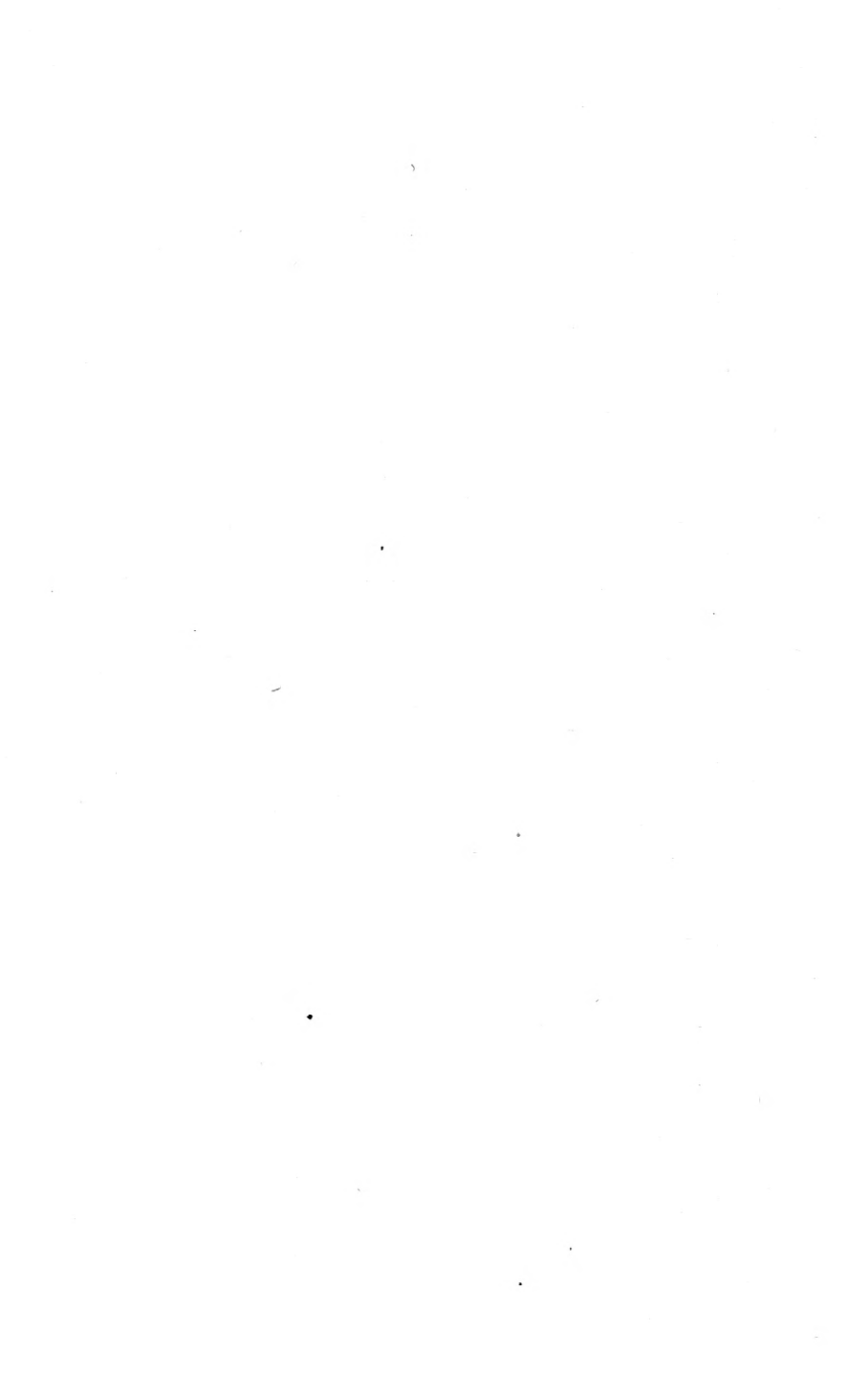
I N D E X

Culex & Leo.	80.		
Culex & Taurus. <i>T. Faber.</i>	133.		
Cygnus. <i>F.</i>	60.		
D.			
Dies Festus & Profestus. <i>F.</i>	231.		
Dumus & Abies. <i>Av.</i>	142.		
Duo Calvi. <i>Ph.</i>	207.		
E.			
Equus & Cervus. <i>Hor.</i>	14.		
Equus & Afinus. <i>F.</i>	58.		
Equus & Equiso.	77.		
Equus & Aper. <i>Ph.</i>	197.		
Ex Sutore Medicus. <i>Ph.</i>	218.		
F.			
Felis & Gallus. <i>F.</i>	10.		
Felis & Gallinæ.	69.		
Felis & Mures. <i>F.</i>	76.		
Formica & Musca. <i>Ph.</i>	204.		
Fortuna.	125.		
Galli. <i>G.</i>	104.		
Galli & Perdix	54.		
Gallina & Hirundo. <i>F.</i>	79.		
Graculus Superbus. <i>Ph.</i>	100.		
Graculus & Pastor.	153.		
Gubernator & Nautæ. <i>Ph.</i>	106.		
H.			
Hercules & Plutus. <i>Ph.</i>	115.		
Herus & Canes. <i>F.</i>	52.		
Herus & Canis. <i>F.</i>	222.		
Hinnulus. <i>F.</i>	57.		
Hirundo & Cornix. <i>F.</i>	13.		
Hœdus & Lupus	96.		
Homo & Canis. <i>Ph.</i>	16.		
Homo & Satyrus. <i>F.</i>	24.		
Homo & Canis. <i>F.</i>	45.		
Homo & Colubra. <i>Ph.</i>	65.		
Homo perfractor Statuæ.	116.		
Homo & Afinus. <i>Ph.</i>	203.		
Hortulanus. <i>T. F.</i>	171.		
I.			
Iactator. <i>F.</i>	56.		
Iaculator & Leo.	124.		
Impossibilia promittens.	148.		
Jupiter.	94.		
Jupiter & Cochlea. <i>F.</i>	223.		
Jupiter & Rusticus. <i>F.</i>	226.		
Juvenca & Bos.	43.		
L.			
Leana & Vulpes. <i>T. F.</i>	158.		
Leo & Vulpes. <i>F.</i>	1.		
Leo, Lupus & Vulpes. <i>F.</i>	18.		
Leo, Afinus & Vulpes. <i>F.</i>	21.		
Leo & Rana.	37.		
Leo & Ursus.	118.		
Leo & Lepus.	130.		
Leo & Homo. <i>T. F.</i>	140.		
Leo & Aper.	147.		
Leo & Tauri. <i>T. F.</i>	151.		
Leo & Mus.	152.		
Leo & Taurus. <i>T. F.</i>	155.		
Leo senio confectus. <i>Ph.</i>	161.		
Leo Sapiens. <i>Ph.</i>	192.		
Leo mente captus & Caprea. <i>F.</i>	220.		
Lepores. <i>T. F.</i>	101.		
Lepores & Ranæ.	44.		
Lignarii & Abies.	121.		
Lignator & Mercurius. <i>F.</i>	66.		
Lupus & Mulier. <i>F.</i>	2.		
Lupus & Grus. <i>Ph.</i>	7.		
Lupus & Agnus. <i>Ph.</i>	34.		
Lupus & Ovis.	39.		
Lupus & Agnus.	89.		
Lupus & Pastores.	99.		
Lupus & Capra.	102.		
Lupus & Equus.	113.		
Lupus & Leo.	127.		
Lupus & Vulpes.	131.		
Lupus & Vulpes.	167.		
Lupus & Vulpes iudice Simio. <i>Ph.</i>	178.		
Luscina & Accipiter.	28.		
M.			
Malignus. <i>F.</i>	90.		
Margarita in Sterquilinio. <i>Ph.</i>	159.		
Mercurius & Statuarius. <i>F.</i>	62.		
Milvius & Columbæ. <i>Ph.</i>	179.		
Musca & Mula. <i>Ph.</i>	193.		
Monedula. <i>F.</i>	114.		
Muli & Latrones. <i>Ph.</i>	194.		
Mulus. <i>F.</i>	31.		
Mures. <i>Hor.</i>	110.		
Mures. <i>F.</i>	230.		
Musca. <i>F.</i>	25.		
Muscæ.	35.		

F A B U L A R U M.

Musca & Quadriga. <i>Ph.</i>	217.	Sus & Canis. <i>F.</i>	22.
Mustela & Homo. <i>Ph.</i>	196.	Sus & Canis.	83.
Mustela & Mures. <i>Ph.</i>	211.	Sus & Vulpes.	92.
N.		T.	
Nux.	129.	Talpa.	86.
O.		Taurus & Hircus. <i>Av.</i>	135.
Occasio depicta. <i>Ph.</i>	216.	Taurus & Vitulus. <i>Ph.</i>	208.
Ollæ duæ anea & fictilis. <i>F.</i>	51.	Testudo & Aquila.	149.
Ovis, Canis & Lupus. <i>Ph.</i>	166.	Turdi. <i>F.</i>	235.
Ovis & Cervus. <i>Ph.</i>	182.	V.	
P.		Vacca, Capella, Ovis & Leo. <i>Ph.</i>	168.
Panthera & Pastores. <i>Ph.</i>	198.	Venator & Canis. <i>Ph.</i>	210.
Passer & Lepus. <i>Ph.</i>	206.	Venator meticulousus & Lignator.	105.
Pater, Filius & Alinus. <i>F.</i>	235.	Vermis & Vulpes.	33.
Pavo & Monedula. <i>F.</i>	73.	Vespertilio & Mustela. <i>F.</i>	64.
Pavo ad Junonem. <i>Ph.</i>	209.	Vespertilio, Rubus & Mergus. <i>F.</i>	70.
Pera. <i>Ph.</i>	109.	Viatores & Latro. <i>Ph.</i>	201.
Piscator & Cerrus. <i>Av.</i>	120.	Viatores & Platanus. <i>Ph.</i>	145.
Puer & Scorpius. <i>F.</i>	85.	Vidua & Ovis.	82.
Pugna Muriium & Mustelarum.	78.	Vipera & Lima. <i>Ph.</i>	87.
Ph.		Ursus & Vulpes.	95.
Pullus Alini & Lupus. <i>F.</i>	221.	Vulpes. <i>F.</i>	30.
Punica & Malus.	63.	Vulpes & Uva. <i>Ph.</i>	3.
Q.		Vulpes ad Personam Tragicam. <i>Ph.</i>	11.
Quercus & Calami.	144.	Vulpes & Rubus. <i>F.</i>	50.
R.		Vulpes & Crocodilus.	55.
Rana rupta. <i>Ph.</i>	185.	Vulpes & Leo. <i>F.</i>	61.
Ranæ. <i>F.</i>	74.	Vulpes & Corvus. <i>Ph.</i>	68.
Ranæ duæ sitientes. <i>F.</i>	6.	Vulpes & Lignator.	81.
Ranæ Regem postulantes. <i>Ph.</i>	42.	Vulpes & Hircus. <i>Ph.</i>	108.
Ranæ ad Solem. <i>Ph.</i>	164.	Vulpes esuriens. <i>Hor.</i>	119.
Ranæ metuentes Taurorum prælia.	191.	Vulpes & Erinaceus. <i>F.</i>	122.
Ph.		Vulpes & Lupus. <i>F.</i>	233.
Repente Calvus. <i>Ph.</i>	75.	Vulpes & Pardus. <i>Av.</i>	137.
Rubus.	176.	Vulpes & Aquila. <i>Ph.</i>	165.
S.		Vulpes & Ciconia. <i>Ph.</i>	195.
Senex & Mors. <i>F.</i>	8.	Vulpes & Draco. <i>Ph.</i>	202.
Serpens.	97.	Vulpes & Simius. <i>F.</i>	227.
Serpens & Agricola.	126.	Vulpes vota mutans. <i>F.</i>	219.
Sinia.	29.		
Simii Caput. <i>Ph.</i>	183.		
Simius & Vulpes. <i>F.</i>	36.		
Simius & Delphus. <i>F.</i>	156.		

F I N I S

B. P. L. Bindery,
JAN 23 1910

